

Tűz és Víz

irodalmi antológia

ellentétek amelyek csak együtt élnek

Tűz és Víz antológia

Tűz és Víz antológia

**ellentétek amelyek csak
együtt élnek**

Szerkesztő: Komáromi János

ISBN 978-615-5539-06-0

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2015

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó-----	7. oldal
A. Túri Zsuzsa-----	8. oldal
Ambrus József-----	14. oldal
Bartók Andrásné Gyöngyvér-----	18. oldal
Berze Tünde-----	20. oldal
Bihary Zsoltné-----	28. oldal
Biró Jutka-----	33. oldal
Bodó Csaba-----	38. oldal
Bordás Máté-----	48. oldal
Borsos Irén-----	51. oldal
Bukovinszky Mária-----	57. oldal
Csacsovszky Szilvia-----	60. oldal
Czetenyi Diána-----	68. oldal
Dinnyés Viktória-----	71. oldal
Fazekas Margit (Szomorúfűz)-----	74. oldal
Fedák Anita-----	84. oldal
Feketéné Áfra Piroska-----	95. oldal
Fuchs Gábor-----	100. oldal
Ghirasin Anna-----	105. oldal
Greta Green-----	108. oldal
Gulyás Miklós Csaba-----	115. oldal
Gyurcsák Gyöngyi-----	121. oldal
Hajdók Boglárka-----	126. oldal
Hajdú Erzsébet-----	133. oldal
Horányi György-----	143. oldal
Horvát Gábor-----	149. oldal
Horváth Genovéva-----	153. oldal

Kádár Valéria-----	156. oldal
Kisháziné Vincze Julianna-----	159. oldal
Kiss Antal-----	163. oldal
Kissné Barabás Anita-----	176. oldal
Kolumbán Jenő-----	183. oldal
Komáromi János-----	190. oldal
Kordély Mária-----	210. oldal
Körmendy-Juhász Györgyi-----	213. oldal
Kutasi Horváth Katalin-----	217. oldal
Majoros-Jósvai Éva-----	225. oldal
Mráz Erzsébet Irma-----	231. oldal
Nádassy József-----	245. oldal
Nagy Gábor-----	249. oldal
Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake)-----	254. oldal
Palotás Zsuzsanna-----	261. oldal
Pataki Anett-----	267. oldal
Perom Gergely-----	273. oldal
Pluczer Edina-----	276. oldal
Pribér Emília-----	279. oldal
Salánki Anikó-----	283. oldal
Sepsi Sándor-----	290. oldal
Sudár Imre-----	297. oldal
Szabó Livia-----	302. oldal
Szabó Zsófia-----	308. oldal
Szikszay Péter-----	317. oldal
Szőke Zsuzsanna-----	325. oldal
Szöllősi Bernadett-----	335. oldal
Tabajdi Boróka Vikkó-----	339. oldal
Tulok Teréz-----	343. oldal
Vas Ágota-----	348. oldal
Vass Eszter-----	351. oldal
Vilcsek Adrienne-----	355. oldal

Tűz és Víz...

Ketten az "alapelemek" közül.

Európában a görögök négy őselemről (tűz, víz, levegő, föld) beszéltek. A Tűzet a száraz és a meleg jellemezte, a Vizet pedig a nedves és a hideg. A kínai filozófia öt elemről (tűz, víz, föld, fém, fa) tesz említést. Ebben a rendszerben a kölcsönhatásoké a főszerep. Ennek tárgyalásától most eltekintünk, de említsük meg, hogy a Tűz a növekedés, a Víz a raktározás eleme.

Valószínűleg bármilyen ősi filozófiai irányzattal találkozunk, mindegyikben fő helyet kapna a Tűz és a Víz. Az emberi élet kialakulásának, majd fejlődésének alapvető összetevőiről beszélünk. Mind a kettő éltető és pusztító is egyben. Mindkettő a legközönségesebb része mindennapjainknak és legfontosabb velejárója szertartásainknak is.

Az emberi gondolkodásban alapvető ellentétnek számítanak, hiszen mindkettő képes megsemmisíteni a másikat. A Víz kioltja a Tűzet, míg a Tűz elpárologtatja a Vizet. Nekünk és az Életnek azonban szükségünk van mind a kettőre. Felesleges hangsúlyozni, hogy a tűz, a meleg, az égés és a víz, a hűvös, a nedvesség nélkül nem létezhetnének.

Az antológia címével erre a kapcsolatra utaltunk. A Tűzre és a Vízre, mint elemekre és arra is, amit átvitt értelemben jelentenek, tehát arra, hogy az ellentétek ellenére két elem, két pólus is létezhet harmóniában és létrehozhat fontos és értékes dolgokat.

A kötetben olvasható, látható alkotások a két elem hatására a szerzőkben ébredő asszociációkat mutatják meg.

Az alkotókkal együtt reméljük, hogy az olvasók is megtalálják a kedvükre való, hevítő és/vagy könnyeztető műveket.

Kívánunk Mindenkinek jó szórakozást:

Juhász Krisztina és Komáromi János (koma)

A. Turi Zsuzsa

Ki minek gondol, az vagyok annak...
Mért gondolsz külön rokotalannak?
Jelet látsz gyűlni a homlokomra:
Te vagy magad, ki e jelet vonja.

Weöres Sándor

Ebbe a tűzbe

Ebbe a tűzbe
Rég beledobtam
Ködös álmaim,
Féktelen múltam.
Mi vonzott hozzá?
Sohasem tudtam,
Fényét igézve,
Felszabadultan,
Bűntől tisztulva,
Visszavonultan,
Kábultan, transzban,
Csendben bámultam,
Démonaimtól
Megszabadultam,
Meg sem ismerném
Azt, aki voltam.

Halkul a szívem,
Lassul a vérem,
A tűz melegít
Úton-útfélen,
Foggal-körömmel,
Testemmel védem,
Apró lángjával
Most már beérem,

Elszáll az élet,
Utolsót lobban,
Pislákol a tűz,
Most ölelj jobban!

Forrás

Forrás –
Kezdet
Folyó –
Élet
Lágy hullámok
Vízesekek
Csobbanások
Álmos fények
Nyújtózkodó
Nyers remények:
Sodor a víz
Múltban,
Mában,
Örvényekben
És csodákban,
Sebes áram:
Lelked tükre
Áttetsző,
Vagy
Fáradt,
Szürke
Minden hullám
Élni tanít,
Minden csepp
Jelent valamit,
Ha sorsodat
Kézben tartod,
Alámossa
Majd a partot...

A víz üzen:
Minden gyerek
Vízből fakad,
Vízben lebeg,
Anyaméhben,
Mint az álom
Lebeg
Üres
Éjszakákon.

Az esőben,
Örök kincsben,
Minden cseppben
Ott az Isten.

Idegen tüzek

Magányodban, vacogó fogakkal
Mikor szíved belepte a fagy,
Somfordálva idegen tüzekhez
Elfelejtet néha, hogy ki vagy.

Idegen fény szikrázó szemekben,
Félreértett, tán bántó szavak,
Nem változtathat meg úgysem senki,
Ne engedd, hogy megalázzanak.

Vérszívó, közömbös, unott lelkek
Másságodért ne büntessenek,
Ne akarj csak azért megfelelni
Mindenkinek, hogy szeressenek.

A legfényesebb tűz (Egy gyermeknek)

Néha félek, s elgondolom, mi lesz, majd, ha nem leszek,
Hallgatom a szívverésem, s félek, mi lesz majd veled,
Míg nem voltál, nem érdekelt, hogy majd egyszer meghalok,
Nem érdekelt, léteznek-e ördögök, vagy angyalok,

De mióta te is itt vagy, vezeklés az életem,
Napról-napra, éjről-éjre csak teérted létezem,
Tudom, egyszer mégis elmész, de én mindig itt leszek,
Csak, hogy legyen egy biztos pont, egy menedék itt neked,

A szeretet úgy lobog, mint tűzrakás az éjszaka,
Messziről is meglátod majd, bárhonnan is térsz haza,
Csalogatlak tánccommal majd, világítok majd neked,
Eloszlatom az éjszakát, melegítem a kezed,

Elsápad az öreg Hold is, olyan fénnel ragyogok,
S alig-alig pislákolnak távolról a csillagok.
Csendben ül majd, velem nem kell keresned a szavakat,
Én fényemmel messze űzöm a veszélyes vadakat,

Egy nap majd a tűz kialszik, de szívedben vidd tovább,
Amit egyszer tőlem kaptál, ezt a lobogó csodát.

Tűz voltál

Tűz voltál, csodaszép,
Magasra szökellő,
Ragyogó, rettentő,
Tekintély és erő,

Víz voltam, jéghideg,
Messziről néztelek,
Megváltást remélve
Csodáltam fényedet.

Erdők és városok
Mind-mind porig égtek,
Szabadon lobogtál,
Lángjaid ígéztek,

Tombolva táncoltál,
Hiába hívtalak,
Nem lehet, gondoltam,
Hogy így taszítsalak...

Levegőt ölelve
Magasra repültél,
Egyre növekedtél,
Egyre csak hevültél,

És én féltékenyen
Utánad futottam,
Aztán mikor végre
Elébed jutottam,

Már csak én kellettem...
Szikrázva nevettél,
Alig hittem el,
Hogy végre észrevettél...

Aztán megöleltél
S én kioltottalak.
Helyeden csak pernye,
Szürke hamu maradt.

Ambrus József

1966. február 14-én születtem, és első verseim írásakor (16 évesen) zaklatott szorongással néztem a felnőtt világra, némi irigységgel tekintettem egy-egy klasszikus alkotóra, hogy külső és belső hangokat, képeket, hogyan tömörítik kötött, vagy kötetlen formába. Szabadon áradó asszociációkat, realista, szürrealista képeket, szabályos nyelvtani szerkezeteket, vagy merész csavarokat hogyan építenek bele szebbnél szebb alkotásokba. Innen az ópium... Játékos ujjakkal vizsgálom a létezés alapkérdéseit, és a mondanivalóm kedvéért bővítetem a kifejezés határait, de csak annyira, amennyire a szükség érzi, kívánja. Szeretnék egy új, modern, vagy kevésbé modern komplexumot, hagyományos, értékálló klasszikus elemekkel berendezni... A képek mindig célszerűen szolgálnak számomra, még ha támadás éri is azokat. Az arányokat mindig a spontán pillanat szabja meg, és saját kedvemre, világnézetemre szabadon sorakoztatom lidérces vízióimat. Aránylag későn kezdtem publikálni, eddig 24 antológiában és négy önálló verseskötetben jelentek meg verseim: 2012-ben a Férfi ének, 2013-ban A kifosztott szépség, 2014-ben a Golgotavirág, és ez év (2015) május végén Az élet bolondja. A létezés alapkérdéseit még sokáig szeretném feszegetni...

Szigorú szégyenünk még világít
mégis az éjszaka mélyébe nőttünk,
szakadt az ég, dögmadár kereng,
bűnös ötvözzel vontuk be a Földünk.

(Haláltánc c. versből.)

piricske7@gmail.com

Mentelmi jogot (Üzenet Kis Csillagnak)

Vak remény ha szólásra késztet,
nem sóvárgok szemlesütve rólad,
hallgatásba költözött hűséged
tüzeli a lelketlen árulókat.
Szükséged hófehér vére vagyok,
rám telepszik a hiányod teste,
kiűzlek magamból, árnyékom követ,
de mentelmi jogot az ünnepekre!
Összerakom szétszórt üzeneted,
az idő elmúlást, – hideg vért kever,
napszíved nyirkos ruhában játszik
balga ritmust, az egész végtelennel.

Nedves szemedből higany csordogál,
– nem hiszek a kósza szóbeszédnek –,
látszat a könny, és látszat a mámor,
melyek sápadt arcokon égnek.
Piros árnyék maradok nálad,
amíg kihűl végképp az akarat,
világra zuhan a naplemente –
s te bóbiskolsz, mint rideg műanyag.

Halk remény, még szólásra késztet,
– kiáltozása játékos maszat –,
hallgatásba költözött hűséged,
már a teremtéskor félbemaradt...

Csavargóruhában

Keserű torokból kiszaggatott ének –
vad élnivágyás tört rám hirtelen,
de önmagadba csak félve nézhetsz,
amíg súlytalan repül képzeletem.
Büszkén hordom új csavargóruhám,
– a sorsommal lépek szövetségre, –
ahol ma még szenvedni tudunk,
lassú iramban, de közeleg a béke.

Dalból emelek békés barikádot,
és muzájból élek tisztességesen,
homlokomon a kötés hűvössége,
kényszerít játékra képletesen.
Új veszélyeknek adom életem,
leiszom bús arcodról a csókot,
és amíg a lámpa-verítékben fürdesz,
lelkemre tekerem a villanydrótot.

Keserű torok, tilalom, példakép,
mindhiába őrzöd, távolodik, hallgat –
rokokót játszó kísértet gyanánt,
összerakom a szétszórt nyugalmat...

Az óceán (Távirat Kis Csillagnak)

Büszke hír, elbocsátott remény,
üres lélekkel telik fel világunk,
tarka köd a bús hangulat egén, –
aranymúzsát fest holnap ideálunk.
Zengj alattam, zúgj komor óceán.
A napot már szürkület sodorja.
Érzem harapását útközben a szélnek,
magas a hullám, vérzik a vitorla.
Rossz örömet csiholt a hajnal,
– megsárgult csalódás az ízek fokán –,
sorsom a vágyak adósa lett –
és romhalmazban szenved az óceán...

Villámok rengetik mosolyomat,
minden kacagásom sikolyokba réved,
s ha vigasz a Múzsá millióknak,
én elfelejteném a mindenséget.
Száz új világ szívéhez készülök,
ragadd meg sorsod fél kezeddel,
amíg mérgezett ingerek tépnek,
cifra káromkodás, maréknyi a vegyjel.

Dörren, hömpölyög az éteri üzenet,
hangos vigalom, megfertőzött szavak,
körülfont kéklőn a lényed magánya,
de a tövissek csalfán világítanak...

Bartók Andrásné Gyöngyvér

Bartók Andrásné, Gyöngyvér vagyok a MAFOSZ diplomás fotóművésze (2008), a MAFOSZ Etikai Bizottságának tagja (2011). 1969 óta élek alkotó, kiegyensúlyozott, boldog házasságban festőművész férjemmel. Három gyermekem felnőtt, így most azzal foglalkozhatok, ami kedves a lelkemnek.

Tanultam vegyészetet, atomtechnikát, voltam hegedűs kamarazenekarban, kórházi vezetőasszisztens, ám életem minden szabad percében a fotográfia elkötelezett híve tudtam maradni. Szeretem a harmóniát, a színek kavalkádját, a ködös tájakat, az ellesett pillanatokat, a természet csodáit, a pillanat varázsát. Megörökítem mindazt, ami számomra fontos, érdekes, humoros, vagy groteszk. Szeretem a technika adta lehetőségeket, a szép formákat, melyek a semmiből keletkeznek és oda is térnek vissza. Résztvevője, díjazottja vagyok hazai és nemzetközi fotópályázatoknak, kiállításoknak. Több önálló és csoportos kiállításom volt itthon és külföldön egyaránt. Fotóim megjelentek újságokban, könyvekben, képeslapokon, naptárakban, albumokban, monográfiában, antológiákban, folyóiratban és G. Horváth Erzsébet verseskötetének külső borítóján.

Mottóm: Megcélozni a legszebb álmot, kinevetni a világot, gyűjteni a bátorságot, alkotni, hinni, mindig szeretni és remélni, csak így lehet teljes életet élni. Az élet gyönyörű, csak néha rosszul van csomagolva!

Fotóim a kötetben: 19. oldal, 27. oldal, 132. oldal, 142. oldal, 189. oldal, 260. oldal, 354. oldal

Ahol a szerelem lakik

Berze Tünde

1968-ban születtem Gödöllőn. Már gyermekkoromban elvárásoltak a könyvek. Mindent olvastam, szinte faltam a betűket. Gyenge próbálkozásaim versírás terén fiatalon is voltak, de aztán lefoglaltak az élet dolgai, család és a munka. Néhány éve azonban olyan dolgok történtek, hogy a mindennapok túléléshez írni kezdtem. Bármilyen történik körülöttem erős késztetést érzek, hogy azt papírra vessem és tudassam gondolataim, érzéseim másokkal is. 2007.-nem tagja lettem a LIM-nek, ahol kaptam két Irodalmi Emlékdíjat is. Írásaim több Antológiában is olvashatóak, de saját kötetem azonban még nincs. Nagy kedvencem és példaképem a versek terén, József Attila. Persze más költők kötetait is szívesen forgatom, köztük a kortársakét.

*„Nem szükséges, hogy én írjak verset,
de úgy látszik, szükséges, hogy vers írassék,
különben meggörbülne a világ gyémánttengelye.”*
József Attila

Fázom

Bámulom, hogyan játszik a tűz,
bele-bele harapva a sírdogáló fába,
kéjesen nyaldossa a kandalló üvegét,
s piros almákat rajzol arcom ívére.
És mégis olyan nagyon fázom:
itt fázom, itt mélyen, legbelül,
hol vörösen vágat az erekben a vér,
mert hajtja vén rozsdás motorja,
s mint öreg vekker az asztalon,
veri a bús bimmbammokat.
Halkan nyöszörgöm takaród után,
amit magára húzott a távolság,
s vitte görbe hátán túl a hegyeken
betakarni vele elült vad szeleket.
Most itt ülhetek reszkető magamban,
számolva a hamvadó fahasábokat,
amint szép lassan elterül a félhomály.
Titok ül az éj csillagtalan ablakára,
messzeségből rám hull a felismerés,
már tudom; nélküled mindig fázom.

Lábnyomok

Szél tépázta éjben halvány csillag-kép,
hívogat szelíden, s öleli fáradt magányom.

Boldog otthont kerestem,
hajtott a szeretet-vágy,
s lázálmoktól gyötörten
ikonokat rajzoltam
fulladozó lelkemnek.

Ellentmondások közt lebegve,
kutattam az élhető jelent,
mosollyal ajkam szegletén,
én, türelmes, balga teremtmény,
hiába lobogott bennem szenvedély,
laknom kellett az Isten tenyerén.

Most, hogy számvetést tartok,
pofon vág a realizmus,
s ijedten iszkol szeretet-vágyam,
túl a világ minden szegletén,
meg ne leljék a lélek-gyilkosok.

Szerelemről már nem beszélek,
megzabolázott vércseppjeim,
rabigába bújtak, elhidegülök,
s nem kívánom a színház-világ
szenvedély-drámáit.

Elteszem múltam reményeit,
de megmaradnak létem útján,
mint apró, titkos lábnyomok.

Szél tépázta éjben halvány csillag-kép,
hívogat szelíden, s öleli fáradt magányom.

Sebzett gondolatok

Nem adom könnyeim,
más kincsem úgy sincsen,
fagyott lelkem csillám pihéi ők,
s úgy fénylenek, mit csillagok
fagyos téli éjjel egén,
hidegen, de csoda-fényesen,
nem várva a langy Tavaszt,
éles kontrasztot alkotnak
a szenny tengerrel,
amin naponta járok,
s kínok szabdalta létem,
bőszén fojtogatja torkom,
mégis, én konok lény,
remegő ajkaim véresre harapom,
de a könnyeim nem adom!

Tiszta lélegzet Muray Róbert emlékére (1931. 07. 11. – 2009. 09. 02.)

Élsz e rejtélyes bolygón,
mint űzött vad az erdőn,
fáradozik minden gondolat,
komponálni maradandót.

Zabolátlan napok hadán,
vágatsz, Te hős vezér,
s teszed dolgod némán,
de homlokodon dagad az ér.

Összeszorított fogad zaján,
vaj' mi segít, ha jön az éj?
Festék illat és temérdek szín,
hajt a tűz, lüktet benned a vér.

Kaloda szobádban öl a kín,
vár a végtelen, hív a táj,
ott van otthon csak a szív,
ahol tiszta lélegzet vár.

Megigézet Apollón serege,
rabja lettél, alkotásra sarkal,
s nem is enged más lenned,
élsz hát nemes burokbán.

Úr vagy életem, halálom,
feszített tükör, örök kép,
bár elszáradt mára virágod,
Tiéd lett a végtelen kék ég.

Végtelen színház

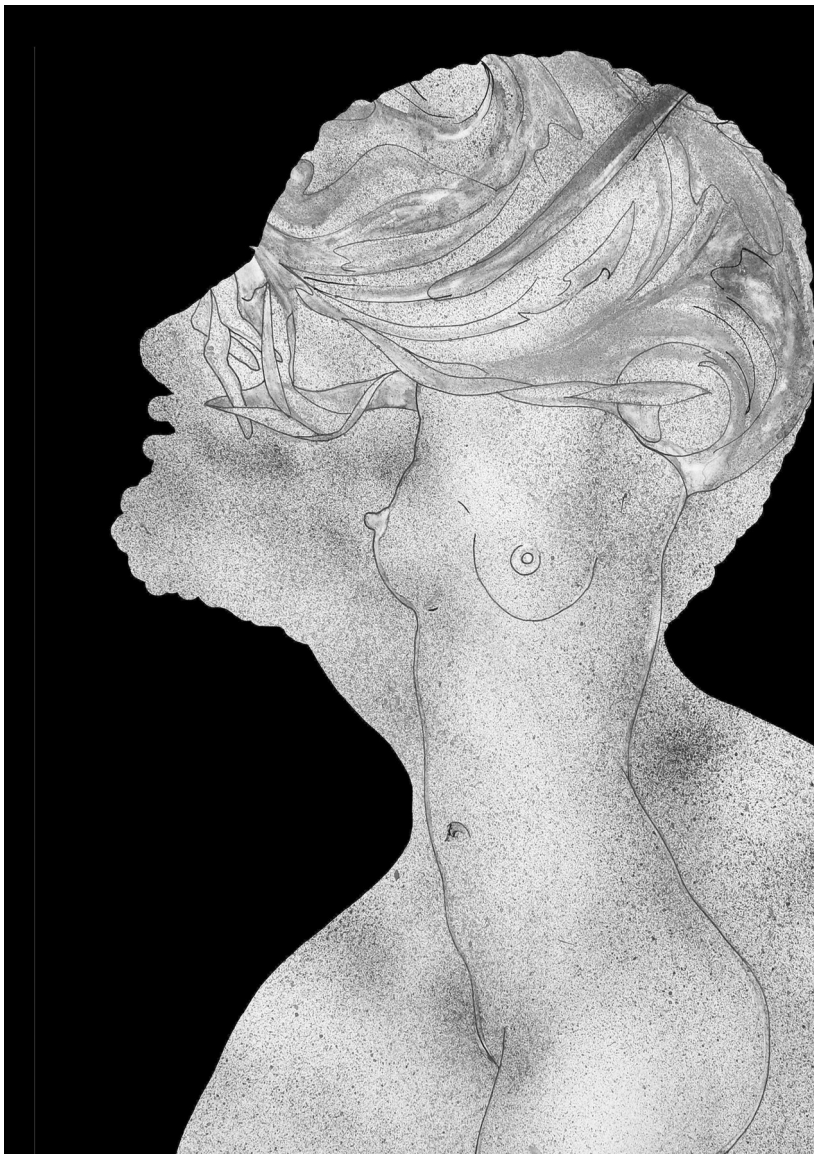
Csillogó kirakat az egész élet,
benne színész minden ember,
s köztük élsz Te magad is,
egy rab a többi rab között,
játszod naponta tragikomédiád,
pihegsz muszáj mosolyok között,
zenged, egyre zenged a közös,
jellegtelen egyformaság dalát,
s nem mersz felsikoltani;
nem igaz e kényszer-szült világ!
Gyáva vagy, s meglapulsz,
de éjjelente magad vagy,
marad léted sorsdráma,
leszel társtalanságod rabja,
kifeszítettél az éjfalára,
pedig Krisztus nem lehetsz,
eltört napjaid nem válthatod meg,
árva szíved hiába vérzik.

Szomjazom...

Fanyar mosolyra húzott ajkam szétrepedt,
s kibuggyanó vérem komótos lassúsággal,
mint aki ráér az idők végezetéig,
virító nyomot hagyva arcom ráncán,
elindult a gravitáció kényszerét követve,
kimoshatatlan nyomot hagyni galléromon.

Egy röpke pillanat, mégis benne él az örök,
megmásíthatatlan valósága egy keserű íznek,
melyet nem olthat már folyékony nedű,
mert mélyről fakad ez a kínzó szomj,
mélyebbről, mint ember képzelni tudná,
fényüket veszített lélek- szilánkok világa az.

Tegnapok ásták feneketlen medrét,
s még egy apró mozdulattal elkenhető,
az önálló életre kelt vándor-vércsepp élete,
nincs már oly becses szó és cselekedet,
mely csendesíthetné tomboló szomjam...
...ez a társadalom nem ismer emberséget.

Ahol a szerelem lakik II.

Bihary Zsoltné

Ezt a fotót szándékosan választottam. Olyan kissé homályos, körvonaltalan, mint az én „művészlényem„.

Amikor születtem, a kínai asztrológia szerint kecske éve volt. 1943-ban. VÍZ kecske éve. Ilyen kombinációban állítólag született művészek jönnek a világra. Bár lányok számára nem szerencsés. Én sem lettem irodalmi, képzőművészeti, vagy egyéb alkotásokat ontó alkotó. De előadó sem.

...talán mert túl későn ismertem meg a kínai asztrológiát.

Vagyok tehát nyugdíjas tanító néni, főfoglalkozású készenléti nagymama, aki olykor-olykor mégis érez némi vágyat az alkotásra.

Gőzharmat minden műfaji megkötés nélkül...

Duna-part merő-
Legesen tűző déli
Nap gyalogolok

*

Olajbogyó illata mártózik
Lila ákác árnyékába
Vadréce csalja fiait
Úszóleckére vízi tornára

*

Balra pipacsok tüze lángol.
Jobbról víz víz víz víz.
A kerítés rácsain át is látom
Vénséges folyónkat. Áradón.

*

Árad a Duna
Elúszik párna, dunna
Sor – katona – sor

*

Ma egészen rendkívüli módon kéknek, mély égbéknek láttam az itt, Budapest környékén már évtizedek óta csak barnás-zöld, gyakran olajfoltos folyamunkat. Aztán, mert bepárasodott, le kellett vennem a napszemüvegemet... Barnás-zöld volt. A víz. És hatalmas olajfoltok úszkáltak rajta.

Négy dallam Fantáziaféle haiku a margitszigeti nagy szökőkúthoz 2014-ben

Minden emberi foglalkozások közül számomra talán legcsodálatosabb a zeneszerzés és a zenélés minden változata. Különösen a szimfonikus. Ennek és az elektronikus víz-ballettek megálmodói-kivitelezői iránti csodálatomnak próbálok hangot adni az itt következő 4*3 verssorban.

Cseppekben hull Haydn
Zenéje lelke égre
Rajzolt vízsugár

Magyar verbunkost
jár Brahms szíve százezer
csepp szikra rebben

Forog pörög kék
Mollban valcert kering Strauss
Déli rózsaszál

Dúrban komponált
Lágy fényű napsugár Liszt
szerelmei álmok

Emitt rémületre semmi ok. Nem a gátja vesztett özön sodorja ezt a jobb sorsra érdemes városi tömegközlekedési eszközt. Éppen „vizes” szakaszán halad a főváros nevezetességeit bemutató kanárisárga kétéltű. Néhány méterrel odébb kikapaszkodik, és a tűzforró aszfalton folytatja.

És néhány „tüzes gondolat” csak úgy.

Tűz. – Vulcanus. Feu. Fire. Feuer. Ogony. Nevezze bár a maga nyelvén magyar, ókori római, francia, angol, német, orosz – a TŰZ legparányibb szikrájában is nem csak az élet van jelen.

Tűz. – Láng, pernye, szikra, hamvadó parázs. – Kinek mi jut eszébe róla? Mindenkinek más. És megint más.

Tűzfolyam. – Múlt korok robajló rengéssel megnyíló ajtaja.

Tűzpiros tűzliliom. – Vágyaim mindenkori misztikus virága.

Tűzzománc, tűzoltó, tűzakna, tűzoltás. – Tudatalatti ősapás pályaválasztás.

Tűzeső, tűzijáték, tűzhely, tűzifa. – Szodoma, Gomora, Duna-part és Héra.

Tűzgyűrű. – Ugrani? Maradni? Ostor-pattanás. Már nincs választás. Csak az ugrás. És orkánszerű zúgás. Őrjöngve tapsol a nagyérdemű.

Tűzkő. – Flinta. Kováspuska. Hagyományőrző rendezvények kedvenc látványossága.

Tűzimádók.

Tűz/lánglovagok.

Biró Jutka

Kell...

Kell a zaj, hogy
halld a csendet,
kell a hiány, hogy
átéld a jelent,
kell szomorúság, hogy
érezzen boldogságot,
szelíd szellőként szeld át
a világot,

kell a mély, hogy
magasra juss,
hogy a gondok elől
el ne fuss,
kell a kemény
kínok kínja,
hogy legyen remény,
s titkok titka,

kell a kellem,
kell a jellem,
fellegekben sem felejtem,
hogy honnan jöttem...
kell nekem is,
kellek én is,
kell a rabság,
óh szabadság!

Vízből jöttél

Vízből jöttél e világra,
sírtál, jajongtál, mintha fájna,
fájna elhagyni a hajód
mi lány volt s ringató,
nincs mi hozzá fogható...

kiszakadtál menhelyedből,
elég volt a méhlepényből,
ki sárban, ki aranyban dagonyáz,
kit várban, kit barlangban takar máz

mint kismadár ágról ágra
szálltál izzón vágyról ágyra
fájón mardosott a láb
emléke már olyan lány

kezdte játszani a tűzzel
megszédített fénye
egyre jobban égetett
lángnyelve nyalogatta lelkedet
átszabta jellegedet

vízből jöttél, tűzbe mész
közben élj
elégsz, elégsz!

Az este

Szürkés táncot jár
a Napnak fényessége,
csillagok szóródtak rá
a homályos égre,
súgja az ég teste:
– elvonulok, hadd jöjjön az este,
szólítá a holdat:
– menj, végezd a dolgodat!

nem kéreti magát nagyon,
ahogy sötétedik,
egyre fényesebben ragyog,

kicsi Tobi kutya
lázasan vár
bennünket haza,
megérkezik a ház
apraja, s nagyja
legjobb a napban az este,
reggel óta e pillanatot leste,
a simogatás, a játék
az maga az ajándék,

nekünk is élmény a hazatérés,
a sötétben is világos az érzés,
de jó, de jó, hogy van otthon!
honnan láthatom a holdat,
s nem csak ma van,
hanem holnap.

Csönd...

ha szereted, hogy félhomály
borítja szobád falát,
ha keresed, hogy mi szorongatja
gyomrod s torkod át,
akkor jó a csönd,
nem zizeg, nem csöng...
csak a keserű vér csörgedez
végig a testeden

el lehet bújni,
ha kedved egy ujjnyi,
nem kívánsz senkit,
senkit se látni,
arcodat csípi a sós lé,
lelkedet marja a szó, s jé...
semmihez nincs kedved,
neked, ki oly lelkes,

azt hitted tettél,
jó szívvel adtál,
majd hited elvették,
leszidást kaptál, csak
mert nem vagy egy nagy száj,
nem érted, mért e viszály?

most ilyen a világ, sötét,
de eltelik talán öt-hat hét,
s visszatér, megköszönöd
hozzád az életöröm...

Egyedül?

Jól érzem velem magam,
míg pihen az agyam,
szeretek egyedül, de
ikerlényem rám települ,
ő a gonoszkodó, bosszantó,
rosszra csábító manó,
ó, de borzasztó...
ki mindig kacag,
akkor is, ha kedve vacak,
kétszínű, furcsa kis kobold,
kicsit bolond, kolonc...
nem túl előkelő,
de mellém rendelte
a Teremtő

ketten vagyunk
egy testben,
a két veszekedő...
mi, azaz én és ő...
mára már szerethető,
e bolondos lélek,
mellette s benne élek...
ez a furcsa lény
az évek alatt
sokat szelídült,
érezem, hogy a fény
az ő szívében is
szétterült,
eggyé forrunk lassan,
egyre biztosabban...

Bodó Csaba

Koromat tekintve az ötvenes éveim elején járok. Hivatásom a szobrászat. Ennek igazolására porosodik egy diploma valamelyik fiókomban. A sors megadta, hogy „alkotással” tölthessem mindennapjaimat.

Miközben rajzoló, író, szobrot készítek vagy festek töreksem egyfajta minimálra. Szeretem a letisztult formákat, az egyszerű gondolatokat, s meghagyom a nézőnek azt a szabadságot, aminek segítségével az általam közölteket saját értelmezésében élheti át.

Nem akarok föltétlen igazságokat elmondani. Ezekről irtózom. Hiszem, hogy gyalog bárhová eljuthatunk a világon! Lényeg, hogy ne a büntudat vigye a lábunkat.

Bővebben magamról: <http://bodocsaba.wix.com/>

Egy gyufaszálnyi szabadság

Iksz és Ipszilon nézte a poharat. A pohár a cella baloldalán helyezkedett el. Szó szerint elhelyezkedett. Azt is mondhatnánk elterpeszkedett, de ez egyáltalán nem zavarta Ikszet és Ipszilon. Sőt ez a terpeszkedő tárgy jelentette mindkettejük számára a szabadságot. Nem a mindennapok szabadságát. Annál sokkal többet. Ez a fajta szabadság a fejekben lakozik, s lábbal, de még fénnyel sem mérhető. Ez a pohár volt Iksz és Ipszilon szabadságának az egyik fele. Ez volt a horizontális szabadság.

– Nézd! – mondta Iksz – Hullámoz! – és kicsit megkocogtatta a poharat. És valóban a pohárban lévő víz fodrozódni kezdett s nem sok idő telt el az első villámlásig. Ipszilon összekuporodott. Félt a vihartól, pedig Iksz nagyon sokszor elmagyarázta, hogy a villámlás zajánál nincs csöndesebb dolog a világon. Ipszilon ezt nem igen értette s agyát hiába erőltette, a mennydörgés és a csönd nem akart kezet fogni egymással.

Ipszilon inkább a szabadság másik fele érdekelt, a vertikális. Egy doboz gyufa.

– Mikor fogjuk meggyújtani? – kérdezte és a dobozra mutatott. Iksz nem reagált. A vízzel teli pohár elvonta a figyelmét. Nem tehetett másként, ha kettesben maradt a pohárral. Nézte és elfelejtette Ipszilon vertikális csapongásait.

Iksz ilyen volt. Ilyennek született és ezt nem bánta. Jótékony önzés, gondolta. Ilyennek születtem. A vizet nagyon nehezen szerezték a foglárától, aki emberségesen bánt velük. Nem bántotta Ikszet és Ipszilon, sőt bátorította őket a csöndes barbárságra. Egy átlagos napon betolta a pohár vizet azon a kis nyíláson keresztül, amin a rabok és az örök bonyolítják kisebb nagyobb üzleteiket és fölsóhajtott.

– Nesztek, ti szerencsétlenek! Itt a vizetek.

Az emberséges foglár elkérte minden holmijukat s e naptól kezdve Iksz és Ipszilon elzalogosíthatta az ürességet, amit reggelente magukra ölthettek. De más is történt. Ezen a napon a cella fénybe borult. Iksz és Ipszilon, mikor meglátta a vízzel teli poharat először meglepődött s egyikük sem akarta elhinni, hogy a börtönőr, akinek arcát eddig nem látták, ezzel a gesztussal nekik adta a tengert. Iksz és Ipszilon, a cella lakói e naptól kezdve bármikor lefuthattak a tengerhez, s ha leértek a morajláshoz, amit ez a hatalmas víztömeg adott, hát megfélemezhettek a celláról. Elég volt a szemeikhez emelni a vízzel teli edényt s máris megnyílt minden ajtó. Iksz most is erősen nézte a poharat.

– Látod? Ott egy hajó. – mondta. – Amott meg valaki menekül. Talán egy cápa elől. És nézd a fürdőzőket! Milyen mókások. Úgy tesznek, mintha szeretnék a tengert, de csak a bérelhető napernyőt és a nyugágyat szeretik. A tengert nem. – Iksz ezt szomorúan mondta.

– Hogyan kell szeretni a tengert? – kérdezte Ipszilon. Iksz rázta fejét.

– Nem tudom. – mondta. – Szeretni kell és kész. – Ipszilon tovább nézte Ikszet.

– Hogyan kell szeretni? – kérdezte ismét.

– Fussunk! – mondta Iksz és elkezdett rohanni.

Ipszilont bosszantotta, hogy Iksz nem akar tudomást venni a gyufás dobozról, amit szintén az emberséges foglártól szereztek. A foglár, miután elszedett minden tárgyat Iksztől és Ipszilontól, most újabb kéréssel állt elő.

– Kérlek benneteket – mondta – most, hogy már nincs semmit, adjátok nekem a gondolataitokat. Igazán csekélység. Néhány semmitmondó szárnypróbálgatás, és ha ettől képesek vagytok megválni, titek lehet a doboz gyufa.

Iksz és Ipszilon meglepődött. Nem értették a kérést, s az abban rejlő gonoszsgot. Hogyan adhatnák oda a gondolataikat? Van-e

olyan eszköz a cellájukban, amivel postázhatnák ezt az utolsó dolgot, ami megmaradt? Elkezdtek tanakodni s kis idő múlva válaszoltak.

– Jó, viheted a gondolatainkat, de mi is szeretnénk kérni valamit.

– Mi lenne az? – csodálkozott a börtönőr.

– Csak egy órányit, csak ennyit hagyj meg nekünk. – válaszolta Iksz és Ipszilon. A börtönőr belement az alkuba, s így Iksz és Ipszilon birtokolt egy vízzel teli poharat, egy doboz gyufát és egy órányi gondolatot, amit szabadon költhettek el. Ez maga volt a mennyország. Ilyen kincsek birtokában Iksz és Ipszilon már megtehetette, hogy a cella nyomasztó négyszögletességéről nem vesz tudomást, hogy ezt a mindennapjaikra telepedő rationális kegyetlenséget semmibe vegye.

– Megkaptuk a világot. – mondta halkan Ipszilon, s hozzátette – Azért a gyufa ér annyit, mint a vízzel teli pohár. – s hogy szavainak nyomatékot adjon, meggyújtotta az egyik szálát. A láng gyorsan ellobbant, de ez nem jelentette, hogy el is tűnt. Igaz, csak néhány másodpercig égett, de ez éppen elegendő volt ahhoz, hogy Iksz és Ipszilon mellé telepedjen melegedni.

A két cellalakó napjai így teltek. Várták az órát, mikor az emberséges börtönőr nem lopkodja a gondolataikat, s ha ez az óra eljött, kezdetét vehette az utazás. Nézni a poharat és mosolyogni. Nézni a tengert és megnyugodni. Megmarkolni a sós vizet és elefejtetni a cellát. Keresni az aznapi kavicsot, amit csak azon a napon és csak egy bizonyos órában lehet megtalálni. A tenger ilyen. Nem enged közel magához, s hogy ajtót nyisson, kavicsokat kell keresni. Térdre kell ereszkedni s kutatni azt a parányi ablakot. Majd meggyújtani egy szál gyufát, ami ha ég olyan mintha lángolna egy katedrális. Sokkal több ez, mint a betanult imáink, s őszintébb. Érezni, hogy megérkeztünk és megmutathatjuk az aznapi kavicsot valakinek.

A börtönőr is betartotta az ígéretét és a kialakult órányi nyu-

galmat meghagyta Iksznek és Ipszilonnak.

Iksz az óra első néhány percében általában megkérdezte Ipszilont, hogy mióta vannak bezárva? Ez egy szertartásos kérdés volt. Iksz tudta, hogy Ipszilon erre a kérdésre csak erőtlen választokat adhat. Ipszilon, ha mégis válaszolt csak ennyit mondott:

– Régen és kész!

Régen. Ipszilon ezt a szót elfordított fejjel mondta ki. Így könnyebb, gondolta. Ezek a félig igaz mondatok ordítanak az elfordított fejek után.

A cellájuk egyébként nem volt nagy. Éppen csak akkora, hogy kialakíthassanak egy látszatbirodalmat. Egy pohár víz egy szál gyufa! Ennyi kellett Iksznek és Ipszilonnak, hogy fölépíthesse nek egy törekeny világot, ahol még létezik a tenger és van tűz, ami mellé letelepedhetnek melegedni. Egy pohár víz és egy szál gyufa. Ez a két „átlagos” dolog tette elviselhetővé a cellán belüli életet.

Az egyik utazás alkalmával Iksz nagyon őszintén kérdezte Ipszilont, hogy mióta vannak bezárva? Az őszinteséget Ipszilon is megérezte s ez elszomorította. Iksz őszintesége olyan volt, mint mikor egy úthoz érünk, amit elfelejtettek befejezni. Ipszilon megértette magát és próbált valami újat és hihetőt mondani, de csak a szokásos válasz jött ki a száján.

– Régen. – mondta – Régen. – Majd hirtelen Ikszhez fordult.

– Most már emlékszem! – kiáltotta. Ha a cirkuszi sátor összeroskad, akkor kiált így valaki, mikor az elszabadult állatok nem értik a körülöttük lévő tér nagyságát. Iksz hosszú ideje várt ezekre a zavarodott lelkekre, s most, hogy a közvetlen közelében kószáltak minden lehetségesnek tűnt.

– Emlékszel? – kérdezte. Ipszilon ütemesen bólogatott.

– Igen emlékszem! – kiáltotta újra. Így próbálta megmenteni törekeny varázshegyüket, ezt az „alig dombot”, amit furcsamód épp fogva-tartójuk tartott életben.

– Emlékszel? – kérdezte ismét Iksz. – Akkor mond el! Kérlek,

mond el!

A börtönőr ebben a pillanatban kiáltott be, hogy hat óra van, s így gondolataik már nincsenek biztonságban. Hat óra, tűnődött Ipszilon. Becsukódott az aznapi ajtó is. Egy ideje megegyeztek Ikszel, hogy utazásaikat a tengerhez öt órakor kezdik, s ezt közölték a börtönőrrel is. Pontosan öt órakor a szemükhöz emelték a poharat és meggyújtották az aznapi gyufaszálat. Természetesen nem volt tiltva az utazás délelőtt vagy reggel, esetleg este sem, de ha nem öt órakor kezdtek el rohanni, akkor a börtönőr ott loholt a nyomukban és annyi gondolatot rabolt el tőlük, hogy nem maradt erejük leérni a tengerhez. Bizony a gondolatvesztésnek ez volt az egyik mellékhatása. A fáradtság. Most, hogy a foglár bekiáltott, az utazás véget ért. Ipszilon megkönnyebbült, hogy nem kellett Iksz kérdésére válaszolni, de valójában ő is kíváncsi volt az időpontra. Mikor szűnt meg a kinti világ, s szíve is szaporábban vert, ha ez az ismeretlen vidék szoba került. Egyik nap legyőzte félelmét, és most ő fordult Ikszhez, hogy mióta vannak elzárva a külvilágtól. Meglepő módon Iksz azonnal válaszolt.

– Pontosan 1440 napja.

– Ezt honnan tudod? – kérdezte Ipszilon.

– Számolom. – válaszolta Iksz. Ezt követően Ipszilon igen erősen koncentrált. Gondolkodott, majd gesztikulálni kezdett. A szája remegett, a karjai szintén, s Iksz, hogy megelőzze a nagyobb bajt, kijelentette:

– Pontosan ennyi percből áll egy nap. – Ipszilon számolt és ő is erre az eredményre jutott.

– 1440 – ismételte magában, de nem jutott előbbre. Csönd telepedett Iksz és Ipszilon közé. Egy szép nagy 1440 perces csönd.

– Akarod tudni az igazságot? – ezzel a kérdéssel kopogtatott Iksz Ipszilon agyában. Ipszilon ebben a pillanatban csak erre vágyott. Tudni. Hogy mi az az 1440-es szám. Mit rejt magában? Mi az a titok, ami Ikszet és Ipszilont a cellába kényszerítette? Ha ezekre tudja a választ, akkor talán az is kiderül, hogy miért kerül

tek a cellába, s mi fogva tartójuk neve, s milyen az arca. Mert ezek a kettejük számára oly fontos információk még rejtve vannak. Egyelőre nincs más, csak ez a kiszámított létezés. Iksz látta Ipszilon kezdődő kétségbeesését.

– Gyújts meg egy szál gyufát és üljünk le melegedni. – mondta. Ipszilon ezt tette. A láng, aminek csak néhány másodpercnyi élet adatott, szintén figyelt.

– Akkor mesélj! – mondta Ipszilon. Iksz belekezdett, de arcán enyhe félelem látszott.

– Mikor... – itt a hangja elcsuklott. – Mikor a cellába kerültem – kezdte ismét – az első napon egy hangról álmodtam és ez a hang azt jósolta, hogy 1440 nap múlva teljes sötétségben fogok élni. Először nem értettem az álom értelmét. Nem is lehet ezt könnyen megérteni, de másnap minden világossá vált. Azon az első napon volt egy perc, mikor minden sötétségbe borult. A cella falánál álltam és csak a kezem érzékelte a teret, a szemem nem. A szemem nem akart engedelmeskedni. Hiába kérleltem, s hiába beszéltem a világosságról. Nem engedelmeskedett. Sötét volt minden, de csak egyetlen percig. És a következő napon kettő teljes percig tartott a sötétség. Ezen a napon már kevésbé volt ijesztő a színek és formák hiánya. Talán meg lehet szokni a sötétséget!? Gondoltam akkor. A harmadik napon már nem voltak kétségeim. Fogy a világosság! Hárompercnyi teljes sötétség, és negyedik, és ötödik és hatodik nap. – Iksz hangja ismét elcsuklott.

Ipszilon nézte Ikszet s próbált egy cseppnyi szánalmat magára erőltetni. Megrázkódott. Iksz folytatta:

– Talán húsz vagy harminc napig átaludhatjuk a sötétséget. De utána! – Ipszilon most már értette, hogy Iksz nem lát, hogy Iksz vak. Egy olyan vak, akinek még megadatik egy percnyi világosság – egyetlen percnyi látnivaló.

Ipszilon elkezdett izzadni. Nem mozdult, csak nézte Ikszet, akinek döntenie kellett! Iksz egyedül maradt az 1440-dik napon. Így egyedül kell lefutnia a tengerhez.

Iksznek egyetlen perce maradt, amit a fényben tölthet. Elgondolkodott, mi mindenre költhetné ezt az egyetlen percet. Még itt a cella édenkertjében is létezik milliónyi csoda, amit megismerhetne. De nem! Iksznek a tenger volt a legáhitottabb csokoládé.

– Gyerünk! – gondolta. – Zúgj ezen az egy perces napon is a fülembé.

A tengerig vezető út két percig tartott. Előző nap még pontosan ennyi világossággal rendelkezett. Kétpercnyi világosság és a tenger. Kétpercnyi világosság és a remény, hogy ez az egész történet nem létezik. Hogy az idő gondol egyet és a begyakorolt koreográfiát a szemébe dobja. Szerette volna, ha ez a fogalom – az idő – testet ölt, leül a gyufa lángja mellé és ő meg Ipszilon megbeszélhetik ezt a tömondatokból álló helyzetet.

Iksz remélte, hogy az utolsó napon ismét két percig fog látni, s utána háromig majd négyig. Nem ez történt. A hang, ami először 1440 nappal ezelőtt kereste föl most is megjelent, mint minden éjjel, és kimondott egy számot, ami éjszakáról éjszakára zsugorodott. Iksznek ez a hang lett a hang. Ehhez a hanghoz lehetett fohászkodni, vagy ezt a hangot lehetett szidni, esetleg belerúgni, hogy távozzon. Csak egyetlen éjszakából. De a hang érzéketlen volt. Egy óramű pontossággal működő beszélő szerkezet, ami álmában megmondja, hogy a következő nap hány percet tölthet világosságban. Iksznek sokat jelentett a fény s nem akarta elhinni a történetet. Fényvesztés egy cellában. Ezt nem lehet fokozni. A történet rideg volt és kiszámítható. Akár egy vágóhíd. Ipszilon is szerette a fényt, de az ő saját fénye nem fog eltűnni. Ipszilon fénye vertikális volt s így nem juthatott közel Iksz horizontális iszonyatához.

Iksz, mikor megértette az álmában megjelenő hang ütemét és dallamát, elkezdte megtanulni a cellát. A cella lényegét. Elméjében föltérképezte, hogy hány lépésre vannak a sarkok és hol a csapóajtó, amin keresztül a foglár elrabolja a gondolataikat. Kezdetben önként mondott le néhány percnyi világosságról, s gyako-

rolt. Számolta a lépéseket a cella oldaláig. Behunyt szemmel emelte föl a vízzel telt poharat, és csukott szemmel rohant a tengerhez. Lábai általában megjegyezték a betanult szöveget. Ha mégis elfelejtették, akkor Iksz megbotlott. Ilyenkor szemeit kinyitotta, hogy az elveszett támpontokat ismét begyűjtse. Most az 1440-dik napon Iksz egyedül kezdett rohanni a tengerhez.

– Kezdjük! – mondta és Ipszilon felé fordult. Ipszilon is szeretett utazni s mióta megszerezték a gyufát, Ipszilon számára ugyanolyan valósággá váltak az álmok, mint Iksz álmai.

– Gyűjthatom? – kérdezte. Iksz bólintott. Sercenés és a láng föllobbant. Ezután mind a ketten a pohárra néztek és futni kezdtek.

A tenger mosolygott. Iksz élvezte a rohanást, de fejében ott duruzsolt a hang.

– Fogynak a másodperceid! – hallotta Iksz. Befogta a fülét. Hasztalan.

– Fogynak a másodperceid! – újra a hang. Iksz üzent a lábai-nak és üvöltött.

– Fogynak a másodperceid! – Iksz végül összeroskadt. A lábai még bírták volna, de a szemei nem. Iksz létezése „megszűnt”.

Ipszilon legyőzte félelmét és Ikszhöz lépett. Iksz háritott.

– Hagyd csak. – mondta.

Iksz és Ipszilon nézték a vízzel teli poharat, és Ipszilon elkezdett újra futni. Visszanézett és látta, hogy Iksz továbbra is a földön hever. Megfogta a vállát, de Iksz rázta a fejét. Ipszilon szomorú lett.

– Kérlek! – mondta. – Nézd a poharat! Nézd jó erősen és akkor lejuthatunk a tengerhez. – Iksz rázta a fejét.

– Nem lehetséges. – mondta. Ipszilon sajnálkozva nézett Iksz-re.

– De a pohár tele van vízzel és a gyufa is ég. – mondta. – Nézd meg a poharat, ott van benne a létező összes tenger. – Iksz a tenger szóra összeresztette.

– Nem lehet! A világosság elfogyott. – mondta.

Utóhang

A két ápoló nézte az öregembert.

– Mióta ül a széken? – kérdezte az egyik.

– Talán egy éve. – válaszolt a másik.

– És valóban igaz, amit mondanak? Egy éve nem szállt ki a székből? És csak szorongatja a poharat meg a gyufát?

– Igen. – hangzott a válasz. – Körülbelül egy éve hozták be, s akkor még beszélt. Nem sokat. Nem volt bőbeszédű. Kért egy pohár vizet és egy doboz gyufát. Mikor megkapta, elnémult. Azóta sokat mosolyog. Nem beszél, csak fogja a poharát, a gyufát és mosolyog. S nagyon erős. Egyszer megpróbálták kivenni a kezéből a poharat.

– És? – kérdezte a másik ápoló.

– Az öreg megfogta a felé nyúló kezet és összemorzsolta. Nem vadul. Csöndben megszorította, s az a kéz darabokra tört. Nagyon erős az öreg, vigyázz vele.

Bordás Máté

Bordás Máté, 1995-ben született Jász-Nagykun-Szolnok megyében, Szolnokon. Egy kisvárosban, Martfűn nőtt fel.

Most az Eötvös Loránd Tudomány Egyetem magyar–német tanári szakos hallgatója.

Megoldás

Testem végigsimítva, talán fogytam.
A tiéden csak kettőnk csodálkozása látszik.
Ráeszmélünk, hogy a világon az egyetlen
közeledő történés az kettőnk egybeolvadása.
Nem az árcédulás szabadság feláldozásáról van szó.
Most érnek össze azok a halmazok,
amiket egy hordó tartott. Gyümölcságyon
születő metszeteinkben sütkérezünk.
A felhők között keresgélem a lábamat tarkító
vízcseppek egyikét, eközben te az alaptétel
távoli elemeit szeretnéd megfürdetni a medencében.
Ténfergek a habok közt, és orrom a gerincedbe
ütközik. Az élet ízét érzem rajtad, miközben
nyelvem végigsimít téged. Te továbbra is
szénelapú tanainkon gondolkodsz.
A vízmolekulák társaságában keresed a válaszokat.
Mélyebbre merülsz, és a homlokod a medence
fenekén koppan. Fodrozódni látom a felszínt,
és felbukkansz a megoldással. Kifújod magad,
átöleled a kétségbeesés utolsó forrásait, és
megkísérled az eredmény megismerését.
Fájlalod a homlokodon vöröslő horzsolást.

A szájüregben

Túlélésben kezdő lények
széljárta heverője volt a szárazföld.
Egy óriás főztjébe esett maradék.
Kergette ujjával, lökdöste ide-oda.
A galaxisban percek alatt szétázott,
de a tejút mégsem vette át az apró
teasütemény számomra felejtethetlen ízét.
A lé megmaradt nélkülünk is teljesen
ihatónak. Kíváncsi vagyok,
vajon kortyolt-e a nagyhatalmú
az italából, amiben egzisztenciánk
maradék nélkül feloldódott?
Bolygónk főemlőségének hagyatéka olyan,
mint egy üveg elfelejtett borszesz.
Párolog alólunk a szirup, amiben
munkásságunk vitázik az élet legelső
képviselőivel.
Műanyagszigetek sodródnak.
Fémóriások cikáznak.
Kiköpi magából a szervezet a nem kívánt
terhesség gondolatát, és mi
évezredek óta ebben a nyálban úszunk.

Borsos Irén

Cegléden születtem 1945-ben. Budapesten éltünk, ott építettük fel családi házunkat és három gyermeket neveltünk fel. Negyven évig dolgoztam könyvelőként. Nyugdíjba vonulásom után vidékre költöztem. Az írás képessége számomra Isten ajándéka.

Mikor mondhatja valaki, hogy ő bizony író? „Ha irodalomnak, művészinak, és karakteresnek számít, amit elkövet” – mondta kortárs íróbarátom Radnai István.

„Szűk legyen a szó, és tágas a gondolat!” – mondta Kazinczy

Örkény István a saját egyperceseiről így beszélt: „Egyik oldalon a közlés minimuma, a másik oldalon a képzelet maximuma”

Ezek állnak hozzám legközelebb, örökérvényű szép magyar beszédben előadva, természetesen!

2004-től napjainkig ötven antológiában jelentek meg írásaim.

Önálló köteteim: Tavaszi tüzek (regény; 2006), Újraélt tavasz (rövidprózás kötet 2009), Együtt a szívemben (kisregény 2012), Útjelző fényeim (2014), Védjük magunkat! (2015).

Elérhetőségeim:

b.irenke@invitel.hu <http://www.humoreszk.blogspot.hu>

Tanúja voltam valaminek

Egy férfialak áll az úton, az út közepén, talán vár valakit. Igen, egy autót. Egy furgon érkezik. Alig lassít, s a kapucnis ember egy pillanat alatt felpattan rá. Szétterpesztett lábbal tapad a furgon oldalára, miközben a kezeivel kapaszkodik. Nem látom, mi tartja a lábát, de a bordázott részhez simul. A látvánnyal még be sem teltem, amikor a furgon egy közelben várakozó kamionba hajt. A kamion, mire a furgont elnyelte, már mozgásban van. Pár házzal odébb, egy automata vasajtó nyílik, s a benne eltűnt kamion után máris bezárul.

Úristen! Egy bűncselekmény tanúja vagyok, gondolom, s égnek áll a hajam.

Eközben bejött ide, és megfordult a járat, amelyre vártam. A főúton leszálok, szembejön velem a járőr, elmondom neki, amit láttam.

– Jó, – mondja – ellenőrizzük a helyszínt! – Visszamegyünk. Itt a ház, és íme a sínen futó automata kapu. A Járőr megnyomja a csengőt. Nagy sokára egy férfi kérdő tekintete jelenik meg az ajtóban.

– A hölgy szerint az előbb bejött ide egy kamion. – mondja.

– Ide? Kizárt dolog! Ez a kapu több hete nem működik! – mondja a férfi, s bizonyságul többször is megnyomkod egy gombot. – Tényleg nem működik! – állapítjuk meg.

A kapun belül egy személyautó álldogál, s amerre a szem ellát, gyönyörű zöld gyepp van. A gyepp makulátlan. Ha átmegy itt valami, meglátszana a nyoma.

– Elnézést kérünk, tévedés volt! – mondja a rendőr. – Az udvart még megtekintjük.

– Tessék – mondja az, és tanácstalanul forgatja a szemeit.

Én megbotlom valamiben, a rendőr elkapja a karom. Látom a szemvillanását. Én is odanézek.

Ez nem fű, hanem valami műgyep.

Megszorítja a karomat:

– Egy szót se!

– Tévedés volt, elnézést kérünk! – mondja újra az embernek, aki becsukja utánunk az ajtót.

Ezután szó nélkül a kapitányságra hajtunk, ahol kikérdeznek. Rendszámot akarnak hallani. Sajnos nem láttam, pillanatok alatt történt. Csak azt tudtam elmondani, hogy a zsákutcában, ahol a busz megfordul, az utca végén, baloldalt, a téglavörösre festett ház és kőkerítés közötti automata kapu nyelte el a kamiont.

Nem néztek hülyének, és nem mondták, hogy képzelődöm.

A dolog már feledésbe is merült, amikor kaptam egy „meghívót”. A rendőrségen tudtam csak meg, hogy a Kapitányúr a „Fiatlok jövőjéért” Alapítvány tárgyjutalmait kívánja átadni nekem.

Már a médiák is közzétették, hogy a városban óriási vadkender ültetvényt fogtak!

A gonoszok kivágnak...

„a gonosztevők pedig kivágnak, – egy kis idő még és nincs többé gonosz, – nézed a helyét és nincs sehol. A szelídek pedig öröklik a földet, és rajta lakoznak a béke bőségében.”

(Zsolt.37./9-11)

A Mennyei Országában már jó ideje figyelnek bennünket, figyelik a férfiakat, miért nem tartják be Isten színe előtt tett ígéreteiket?

Az Angyalok Tanácsa úgy döntött, hogy ellenőröket küld, vizsgálják meg a bajok okát, derítsék ki, hányan váltották be a hozzájuk fűzött reményeket.

Az ellenőrző bizottság megkezdte munkáját; a legtapasztaltabb angyalok öltöttek emberi külsőt.

Mit mond a Biblia, a férjek kötelességéről?

„A férjeknek úgy kell szeretni feleségüket, mint a saját testüket!”

A „teremtés koronája” mítosz már régen szétfoszlott, de ettől még nem kellene kifordulni önmagunkból!

„Ja, kérem, én a gyereket nem is akartam!” – mondja az illető, mielőtt kerekét old.

„A gyerek még rendben lenne, de a családdal járó teher nem nekem való! Mi vagyok én, Herkules?” Egyre gyakrabban hagyják magukra társaikat a legnagyobb bajban is!

Hová tűnik el a jó ember, a jónak látszó ember? Vagy nem is létezett?

Az ellenőrző bizottság a média híreiből tájékozódik.

„Bozótvággóval oltotta ki barátnője életét; Megölte feleségét és anyósát; Autójában gyermekeivel egy vonat alá hajtott...”

A gonosztevőknek már a halálbüntetéstől sem kell tartaniuk. A legsúlyosabb büntetés, ami érheti őket, hogy életfogytiglan felelet és ellátást kapnak. S ha szerencséje van – a társadalomnak meg nincs, – még az emberek közé is visszaengedik majd.

A média csak úgy ontja a statisztikát:

„Tizennégyezer nő hal meg évente a családi erőszak miatt. Az alkoholista férj hazamegy, és egyszerűen agyonveri a feleségét. Az év minden napján negyven percenként hal meg egy nő Oroszországban. A családi élet mindennapjaiban állandó a durva erőszak Olaszországban is.”

És nálunk?

A NANE Egyesület 2012. július havi sajtóközleményéből a statisztika szerint: „Magyarországon hetente egy nő hal meg családon belüli erőszak következtében, élete során pedig minden ötödik magyar nő lesz legalább egyszer módszeres és rendszeres erőszak áldozata párkapcsolatában, legyen az fizikai vagy szexuális bántalmazás, lelki kiszolgáltatottság vagy anyagi fenyegettség. Ez negatívan befolyásolja testi-lelki egészségét, gazdasági körülményeit, munkaerő-piaci helyzetét, esélyeit. A párkapcsolati erőszak ebből kifolyólag minden esetben veszélyezteti a családban élő gyermekek jólétét is! A magyarországi kutatási adatok rámutattak, hogy legalább tízszer annyi, a kriminális erőszak mértékét elérő párkapcsolati erőszakos esemény, mint amennyinek a rendőrségi feljegyzésekben nyomát lelhetjük.”

A közgondolkodás megrekedt valahol a múltban.

A nőt a végletekig ki lehet szipolyozni. Észrevétel, reklamáció esetén pedig: jön a családon belüli erőszak!

„*a gonosztevők pedig kivágnak*” – mondja a Biblia, – de mi-
kor?

– Istennek soha nem fogy el a türelme?

A felmérés végén a bizottság megállapításai a következők vol-
tak:

A férfiak egy negyedében megtalálható az emberi jóság. Ők azok, akik megtartották Isten előtt tett ígéretüket, akik lojálisak, családszeretők és Emberként viselkednek.

Háromnegyed részük pedig agresszív, durva és felelőtlen, apá-
nak, családfőnek, alkalmatlan.

Mihály arkangyal az isteni igazság és a fénykard őrzője, aki Is-
ten erejét, hatalmát és akaratát közvetíti, megállapítja, hogy itt
azonnali tettekre van szükség!

A Mennyeek Országá és az Angyalok Tanácsa közös imamed-
tációt tartott.

Imáikra a következő választ kapták a Teremtőtől:

„Aki semmiből nem hajlandó tanulni, akiről minden lepereg,
akiben a szeretet egy szikrája sem lelhető fel, állítsátok le, és
azonnal hívjátok vissza!”

Történt pedig az év decemberében, hogy 21-én virradóra a fér-
fiak háromnegyede kihalt. A kihalás tényét azonban nem lehe-
tett bizonyítani, mert az egyedek pár óra leforgása alatt nyomta-
lanul eltűntek.

Bukovinszky Mária

1958-ban születtem Óbudán és kamaszkoromig a Lajos utca – ma múzeumnak otthont adó – kertes házában nőttem. A Bukovinszky család harmadik gyerekeként Mária névre keresztelték.

Iskolázottságommal érdeklődésem és tettvágyam időről időre utolérem. Munkámmal megadatott, hogy szabadon merítsek, kísérletezzek, kutassak, segítsek. Hálás vagyok érte, miként azért is, hogy életem minden eddigi szakaszában volt egy-egy olyan ember, akihez mélyen kötődhettem. Élveztem szeretetüket, bizalmukat és örömmel engedtem, hogy formaerőként hassanak rám.

Párommal számos próbát kiálltunk, melyek java három gyermekünk révén adatott. Kapcsolatunk beért, mint aranyló kalász – mindenben társam.

A versmondás szeretete apró koromtól kísér. A pályázatot olvasva írásaim maguktól születtek.

A Víz monológja

Elég egy kitartó napsugárgyerek,
s magamat máris elveszettnek vélem.

Van-e még időm kívánni,
míg részeim visszatérnek?

Lesz-e még valaha olyan pillanat,
amikor én – énnek érzem bizton magam.
Mennyi részem kell a tűztől visszatartanom,
hogymartalékká ne légyen én-tudatom?

Persze-persze, értem:
kikerülve a Világmindenségbe
– mindenütt ott vagyok.

De magamról
vajon ekkor is tudhatok?
A perzselő forróság ellenére
gyöngyöcskéim vacogva ütődnek össze.

Szánalmas félelem szorít.
Összekucorodva, gyáván,
csak magamat érzem,
semmit se látván
– rab vagyok.

A Tűz gondolatai

Tán azt képzeled rólam,
 nélkülözni tudsz.
Gondolni se tudsz rám másként,
 mint a gyermek,
 ki erdőtűzet vél félve látni.
Azt hiszed, ha nincs gyufa kezeden,
 téged a tűz messze elkerül?
 Ha leghőbb vágyad ez,
 sorsodtól tán megkaphatod.
Ám akkor ne zokogj majd hiányomon!
Mert gyengülőben emésztésed tüze;
 s hiányzik a szikra is,
 mi inspirálna itt, e földi létben.
Potyogó könnyeid nyomán
 csupán önsajnálat fakad...
 S míg meg nem érted,
 mi végre vagy itt, e testben élve,
nem lesz, mi könnyed felszárítaná.

Csacsovszky Szilvia

Miskolcon élek és 30 éves vagyok. Már elmúlt 12 éve, hogy először klaviatúra elé ültem és megírtam első önálló novellámat. Máig, legyen az újságírás vagy szépirodalom, igyekszem természetesen fenntartani kapcsolatunkat.

Az írás olyan jófajta függőség, ami belülről fakad, és nem tudja az ember abbahagyni. Ha mégis téma nélkül marad, akkor rosszul érzi magát.

Hiszem, hogy aki egyszer elkezd írni az életre szóló házasságot köt. Akár magának alkot, akár a nagyközönségnek, akár sikeres lesz, akár nem. Az írás olyan önkifejezési mód, amibe ha egyszer belekóstolsz és megszereted, akkor el van döntve a sorsod. Imádom ezt az érzést.

A hegy fölött az ég

Nézd a hegyet, előtted áll
Este száll le, csillagfény jár
Szellő simogat, hajad kócolja
Várod, hogy melléd érjen
Ki kedved vidítja...

Vársz egy szót, szépet, kéket
Melléd ér, nem tudod, miért
lépked közel, oda, ahol te
csak ácsorogsz magadban.

Rád villantja zafír-tekintetét,
a homályban nem tudod
kivenni összeszedi-e merszét.
De most többet ad, mint valaha
Üres szavai lélek-nyitó armada.

Kimondatlan közelség, minden
csak nem távoli, akkor, ott
megváltozik valami, amit
egyikőnk se tud megfogni.

Mégis balgaság, mit vártunk ott,
tán mindketten, azon a hideg,
sötét éjjelen. Hol csak a hópelyhek
jártak rajtunk virtustáncot:
Akkor voltunk legközelebb egymáshoz!

A Sosem Érző Lány

Egyszer volt, hol nem volt, élt egy Sosem Érző Lány. Ő így aposztrofálta magát. Nem örült a napfénynek, nem érdekelték a madarak és virágok, nem örvendezett, ha új nap köszöntött rá, csak felkelt az ágyából és elindult, hogy átverekedje magát egy újabb szürke napon. Sok teher nyomta a vállát, s ő ezeket is resignáltan viselte, tette, amit kellett, hallgatott, mikor nem volt szabad szólnia, csak néha... néha érezte, hogy valami feszíti belülről a mellkasát. Tán dobogó szíve? Vagy csak az elméje játéka volt az egész? Maga sem tudta. Nem is törődött-e cseppnyi érzélemmel sem, elhessegette magától, ahogy egy szemtelen legyet szokás. Pedig talán ez lett volna a bizonyítéka, hogy ő mégsem a Sosem Érző Lány, ő csak a Megkövült Lány. Mindegy volt számára a címke, amit ráaggattak.

Néha, hűvös éjjeleken tűnődve ült az erkélyen, s azon mélázott, hogy miért is nem tud örülni. Gondolatai csak kavarogtak, egyszer összeálltak örvénnyé, majd széles folyót formázva estek szét, de a sok-sok egymást váltó foszlány között nem találta azt az egyet. Pont azt, ami megnyugvást adott volna számára, hogy mégis érez ő is, mégsem részvétlen, csak egy fal épült közte és a világ között? Amíg az agya felvette az egyik gondolatmenet fonálát, valami már el is szakította és ő már máson gondolkodott. Pedig tényleg kereste, kutatta a magyarázatot, a megoldást. Nem természetes a lét, ha egyszínű, érezte ezt világosan, mégsem reagált a lelke, ha valami a közelébe libbent és megérinthette volna. Megszámálhatatlan éjjel telt el így, majd jött az újabb szürke nap, s már azon kapta magát, hogy az álmaira sem emlékszik.

– Milyen ember vagyok én? – mélázott nappal is a Sosem Érző Lány – Mit érek én emberként, ha nem ragadja meg a szíve-

met a szépség, a melegség, a részvét? Érdemes vagyok egyáltalán az életre? Rossz ember vagyok? Megérdemlem az életet? Eldobni nem lehet, hisz olyan, mintha ajándékba kapnánk, de közben, ha nem érzek semmit, akkor mennyit érnek a napok, az órák, a percek? Akkor ez egy olyan ajándék, amit a fiókba vágok, és soha többé nem veszem elő és nem használom, csak van?

A nappalok és éjjelek váltakoztak, a világ nem törődik egy Sosem Érző Lánnyal, a bolygó forog, a többi ember rohan, az idő szárnyal. Félt is egy kicsit, hogy annyira gyors az idő, hogy azon fogja magát észrevenni, hogy az arcát belepik az évek pókhálói és ő még mindig ott fog mélázni a hűvösségben nem érző szívvel. Morbid módon még a félelemnek is örült, hisz az is egy érzélem, azt érzékelte. A fokozódó szívdobogást, kezének meg-meg-rebbenését. Apró dolgok, mégis belekapaszkodott, mint a fuldokló a faágba és bizonygatta, hogy ő érez. Ő még képes rá. Ő nem az az ember, akinek a bőrében él. Ő nem a Sosem Érző Lány. Nem akart az lenni.

Mire képes az akarat? Mire képes az, hogy valaki nem akar az lenni, ami? Ha az agy tiltakozik egy állapot ellen, próbálja magát átformálni, akár tudatos, akár tudattalan formában. A Sosem Érző Lány is már csak az agya erejére támaszkodik. Azt a gondolatot ismételteti, hogy majd az agya fellebbenti a fátylat a lelkéről, s visszatérnek a színek, az érzések az életébe.

Mert elárulom mitől lett a Lány Sosem Érző. Sok traumától, sok bánattól, sok kötelességtől. Sokszor erejét meghaladóktól. Ezek olyan falat képesek húzni egy ember köré, ami... hogy is van a dalban: „Egy érzés mindent eltakar”. Ilyenkor elfedi a színeket, eltakarja a Napot, eltakarja a részvétet, beletaszít a sűrűségbe. A dal úgy folytatódik: „S elhittük mindörökké tart”. S tényleg elhisszük.

De nem. Nem tart mindörökké. A nap kisüt, a madarak éneke napról-napra jobban át fog szűrődni a falon, s amit felépített a bánat és a traumák, az majd lassacskán elkezd majd repedezni, tégláról-téglára fog leomlani, amíg ott nem találja magát a Sosem Érző Lány az életben, ami várja, amibe visszaléphet. Immár Érző Lányként..

Önmagamban magammal

Forróság ölel körbe, a habos víz fojtó illatú párát köhög felém, pár viaszból született láng keresztüzében. Lélegzem... beszívom az illatokat, orromat pár centire egyensúlyozva a víz fölött. Fáradtan előregörnyedek, valamilyen kavargó örvényben sodródva, fejemet a két tenyerembe támasztva. Pár év évszázadoknak rémlík az emlékezetemben.

Csiribiri, csiribiri bojtörján, lélek lép a lajtörján...

Volt egyszer valaki, egy Láthatatlan Lélek, aki kapott egy könyvet. A lapjai már megsárgultak, de kék borítója kopottan is állta az idő vasfogát.

"Olvasd el. Tetszeni fog. Fiatalokról szól" mondták a Láthatatlannak szelíden. Ő forgatta a könyvet, ujjai között végigpergette a lapokat, még meg is szagolta. Beitta a régiség szagát. Csípte az orrát, talán még el is fintorodott tőle, s ez nem tetszett neki... így hát félredobta. A Láthatatlan Lelkek már csak ilyenek...

De másnap éjszaka, titokban felkattintotta az éjjeli lámpáját és az asztalra nézett. A könyv még mindig ott búslakodott magányosan, pont úgy, amilyennek a Láthatatlan is érezte magát. A Lélek szívét valamilyen furcsa részvét járta át, mindkettejük iránt. Habozva kinyújtotta a kezét, és újra végigsimította a kék

borítót. A kissé áporodott szag még mindig áradt a lapokból, de ez most már nem volt kellemetlen, inkább valamilyen megnyugtató bizsergést csalt a Láthatatlan bőre alá.

Úgy nyitotta ki a könyvet, mintha az valami értékes kincset rejtene, ami nemsokára az ölébe fog hullani. Múltak a percek, az órák, a diófa elburjánzott ágai ütemes táncot jártak a széllel a Láthatatlan ablakán... az utcai neonlámpa villódzott, az éjszakába tompa hangú basszus hatolt be.

De a Láthatatlan már nem volt a saját szobájában. Visszaugrott térben és időben, egészen 1957-be a Tófenék utcai lakótelepig. Egyre nagyobb érdeklődéssel ismerte meg Szeplős urat és Szélkisasszonyt.

Szerelemről olvasott. De nem ám arról a szirupos, csöpögős hazugságról, amivel az unatkozó háziasszonyok töltik ki az életükben az űrt... attól a hányinger kerülgette. Bár a Láthatatlan még sosem élte át a nagybetűs érzést, fiatal lelke érezte, hogy azokban a tökéletesnek hazudott érzésekben nem szabad hinni. Hiába volt nyakig benne a kamaszkorban, a tudatát sosem járta át az a bizsergető, izgalmas álmodozás, amit a lányok oly jól ismertek, ha ránéztek Szomszéd Karcsira vagy olvastak José Armando olthatatlan szerelméről egy tökéletes NŐ iránt.

Nem, ő másmilyen érzésről álmodozott. Maga sem tudta igazán, hogy milyenről, de a kék borításban valami fájdalmasan hasonlót látott leírva. Az első, igazi, tökéletlen és mégis annyira húsba tépően reális érzést, ami belerágja magát az emberbe és kiszorítja a levegőt a tüdejéből. Magányról, gyengeségről, egymásra találásról, hibákról és megbotránkoztató, de mégis életszerű hazugságokról olvasott. Nem volt abban a kék borításban semmi tökéletes érzés, csak a valóság.

A Láthatatlan úgy érezte, mintha bilincsekben vergődne, az újonnan felfedezett igazság szorítása rátelepedett az agyára, mégis falta a sorokat. Eggyé akart válni minden betűvel, minden

oldallal, át akarta érezni a fájdalmat, az örömet... Szélkisasszony-nal együtt akart sírni és nevetni.

Csiribiri, csiribiri lágy paplan, ágyad forró, lázad van...

A Láthatatlan valami olyasmit kapott, amit már régóta keregett, de mégsem tudta felfogni az olvasottakat. Tudta, hogy miről ír a kék borítós, de csak felszínesen jutott el a tudatáig az Érzés. Nem az ő hibája volt mindez, hanem a koráé.

Akkor ébredt rá erre, mikor sok-sok év múlva egy koszos pincében hajlongott az emlékeit selejtezve. Nagy halomban tornyosultak előtte az elmúlt évek, de a Láthatatlan eltökölte, hogy nem engedi meg magának a nosztalgia luxusát, mindentől megszabadul, amit már nem tud felhasználni. Jól csinálta a dolgát, a mellette fekvő két nagy dobozból abban, amin a szomorú "Kidobni" szó díszelgett, csinos kis torony gyűlt össze kacatokból.

S a felnőtt Láthatatlan egyszer csak megpillantotta... egy megfakult kék borító pislogott felé. Porosan, piszkosan, magányosan, pont, mint azon az éjszakán. Láthatatlan a kezébe kapta, s önkéntelenül a mellkasához szorította. Mintha egy rég látott pajtással találkozott volna.

A kék borítós hálásan feküdt Láthatatlan szíve fölött, majd örömmel konstataálta, hogy belecsúsztatják a "Megtartani" dobozba.

Láthatatlan még aznap este elhelyezkedett az ágyában és felnyitotta a kék fedeles kincses ládikát. Újra időutazást tett... ismét találkozott a két elfeledett fiattallal.

A bilincsek észrevétlenül kúsztak rá a szívére, s mire az utolsó oldal után becsukta a könyvet, úgy érezte, hogy megszűnt létezni. Mellkasa zihált, feje zsongott a kavargó gondolatoktól. Mereven felült, s a kék borítóst nedves arcához szorította. Gyöngy-könnyei vékony patakokat rajzoltak a kék kartonlapra.

Tudta, hogy most vált eggyé a könyvvel. Legszívesebben magába mart volna, hogy biztos legyen az érzés valódiságában.

Hogy biztos legyen abban, hogy nem álmodik, hogy nem csak egy fantom vetette rá az árnyékát. Nem akarta elveszíteni azt, amit most talált meg igazán. Nem egyszerűen a szerelem érzése kavarta föl, hisz még mindig furcsa kis lélek volt, aki nem elégedett meg a lopott csókok és a Duna parti séták ordenáré közheleyeivel.

Láthatatlan az Érzést könnyezte meg. Azt a megfoghatatlan tüneményt, amit csak szívvel és lélekkel lehet átélni, amit az emberből még tüzes vassal sem tudnának kiégetni. Ha nem Szeplős és Szélvészkiasszony szerelméről szólt volna a történet, hanem egy szülő-gyermek kapcsolatról, akkor is ugyanígy potyogtak volna a könnyei. S ez hozta meg a felismerést, hogy rálelt a kék fedeles igazi kincsére.

Hirtelen a kamasz Láthatatlan is előlépett az emlékek homályából, arcán megfejthetetlen mosollyal. Mindketten tudták, hogy most már valóban birtokolják az Érzést. Így, együtt... egymás segítségével. A felnőtt Láthatatlan visszacapott valami fontosat: a kamasz Láthatatlant, a maga kis csodáival és az ösztönös gyakorlatlanságával együtt. S most már többek és gazdagabbak voltak, hisz sikerült megfejtetniük a lelküknek egy titkát.

Lassan az én szememből is könny gördül le, hogy behulljon az illatosan forró vízbe. Alá akarok merülni, hogy ne lássak, ne halljak, csak érezzek... meg akarom szüntetni a külvilágot, mert felesleges a jelenléte. Csak arra vágyok, hogy kettesben maradhassak saját magammal, hogy átérezzem azt, hogy milyen édesen szörnyű létezni. Tudni akarom, hogy milyen vagyok Én, hogy mennyi érzést bírok el, s mennyit birtoklok.

S a vihar végén, a könnyfátyolon áttekintve nekem is sikerült meglátnom mindent, amit adni tudok: Csiribiri, csiribiri szellőlány, szikrát lobbant, lángot hány...

Czetenyi Diána

Mindössze másfél éve kezdtem el festeni teljesen autodidakta módon. A kreativitásomat mindig is próbáltam fejleszteni, de nem jártam művészeti iskolába. Sőt, tanulmányaim során elég messzire kerültem attól, hogy a szépérzékemet is használhassam, hiszen közgazdászként végeztem. Reál területen dolgozom évek óta, amihez szükségem volt valamire, ahol a képzeletem is szárnyalhat, ahol megélhetem a szabadságot és amiben a vizualitás, mint önkifejezés megjelenik. Lelkes amatőrként kezdtem el figyelni a művészeti jellegű pályázatokat, és távolabbi céljaim között szerepel egy saját kiállítás is.

A tűz és víz pályázat kapcsán a kihívást az jelentette számomra, hogy fekete-fehér művel készüljek, hiszen pont a színek miatt kezdtem el festeni. Izgalmas volt a két alapvető elemet pont a színek megvonásával ábrázolni, hiszen mint szín mindenki a pirosra és a kékre asszociál e két szó hallatán.

Dinnyés Viktória

Budapesten születtem itt élek azóta is. Lengyel édesanyám révén más ország kultúrájába is sikerült bepillantást nyernem. Szeretem a szépet, a jót, szeretek az emberek közt lenni, az emberekért tenni, a közsférában elsősorban értük dolgozom. Szeretem a mozgást, a természetet, igyekszem a családommal, a barátaimmal is sok időt eltölteni.

Az íráshoz a körülöttem lévő világból merítek ihletet, az írás számomra szabadság, kikapcsol, elragad a mindennapoktól.

Kávé cukorral vagy nélküle?

Először amikor láttalak, az asztalon táncoltál. Csókkirálynak hívtak a hátad mögött, lábadnál elnyűtt sörös dobozok és csikkek heverték szanaszét. Lányok csüngtek az ajkaidon, én csak álltam ott az ajtóban, figyeltelek, észrevettél. Csak nekem táncoltál és énekeltél. Jaj, de utáltalak akkor! Öt kemény egyetemi év alatt sértett közönnyel büntettem minden ismerkedési kísérletedet. Nem ismertelek, mégis messzire kerültelek.

Aztán jött egy füledt nyár, egy csillagfényes balatoni éjszaka. Nem jött álom a szememre, ahogy neked sem. Néztük a Holdat közösen, és én öt év után szóba álltam veled. Négy napig beszélgettünk, volt mit pótolnunk.

A következő szalonasütésen már régi ismerősként köszöntöttelek, feküdtünk a fűben és néztük a Holdat. Már megint. Éreztem kezed tétova remegését, a félelmedet, de a következő percben ujjaid jó erősen körbezárták a kezemet. Jött a csók, az első, a mindent elsöprő, a pillangók nevetve járták táncukat a köldököm körül. Szorításod gyengült, de csak egy pillanatra, hogy eljegyezz.

Szótlanul álltam az esőben, láttam a tüzet a szemedben, ujjaink közben egymásra találtak, és csendben járták táncukat. Szép volt, jó voltál hozzám. Emlékszem az első közös lakásra, az ágyba hozott reggelire. De te későn keltél, én korán, én későig olvastam, te már aludtál. Én sportoltam, te csak a tévében nézted a közvetítéseket, szeretted a külsínt, én megvettem. Szerettem élni. Te halak vagy, én nyilas. Te víz, én a tűz.

Néztelek a fotelban és felsejlett előttem asztalon táncoló önmagad. Melyik vagy te? Sokat nevettünk, sosem civódtunk. A gondokat átröhögtük, utólag látom: beszélgetni kellett volna. Különben is, te cukorral iszod a kávé, én nem. Furamód tűzként tápláltalak, míg építetted a jövődet. Takarékra állítva, vártam a soromra, áldozat voltam a saját oltáromon. Bíztam benned.

Lángocska születésével megváltoztatta életem. A lakásunkból otthon lett, olyasféle, ahol a sült illata keveredik az öblítőjével, és a csend helyett gyerekzsivaj tölti be a teret. Én már nem akartam menni, megtaláltam a helyem ott, ahol eddig sosem kerestem. Otthonom volt.

A tűz megszelídült, azonban a csendes patak folyammá duzzadva hömpölygött tovább, magába rejtve, görgetve a katasztrófát. Az örvények lehúztak a mélybe, fuldokolva, tátogva segítségért kiáltottam. Ahogy ujjaim fehéredtek a te szorításod gyengült, végül elengedted a kezemet.

Akkortájt egyedül néztem a Holdat, vártam a hajnalt, vártalak téged haza, de akkor már ez nem a te otthonod volt.

Ábrándjaimnak egy keresetlevéllel vetettél véget, elváltál tőlünk, tőlem. Becsaptál, pedig bíztam benned. Ma már jól vagyok, a parázsból ismét tűz lett. Kéthetente, ha látlak, megkérdezem:

– Kérsz egy kávé? – S ha igen, odarakom mellé a cukrot is, mert emlékszem te úgy szereted.

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Minden egyszerűbb volt, mint vártam:
összeillettünk, mint egy kirakós két darabja,
melyek azért készültek, hogy kiegészítsék egymást (...)
A tűz és víz valahogy úgy létezett együtt,
hogy nem oltotta ki egymást.

(Stephenie Meyer)

A lángok elhamvadtak

Bennem egy fájó érzés feszít,
már a napfény sem melegít
Ifúságom elszállt a széllel,
ölelem emléked a messzeséggel.
Egyszerre oly szomorú lett a szívem
a lángok elhamvadtak szemeimben.

„Tavaszi szél vizet áraszt”

Ülök a számítógép előtt. Az éppen aktuális bloganyagomhoz olvasok, keresek verseket, írásokat. Eközben zenét hallgatok, vagy a tv-t – azt is inkább hallgatva. Persze, ha számomra érdekes műsor van, felfigyelek, odafigyelek rá. Most is így történt. Az egyik csatornán halmozottan sérültekről, az életükről, a munkájukról, a kikapcsolódásukról, egy színjátészó csoportról és egy tavaszi műsor-összeállításról volt benne szó.

– Egyszer csak felcsendült a „Tavaszi szél vizet áraszt” – ismert népdal. Akarva, akaratlan kicsordultak a könnyeim. Eszembe jutott a dal hallatán sok minden. Az énekkari próbaéneklés ezzel a dallal, az ifjúságunk, de legfőképpen az az este.

*

Egy baráti társaságban voltam. Fantasztikus emberek voltak. A hölgy sorstársunk, míg férje igazi vérbeli társasági ember, aki nagyon szeretett bennünket. Sokszor voltunk vendégeik, de mindig félszegen mentem hozzájuk a magas ház, a sok lépcső miatt, hisz nehezen fogadtam el, hogy cipeljenek fel a lakásba. A szabadtéri összejöveteleket viszont nagyon szerettem. Ezen a májusi napon is találkoztunk. Csodálatos volt – visszaemlékezve.

Az alkonyat homályában illatoztak a virágok. Köztudott, hogy az esteben a violák milyen intenzíven ontják illatukat. A kert végében egy kis patak folyt. A háziak ebből a kis patakból locsolták csodaszép kertjüket. A patak szinte nevetgélve csörgedezett, kellemes vízzillatot hozott felénk a fújdogáló szellő. Sok fa, közöttük fűzfák ágai hajoltak a vízbe. Egyébként végig a patakpart vakító fehér kövekkel borított volt. Nagyon szerették ezeket a köveket a madárkák, nem is értem, hogy miért. Sokszor elnéztem őket, ahogy ugrándoztak a köveken, tőlünk sem félve és ittak a patak vizéből. A víz teljesen áttetsző, csillogó, kristálytisza, a meder aljáig a patak életét láttató volt. A kertben Zoli egy sütőhelyet alakított ki, ahol nyársalni, bográcsolni, sütni lehetett. Itt volt megterítve, e körül ültünk. Szálló füsttel telt a levegő, a tűz lángja csodálatosan szép volt.

*

Emlékszel? – mostanában beszéltünk róla – mikor a tűzről írtál, hogy mennyire szeretem nézni a lángot. Az arany lángnyelvek átölelték a fahasábokat, teljesen beragyogva a körbeülő arcát, az egyébként is csillogó szemeket. A fénysugarak, a lángok fantasztikus ragyogást tudnak adni a szemeknek. Szeretem ezeket a hangulatokat, szeretem az ilyen estéket. Különleges, furcsa varázslatokat ad a szívemnek. Amikor egy-egy zene, egy-egy gondolat így előtör bennem – a fájó, és mégis csodálatosan szép emlékek. Már leszállt az alkony. Az este csendesen bontogatta szárnyait. A láng fénye világította be a kertet. Az égbolton akkor is felhők úsztak, melyek már sötétedni kezdtek, lilás, majd sötétebb színre festve az eget. Füstcsíkok úsztak a levegőben, sejtelmes homályt borítva ránk. Mesés szép volt minden. Azután feljött az esthajnalcsillag és körötte a sok kis csillag. És akkor valaki elkezdett énekelni:

„Tavaszi szél vizet áraszt,
Virágom, virágom.
Minden madár társat választ,
Virágom, virágom.
Hát én immár kit válasszak,
Virágom, virágom.
Te engemet, én tégedet,
Virágom, virágom.”

Addig is dudorásztunk, de akkor mindannyian bekapcsolódtunk.
A láng és ez a dal – a lelkemet simogatta, ölelte át.

*

Amikor a tv-ben meghallottam, annyira elszorult a szívem, felszínre hozva a régen eltemetett érzéseket, emlékeket. Ugyanakkor olyan szép érzés ömlött el rajtam. Fájt minden, de olyan csodálatos volt. Tudod, hogy elhallgatnám ezt a dalt, ezeket a bús, szívet-lelket melengető, simogató dallamokat reggelig is, mert annyi emlék, olyan csodálatos érzések fűznek hozzájuk. A természet csodái az életem, amelyet soha nem lehet elfeledni. Mindig új szépségeket és csodákat mutat nekem a végtelen horizont, a rét, az erdő, a bennük élő minden apró kis élőlény, a virágokkal, növényekkel együtt. Minden pillanathoz dallamok, érzések kötődnek. A világ minden fényességével, szívem mély szeretetével, az érzéseimmel. Biztosan sokan ezt giccsesnek, butaságnak gondolják, de ezt nem lehet elfelejteni. A végtelen horizont, a csillagok, a hold – nem olyan, mintha tündérek vennének körül bennünket, és lejtik táncukat a csodákban? Egy-egy arc, egy-egy ilyen este, egy-egy pillanat, elhomályosuló, majd hirtelen fényesen ragyogó, felvillanó emlékek és érzések.

Neked nyújtom

Neked nyújtom két kezem
támolygó lelkem száll feléd
a víz és a tűz te legyél,
hogy éltesen még a remény

Erősítsd meg szívemet,
add még vissza életem
a kimondhatatlan szeretet
ölelje álmunk csöndesen.

Szerettem és vesztettem
az emlékekbe temetkezem.

A tűz

Hétvége van. Csendes, nyugodt a ház. Mindenki erre-arra intézi
dolgát, vagy éppen vendégeskedik. Kellemes az idő. Lágyan si-
mogat a napsugár. Kezemben könyvvel ülök kint a kertben. Ol-
vasnék, ezt a csendet kihasználva. Kedvelem ezeket az órákat,
közben ábrándozom, merengek. Figyelem a kertet, nézem a fákat.
A japánakác virágai csomókban hullnak, sárga szirmok terítik be
a fűvet – hisz mélyen benne járunk már az őszben. Ebben a nyu-
galomban borzalomként hat a sziréna hangja. Tűz van valahol. Ez
a hang! Borzongás fut rajtam keresztül. Elindulnak bennem
mélyről a gondolatok!

*

Gyerekek voltunk! Tikkasztó nyári nap volt. Egyszer csak félrevert harang hangja hallatszott. Valamikor a falvakban a tüzet a harang kongatásával jelezték. Az utcánkban kigyulladt egy ház. Lángok csaptak fel a háztetőn. Mint kíváncsiskodó gyerekek – azonnal ott teremtünk. Mindenfelől az emberek kiáltozása, a vödörök csörömpölése, sikoltozás hallatszott. A nagyobb gyerekek közülünk besegítettek vödörrel a tűzoltásba. Mai napig is mélyen a szívemben van a látvány. Ahogy figyeltem a tűz oltását, arra lettem figyelmes, hogy egy fekete-fehér foltos cica szájában kicsi kölykével a háztetőről indult le. Mikor a cicáját biztonsággal tudta, újra indult vissza, akkor még a másik kölykével visszaérve. Azután másodszor is elindult, de a tűz teljesen elborította a tetőt. Soha nem fogom elfelejteni azt a keserves nyávogást, amit hallottam tőle. Benne volt minden – a kölyke elvesztése (ki tudja, mennyi cica égett bent a tűzben), a tehetetlensége, a fájdalma. Hosszú ideig lehetett érezni a falura telepedő füstszagot. A távolban kutya vonyított, a leégett ház helyén üszkös rom meredezett.

*

Többször írtam már róla, hogy a város szélén volt egy tanyánk. Négy évvel ezelőtt egy rekkenő augusztusi napon a gyerekek szórakozásból felgyújtották az akácost. Bár távolabb volt a házunktól és egy széles betonút is elválasztotta az erdőtől – de borzalmas érzés volt hallani a fák sírását, a tűz pattogását, a száraz csalit ropogását az izzó, lángoló tűzben. A tűzoltók percek alatt kiértek és elkezdték a tűz oltását, hamar elfojtva a tüzet.

Ezután éjszakáról éjszakára napokig álmatlanul forgolódtam és hallgatóztam a csendben: nem történik-e újra a csalit belobbanása.

*

Ma is, és azóta is borzongás fut végig rajtam, ha meghallom a tűzoltókocsi szirénázását – és azok a régi érzések feltolulnak bennem a régi emlékeként.

Tűzvarázs...

Szitakötők járkák kecses táncukat
A víz fölött keringőznek egymással
Gyűrűket fodroz a tótükör felszínén
A játékos, pajkos vidám szél
Könnyű, kék-vörös füst száll az estben
A tábortüzek lángjai fölött
Távoli harangszó zeng az éterben
Csillagok fürdenek a tó vizében
A telihold fénye ezüstösen reszket
Lombtündérek susognak a fűzágak között
Táncoló varázs – tűznyelvek lobogása
Szívemből elszálló tengernyi bánat

Csillagok őrzik...

Csillagok őrzik szemed,
A Hold vigyázza álmodat
Szemedben könnyek reszketnek,
Szárnyaló lélekben a gondolat
Játékosan csacsog a kis patak
A fűzfaágak mélyen ráhajolnak
Rátalálsz a felejtett álmokra,
Szárnyal a lelked a múltba
Szellő simít meg kedvesen,
Megyünk tovább az úton csendesen

Láng, tűz...

Szeretem a tüzet, a parázsló fényszikrákat. Olyan, mint a folyó arany. A sok-sok izzó fény imbolyog. Szemünkben is szikrákat vet, a fény bennük ragyog. Titkokat rejt. Vakít. Arcunkat a tűz melege égeti.

A c s e r é p k á l y h a:

Ontja melegét, izzó kristályként szórja lángját. Pattog a tűz, a leégett fahasábok izzanak, csipkésekké égve. Ha kinyitom az ajtaját, szemünkben ragyognak a fényszikrák. Lelkünkben izzik a fény, téli hidegben ontja melegét.

T á b o r t ű z:

Teliholdas, csillagos este. Hegedülnek a tücskök, langyos a levegő. Ülünk a nagy fa alatt, a tűz körül. Csendes beszélgetésben, a tűz ropogása hallik. Szívünk telve az esti érzésekkel. A holdfény sejtelmesen átölel bennünket, s a millió kis csillag tüze éget. Szikráiktól szemünkben tűz gyúl. Íriszünk aranylón tükrözi vissza a lángok fényét.

Kósza szellő jár köröttünk, meglobogtatva a lángokat. Árnyak, fények váltakozva imbolyognak. Friss illatokat sodor a szellő, halk dallamok úsznak az éjben. Kósza képek, vágyó érzések, emlékek – vissza-visszatérő álmok. Izzik rőten a parázs. A lángok nevetnek, a fények varázsos játékosok.

H a j n a l p í r dereng az égbolton.

A napsugarak izzó szálként törik át a fák lombkoronáit, üvegkristályokként csillogva a vízen. Ezer szilánkra törik a Nap, s a madarak dallal köszöntik az új napot.

Arany fények szóródnak szerteszét.

Téli fények

Most hópelyhecskék szállingóznak
az ablaküvegen vízcseppekké válnak
ezüstös zúzmara csipkézi a fákat
dideregnek a madarak a dermedt januárban

Hideg a város. Hirtelen feltámadó, vad szél söpör az utcákon. A
kopasz fák suhogva hajladoznak. Lebegnek a szürke felhők felett-
tünk. Szállingózik a hó.

Korán alkonyodik, csendesen oszon az este. A tűz meleg fénye si-
mogatja arcunkat.

Az asztalon álló gyertya boldog, meleg világosságot szór. A
csendben megszólal a nagytemplom zengő harangja, szárnyalva
az éterben, megérintve szívünket.

A házak ablakán át arany fények hullnak a kietlen utcákra.
Téli csend borul a világra.

Az arany Sugaracska

A Nap udvarában egy arany Sugaracska született. Sugár
gyöngyöcskéit szikráztatta körbe-körbe. A Nap és a Hold egy-
szerre bújtak ki a horizontra, hogy gyönyörködhesseken benne,
hogy láthassák a gyönyörű szép Sugaracskát.

Napapónak Sugaracska a legkisebb unokája volt. Fénysugár
mama imádta szelíd, kedves, vidám kis Sugaracskáját, aki egyre
erősödött, csodálatosan szép sugárrá nőtt.

Sugaracska vidáman kergetőzött a szellőkkel, akik simogatták arany szálait, kacagva érintették, kergetőztek arany hajával, göndör fürtjeivel. Az égi kertekben labdázott a felhőcskékkel. Olykor könnyezett, ha szálacskáit bánat gyötörte.

A sugárhegy mögött egy patakocska csörgedezett. Arany Sugaracska ide járt úszni. Vidáman élt, szeretettel körülölelve. A nagyvilág tele volt látnivalóval. Bejárt minden zegzugot. Ragyogó sugarai mindenhova bejutottak. Szerették, kedvelték őt. Amikor kiült a patak partjára, csilingelő éneke örömet nyújtott minden körötte élőknek. Mikor arany haján végighúzta kis fésűjét, minden egyes hajszála szikrákat szórt. Voltak napok, amikor később ébredt.

Az emberek is szerették. Mikor sugaraival simogatta őket, bársonyos érintéssel cirógatta arcukat, áldották érte. Kedvesnek, jónak, bájosnak tartották. Sugaraival érlelte a gabonát, a gyümölcsöket, a terméseket.

Barátaival: az esőcseppekkel, a szellővel ott segítettek, ahol kellett. Olykor játékosan, vidáman – néha-néha haragvóan, morcosan, vadul.

Minden alkonyon elköszöntek egymástól a barátok. Ő is hazatért otthonába szüleihez, testvéreihez. Elmesélte, hogy merre jártak, mi történt velük.

Sugaracska fáradtan, elhalványodva pihenni tért. Lecsukta ragyogó sugár szemecskéit. Álmai szárnyán szárnyalva, hogy az új nappal ismét reményt, szeretetet sugározzon a Föld minden élőlényének.

Fedák Anita

1964. október 10-én születtem Kárpátalján. Öt éve élek Magyarországon. Német filológusi, valamint könyvtárosi diplomával rendelkezem. Jelenleg a Magyar Máltai Szeretetszolgálat gyöngösi szakközépiskolájában tanítok német nyelvet.

Ötéves koromban édesapám tanított meg a betűvetésre, hosszú évekig a betűkből éltem, az írásból. Első versem 10 évesen jelent meg az egyetlen ukrainai

magyar újságban, ahol később két évtizeden át vezettem a művelődési rovatot. Szerkesztettem gyermeklapot (Bóbita), majd humoros-szatirikus folyóiratot (Tárogató). A lapszerkesztés mellett az Ungvári Nemzeti Egyetemen tanítottam világirodalmat és médiaismereteket. Gyakorló újságíróként a társadalmi problémák, elsősorban a tehetséges gyerekek és fiatalok élete és problémái foglalkoztattak. Írásaim témái zömében olyan, az életből vett művészemberekről és fiatalokról szólnak, akiknek sorsa eltér a hagyományos életformáktól.

Magyarországra áttelepülve is hű maradtam az irodalomhoz. Elsősorban az amatőr írók irodalmi portáljaira küldöm be írásaimat. Férjemmel a Heves megyei Karácsondon élek. Két gyermekem és egy három éves unokám van.

Nabucco

Köpcös a kezébe nyomta az újságot és osonva tovább ment. A benne lévő darab köfték penészes végét az ősz hajú, meleg barna szemű aggastyán apránként harapdálta. Vize nem volt, így nyelt egy nagyot. Evés közben a zsírfoltos lapokat olvasni kezdte. Az avas köfte darabokat persze ki is vehette volna a papírosokból, de akkor meglátják a többiek, hogy mekkora darabokat hozott ma a Köpcös. A volt orvos haverja. Beburkolózott rongyaiba. Olvasni mindig jobban szeretett magyarul, mint gondolkodni. Mert gondolkodni és imádkozni inkább törököl volt számára könnyebb. Na nézzük, gondolta, mit írnak ezek itt megint a hajléktalanok és csavargók világából. Egy másik újságból kiollózott cikkekre figyelt fel. Rusztán olvasni kezdett: „Vajon napjainkban mely negatív emberi tulajdonság okozza a legtöbb bonyodalmat, problémát, vizsályt? Egyesek talán a kapzsiságot, a becstelenséget, az irigységet említénék, ám a legtöbben – bármennyire is meglepő –, a büszkeséget és az önzést nevezik meg. Bizonyítékát és romboló erejét az élet minden területén tapasztalhatjuk: az üzleti világban, a politikában, a sportban, a vallásban, a szórakozásban és a családban. A Biblia szerint ebből születik az emberiség minden problémája, mivel az élet minden területén féktelen romboló erőként van jelen. A büszkeség konfliktusokhoz és emberek bukásához vezet...” (Fedél nélkül. 2011. 09. 08.)

Rusztán végigolvasta a cikket, miközben az utolsó húsdarab is lassan kifogyott az újság lapjai közül. A zsíros papírost a nadrágzsebébe dugta. Aludni kellene, gondolta. Fáradt volt, beteg volt, és úgy érezte, nagyon öreg... A koszos rongyaira heveredve, a tavaszi napfénynek kifejezetten örülő toprongyos, keleti arcélű, alig az ötvenes évein túl jutó „öregember” furcsán festett. Idegen volt. Nem csak a városban. A helyzet is idegen volt tőle. Pedig már lassan egy éve, hogy az utcán él... Dühösen ősz hajtincseibe

túrt. Tetű még talán nincs benne, gondolta, de ha még egyszer a Dögös Lénával hál, az sem kizárt, hogy elkap tőle egy-kettőt. Ez a gondolat egy kicsit jobb kedvre derítette. Lénát bárki, bármikor megdöngetheti, a kövér nő csont-részezen szétrakja a lábát és a hajléktalanok sorban állva másznak rá. Rusztán azonban csak józan óráiban közelítette meg a nőt. Ő az a férfi volt, aki szerette hallgatni a nő nyögéseit is az aktus közben. Egyszer Léna még állítólag fogat is mosott a Rusztán kedvéért. De a török valamiért ezt nem tudta kellően értékelni: hátulról, a szokásos pózban rakta be méretes szerszámát.

Míg gondolataiba mélyedt, valaki megállt a háta mögött. Érezte, hogy ott van, de nem akart megfordulni. Ha csöves és lopni jött, akkor úgy is belerúg. Ha Lénának támadt hancúrozásra kedve, akkor hiába jött, férfiassága most leginkább egy fonnyadt fűgével egyenrangú. De az édeskés parfüm illata, ami megcsapta az idegen oldalából, arra következtette, hogy finom hölgy lehet a látogatója. Megfordult.

– Maga ki? És mit akar? – kérdezte némi akcentussal, de magyar nyelven.

– Jó napot. Újságíró vagyok. Egy cikksorozatot írok egy országos napilapnak a budapesti hajléktalanokról. Jó napot. – ismételte meg a nő és arrébb lépett.

– Bűdös vagyok? – ripakodott rá a női betolakodóra, majd hirtelen felállt. – Az vagyok. Na és? Maga szép.

A nő láthatóan zavarba jött a fejlemények ily hirtelen változásán és riadtan hátra lépett.

– Ne féljen. Most ettem. Egyébként se harapok. – próbált nyugodtabb hangnemet megpendíteni Rusztán. – Miért éppen rám kíváncsi? Annyian vannak itt a téren, nézzen körül. Biztosan talál nálam érdekesebb figurát is.

– De én Nabucco életére vagyok kíváncsi – válaszolta a nő.

Rusztán végig mérte a beszélgetőtársát. Magas, hosszú lábú nő

volt, gesztenyebarna hajában itt-ott megcsillant már egy-egy ősz hajszál. Az a fajta csinos és ápolt nőtípus, kinek korát nehéz megsaccolni, így a megszokott árulkodó jelekből próbálta meg-tippelni hány éves is lehet. Sál nem volt a nyakán, a megereszkedett arcbőr és a melle feletti ráncok egy kerek harmincasra utaltak. Formás kebleit nem tartotta egybe semmilyen melltartó és a blúzon át huncutul átvillanó bimbók a nő minden mozdulatát ringva, remegve követték.

– Nabucco? Az én vagyok. A barátaim neveztek el így, még az egyetemen. De honnan tudja ezt a becenevem? – csodálkozott rá a nőre. – Utoljára Erna, a feleségem szólított így a kórházban. De Erna a múlt évben meghalt.

– Az egyik barátjától tudom a nevét és a tartózkodási helyét. Magyar barátjától, aki remekül készíti a köftét – mosolyodott el a barna hajú és elővette a táskájából a diktafont. – Leülne velem egy kávéra itt, a közeli cukrászdában?

– Maga szerint egy magamfajta vén csövest beengednének abba a puccos terembe? – kérdezett vissza arrogánsan Rusztán.

– Ne féljen. Ha nem engedik be, botrányt csapok. Különben is, rendelni fogunk. A pénzünk meg csak nem bűdös ezeknek. – Hosszú haját megrázva a nő kuncogott egy sorozatot, miközben a mellének halmai hullámokat törtek a tökéletesen kivasalt blúzon.

Rusztán sohasem mondott volna igent egy ilyen felkérésre. De a nő bája, kedvessége és meleg, bátorító tekintete azt sugallták, hogy kövesse. Foltos ingét begyűrte a kopott, néhány számmal nagyobb toprongyos nadrágba, cipőjét kivette a fekvőhelynek is szolgáló kiszolgált mikadó alól. Néhány perc gondolkodás után a katonai zubbonyt is a vállára vetette. Ellopják, ha itt hagyja, villant át a férfin.

A cukrászdában furcsán méregették a vendégek a belépő párost. A sarokban lévő asztalnál találtak helyet. A nő kávért rendelt

és különböző édességeket, mit sem törődve a férfi zavarán.

– Gyerekkoromban imádtam a halvát. Moszkvából hozta a nevelőapám. Azóta se ettem olyan igazi orosz finom csemegét – mondta a nő, miközben a pincérnő után szólt, hogy a kávé törökösén kérjük majd.

Rusztán feszélyezettsége lassan alább hagyott.

– Maga is idegen Budapesten? – kérdezte.

– Igen is, meg nem is. – válaszolta titokzatosan a nő. – Bár nem itt születtem, nem itt teltek el a gyermekéveim, mégis úgy érzem, Budapest az én városom. Ide köt minden: a családom, a munkám, és sajnos már a halottaim is. De beszéljünk inkább magáról. Hogyan került ilyen messze Erzurumból?

A férfi a nőt nézte. Szép nő, nagyon szép, gondolta, és nagyon hasonlít valakire. Mivel nem tudta hová tenni ezt az érzését, elindultak belőle a szavak:

– Ott születtem. Apám orvos volt, így nekem is ezt a pályát szánta. Ankarában kezdtem el a tanulmányaimat, majd egy ösztöndíjjal Moszkvába kerültem. Ott ismertem meg a feleségemet, Ernát. Ő magyar volt, szintén ösztöndíjként tanult az orosz fővárosban. Már végzős rezidensek voltunk, mikor Erna anyai nagybátyja révén álláslehetőséget kaptunk Ankarában. Én sebészként kezdtem el a praxisom, Erna patológus lett. Szófiában élő volt évfolyamtársunkat meglátogatva jött az ötlet, hogy az ottani kutatóintézetben lenne ösztöndíjas állás kettőnknek. Nagyobb fizetés, szolgálati lakás. Nekivágtunk. Pár év múlva meghalt a feleségem apja. Az anyja egyedül maradt itt, Budapesten, és mi hozzáköltöztünk. Hatalmas házban élt, ragaszkodott a vagyonához. Munkát itt is hamar találtunk, patológusokban már akkor sem bővelkedett ez az ország. Boldogok voltunk a feleségemmel, annak ellenére, hogy gyermekkel nem áldott meg a sors. Bár a barátaink gyakran tréfálkoztak, hogy Erna „törököt fogott velem”, aki nem tudja anyává tenni, soha nem volt komolyabb

konfliktus köztünk. Még akkor sem, amikor Bécsbe jártam át dolgozni. Az egyik orvos kolléganőmmel. Erna úgy tudta, hogy műtétet vállalunk. De ez nem volt igaz. Húszévi házasság után elkapott a hév és csaltam az én gyönyörű Ernámat. Mikor öleltem és szeretkezés közben azt kérdezte, Nabucco, ugye szeretsz, össze-vissza csókoltam, és nem mertem válaszolni. Aztán másnap éjjel már a másik nő tüzes teste mellett aludtam el valahol egy bécsi szállodában. És idővel sorban váltottam a partnereket. Bécsben nem számított: ápolónő, kolléganő, rezidens. A szép nők lettek a gyengém.

A pincérnő letette eléjük a kávé, a vizet és a süteményeket. A nő a halva után nyúlt.

– Tudta, hogy Magyarországra a törökök hozták be ezt a finomságot? – kérdezte, majd hatalmas darabot tett a kinyújtott rózsaszín nyelvére.

A férfi belekortyolt a kávéjába. A forró lét lassan engedte le a torkán. És tovább mesélt. A háreméről. A lassan már napi szinten váltakozó nőkről. Betegségekről, halálról, majd az alkoholizmusáról. Arról, hogyan csúszott le lassan, fokozatosan. És hogy miért nem tett semmit azért, hogy ne jusson oda, ahol ma tart. Mert Erna váratlan halála, az egyre inkább elhatalmasodó alkoholizmusa, s az ebből következő sorozatos orvosi műhibák csak egy része volt annak, hogy elvesztette a munkáját, a hajlékát, a volt életét. Vezekel, mondta – az önző, büszke egykori énje miatt. És kiitta az utolsó korty kávé a csészéből.

– Évekkel ezelőtt Törökországban járva fényes példáját láttam a valamikori büszke, férrias tartásnak. – folytatta Rusztán. – Egy hagyományos népviseletbe öltözött tekintélyes férfi, derekán gazdagon díszített ezüst handzsár. Odamentem és ki akartam venni a fegyvert a tokjából, hogy megnézzem. Mire az büszkén rám tekintett, és így szólt: Nálunk egy önérzetes férfi, ha kihúzza a handzsárt, véresen teszi vissza. Akkor jót nevettem. Ma, ha

eszembe jut ez a jelenet, még jobban szégyellem magam. Oda a büszkeségem. Az életem. Az önbecsülésem.

Könnyes szemeit a mikádó ujjába törölte és felállt. A nő nem marasztalta. Kifizetve a számlát a férfi után sietett.

– Nincs visszaút. Már nincs. Mindent elmondtam, láthatja, megérdemlem a sorsom – és a falnak fordulva Rusztán magára kapta a katonai zubbonyt várva, hogy a nő elmenjen.

– Ha úgy érzi, még szeretne elmondani nekem valamit, vagy bármilyen segítségre szorul, netán valami eszébe jut, amit fontosnak tart, itt hagyom a névjegyem. Köszönöm, hogy megosztotta velem az élettörténetét. Viszontlátásra. A nő lehajolt egy vizes palackot téve a földre, majd egy mozdulattal a férfi nadrágzsebébe csúsztatta a papírkártyát.

A férfi megvárta, míg a körömcipők kopogása elhall és megfordult. Előbb ivott. A vizes palackot a homlokához nyomva kivette a névjegykártyát a zsebéből és elolvasta a rajta szereplő nevet. Majd némi gondolkodás után mélyebben a nadrágzsebébe nyúlt és kihálászta belőle a zsíros újságpapírt. A napfény felé tartva megkereste azt a cikket, amit korábban olvasott. A büszkeségről. Újra elolvasta. „A Biblia szerint ebből születik az emberiség minden problémája, mivel az élet minden területén féktelen romboló erőként van jelen. A büszkeség konfliktusokhoz és emberek bukásához vezet...”

Nahát, micsoda véletlen, gondolta. Az ollózott cikk alatt annak a nőnek a neve szerepelt, kinek néhány perce még, a nevét sem tudva, elmondta az élettörténetét. Az egész rongyos életét. Erzurumtól kezdve, Bécsig.

Rustana Andhi betűzte lassan... S a felismerés éles fájdalomként nyilallt az elméjében... Istenem, gondolta... s már eszébe jutott, honnan lehetett ismerős a nő arca. 30 évvel ezelőtt, még Erna előtt, Erzurumban, Rustana, a lánya... A felismeréstől az egész üveget a fejére öntötte. Könnyei az arcán elvegyültek a víz cseppeivel.

Vitold sámántánca

„Égő tűzben lélek ül, fénylő lánggal érzést szül...” Ez az ősrégi sámánének részlete volt a face-s üzenő falának a mottója. Az alig 60 kilós, de izmos testtel rendelkező, égbék szemű, derékig érő raszta hajú Vitold azon fiatalok közzé tartozott, akik megszállottan vonzódtak a misztikával elegyített történelmi dolgok iránt. Egyike volt az öt huszonéves fiatalnak, akik gondoltak egy merészet és látványszínházat alapítottak. Pontosabban egy olyan teátrumot, amelynek a lényege cirkuszi mutatványokkal, bűvészkedéssel és zsonglőrködéssel volt tarkítva. Vitold tehát nem egy hagyományos teátrumot képviselt, hanem a „Szalamander” nevű Tűz- és Látványszínházat.

A társulat másik alapítója a szőke, modellalkatú Krisztina, aki néhány éve a festői szépségű Rónafürdőn pihenve egy nyugat-magyarországi társulat fellépésébe pistult bele. Megkereste a tűztáncosok honlapját és felvette velük a kapcsolatot. A kisvárosban ilyen jellegű látványszínházak akkor még nem működtek és napjainkban is mindössze egy-két ilyen jellegű produkcióval találkozni, elsősorban fesztiválok, újév, vagy városnapok idején. És Krisztina várt, tervezett és már a fellépőruhákat rajzolgatta noteszében. Amikor egy tömegközlekedési eszköz hátsó ülésén megpillantotta Vitoldot. Túlzás lenne azt állítani, hogy a két fiatal azonnal egymásba szeretett, de annyira vibrált a köztük lévő távolság levegője, hogy szinte csak egy szikra hiányzott ahhoz, hogy lobogni kezdjen kettőjük között a l'amur.

A lány a fiú mellé huppant a buszon és olvasni kezdte a fiú kezében tartott könyvet.

– Az antikváriumban vettem, sokáig kutakodtam utána – mondta Vitold anélkül, hogy üdvözölte volna a lányt vagy meg

kérdezte volna tőle a nevét és azt, hogy hová utazik. – Sámánokról szól és ősrégi varázspraktikákról, amelyek a tűzzel is kapcsolatosak.

A lány kicsit meglepődött, hogy a fiú kitalálta az ő titkos hobbiját, de azzal próbálta elhessegetni a gondolatait, hogy csak a véletlen műve lehet, hogy a fiú ezeket mondta.

– Én most éppen a tűz-színházamhoz keresek társakat. – mondta Krisztina és szinte biztos volt benne, hogy a mellette ülő fiú rendelkezik mindazon tehetséggel, amely a cirkuszi látvány-produkciókhoz szükséges

Így indultak...

– Nem hagyott nyugodni a gondolat, a pazar látvány, a zsonglőrök technikája és elhatároztam, hogy magam köré gyűjtök néhány hasonló, bátor szellemű fiataalt. Úgy terveztem, hogy megpróbáljuk a saját koncepciónk alapján kialakítani a produkciókat. Igen ám, de amint felvázoltam az elképzeléseimet a cirkuszi show-val kapcsolatban vagy kinevettek, vagy azt mondták: ezt lehetetlen megcsinálni. És lám: idővel sikerült öt huszonéves ifjút találnom, akikkel már fél éve csináljuk – emlékezik vissza mosolyogva az indulásra Krisztina, mikor az egyik helyi újság riporternője faggatni kezdte a társulatról.

Még mielőtt valaki azt hinné, hogy a színházi előadásokhoz hasonlóan a tűzszínházban is előre megírt forgatókönyv alapján dolgoznak, gyorsan hozzáteszem, hogy valóban így van. De míg a hagyományos társulatoknál néhol megengedett az improvizáció, a Szalamander zsonglőreinél soha. Egy apró mozdulat is komoly balesetet okozhat, a másik testi épségére tehát nagyon figyelnek. Krisztina tudta ezt és a fellépéseiknél bátran dobálta Vitoldnak az égő fáklyákat.

Az újságíró nő unottan kattintgatta a diktafonját és Krisztina érezte, valami olyat kell mondania ennek az unott képű firkásznak amivel „robbant”. Ha megírja a zszurnaliszta a megyei lapba,

azzal jó kis ingyen reklámot csinál a „tüzes cirkusznak”, ahogy definiálta őket ez a firkásznő.

– Nagyon sok gyakorlást igényel még egy 10-15 perces produkció is, ennek ellenére nagyon ritkán fordul elő, hogy ne legyen égési sérülés. Persze nagyon ügyelünk a hajra, amit tilos szabadra engedni és a ruházatunkra. Utóbbi speciális anyagból készül, amit kizárólag én tervezek meg és varrom a társaimnak. A tűzzel játszani nem könnyű, de nagyon izgalmas – teszi hozzá a „tüzes” ötletgazda. És lopva az újságírónőre néz.

Krisztina már feszengett. Hogyan értesse meg ezzel az öregező újságírónővel, hogy valami nagyon szuper dolgot képviselnek. A produkcióik lényege kortárs zsonglőr- és pirotechnikák ötvözete a keleti harcművészet elemeivel. A fő látványeleme a tűzlángok, amely koreográfiai elemekkel tarkítva a tüzes buzogányok dobálásával, lengetésével, a megfelelően kiválasztott háttérzene és fénytechnika installációjának a kíséretében adja ki az egész színes produkciót.

Ekkor a firkásznő újabb kérdést intéz a lányhoz. Mégpedig hogy hol tartják a próbákat. Erre ismét egy kedves mosoly a válasz a Krisztina részéről. A felkészülések zömében a szabad ég alatt történnek, télen azonban egy nagyobb termet kell bérelniük. A tüzes látványszínház nagyon népszerű a házasulandók körében. A lakodalmas násznép szórakoztatása mellett a vastagabb pénztárcájú honfitársaink születésnap bulijára is gyakran kapnak meghívást a „tüzes” lányok. Ilyenkor a megrendelő kívánsága alapján áll össze a repertoár. Az egyik legutóbbi roma-lagzin például látványos cigány viseletben léptek a színpadra, ami kicsit nehezítette a show menetét. A széles és bő roma szoknyákat, mondja Krisztina, nem éppen tűzszínházak fellépéseire találták ki, de ezt is ügyesen megoldották...

Az utóbbi mondatokra a riportot készítő felkapja a fejét. Roma lagzi és tüzes cirkusz? Ez jó sztori, mondja hangosan. És be tud-

na mutatni most nekem valamilyen kis ízelítőt ebből a tüzes cirkuszi mutatványból, faggatja tovább Krisztinát. A lánynak ekkor hirtelen támadt egy ötlete. Pici türelmet kért, majd elvonult egy hátsó helyiségbe. Pát perc múlva visszatért Vitolddal.

A fiú félmegtelen Adonisz teste már olyan látványt mutatott, hogy az újságíró nő ösztönösen megnyalta a száját. Majd lassan meggyújtotta a buzogányokat. Gyönyörű férfitestén minden mozdulat maga volt az erotika. A firkásznő már el volt varázsolva. Pedig még csak most jött a produkció. Vitold egy pillanatra lehunyta a szemét: sámánőseit hívta segítségül. Marketingre... És elkezdte. „Égő tűzben lélek ül, fénylő lánggal érzést szül...” - mormolta halkán. Az előadásában benne volt: az örök misztérium, a szerelem a lángoló természetével, s a tüzes küzdelemmel is, amely az egyetlen választottért folyik, amióta világ a világ...

Feketéné Áfra Piroska

Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanító-magyar és tánc-drámapedagógus szakokon végeztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől.

Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban két éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (Gesztenyevirágok, Csillagok között). Több Irodalmi Társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már.

Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek. Szóval ahol alkotók és alkotások vannak, szinte mindenhol megtalálható vagyok.

Csak egy falevél...

Egy színarany falevél a patakba hullt.
Hol hűsítő sugárban, a habokkal lebegve
nádasok illatában tovaúszott barlangokba,
komor hegyekre.

A végtelen csobogó vízen lebegett, lebegett
szelíden.

Könnyű testét a remény sugara vitte,
tündéri táncot járt ezernyi csillag körülötte.

S mikor a kislevél útja félbeszakadt,
a zúgó erdőben megbúvó patak,
sziklák közt suhanva folytatta az utat.

Aranyhíd-koronát emelt fölé a Nap,
hullámzó tükrében ringatta a fénycsillámokat.

A béke őrzője ő, cseppekből született erő,
Állandó, s mégis mindig változó, mint az idő.

S a halk suhanással morajló zuhatag,
vizeséssel összefonódva sodródott tova,

Hol megannyi ér, s patak összefut és
gomolygó felhőként, cseppenként a magasba jut.

Most fentről tekint le az el-elmerülő falevélre,
mint az Úr, a hozzá fohászkodó gyermekére...

S itt lent neki suttog az aranyló levélke: béke, béke...

Víz alatt

Hirtelen csobbanás!

Így akarta!

Lent a mocskos iszapban,

hol néma halak

zöld unalomban élnek,

állott víz hálójában ficáncol

a lét.

A mélység fölött, a zajos világban
eltörpül e csend. Nem érti senki miért.

Lázadó sötét és elhallgatás van ott, hol
te nem lélegezhetsz. Fulladozol!

A földön is ezt tetted. Nem tanultál
a hibáidból.

Megint csobbanás!

Nem engednek még elmenni!

Ess bele egész testeddel,
mint kötél táncos a védőhálóba!

Köszönd meg!

Ne gondoldj többé arra, mi van a víz alatt!

Ott csak betolakodónak tartanak!

Maradj két lábbal a Földön!

Arra születted!

In memoriam

A fákat üvegbúra fedte,
vízesés-zuhatag trónolt
az omladozó házak falán,
együtt mentünk az iskolába,
s te ködszínű ruhádban
kísértél, Apám.

Rideg vízcseppek ütötték
a másodpercek ritmusát fejünkön,
s a fulladozó járdakövek homlokán,
tavirózsák árnya tündökölt, és a
fémszagú felhők könnye,
ezrivel hullt reánk.

Én dideregve a napfényre vártam,
kértem: legyen vége már!
Eső nélkül nincs élet...
Mosolyogva mondtad...
s beléptünk az iskola kapuján.
(Azóta szeretem az esőt!)

Máglya

Ellobbant a nyár, mint a tűz lángja.

Nem maradt utána más,

csak a füstölgő parázs

izzó fénycsóvája.

Az ég alját vörösre

festi már a pillanat,

a mozdulatlanság fáj,

csend árad: hallgatag.

Kihűlt a dal, ellep a korom,
pipacsvörös nyár volt itt egykoron.

Néma a lant, sötét az orom,

égett sebét dédelgeti a táj,

sóhaja síró cimbalom.

Hangjára a ziháló ősz szava
felel: selyemszálas esőcseppek
csordulnak az égről csöndesen.

Fuchs Gábor

Fuchs Gábor vagyok, 1951-ben születtem Pécsen. 1965-ben szüleimmel Budapestre költöztem és itt érettségiztem az Eötvös József Gimnáziumban. Ezt követően műszaki pályát választottam, a győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán szereztem mélyépítő mérnöki diplomát. Építőipari vállalatoknál dolgoztam, majd saját építőipari vállalkozásomat vezettem évtizedeken át.

Eközben egyre többet foglalkoztam versek, novellák, regények írásával, grafikák készítésével. Művészetekhez való vonzódásom gyermekkoromig nyúlik vissza.

Tomaso Kemeny: Kék homály a tenger (műfordítás)

Kék homály a tenger,
szívem lelket fogyaszt,
felhőben gyászol
lángom szelleme,
majd elsötétül,
s már nem fogan.

Rózsaszín hömpölyög
az elégett aszály
lámpám szűrődő felén,
s egy vakon-vált pillanatban
léte semmijén
porlad alá.

Vitorláim ronggyá szakadva
suttognak búcsú szózatot,
majd mélybe süllyed
végtelen hajóm,
árnyékát felejt,
messze csillog odalent
a mélyek bölcs partjain,

mi végszóra rendeltetett,
ott hallgat tovább.

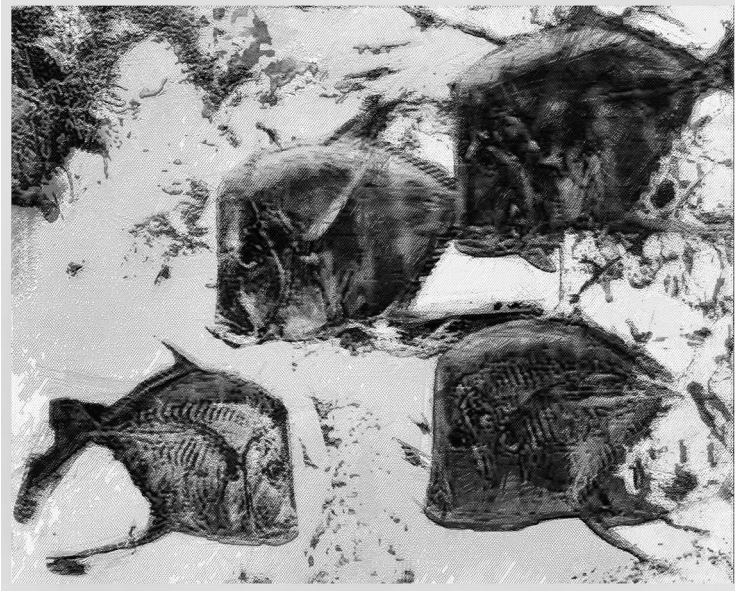
Elemtánc

Tűz
Víz
Föld
és a Levegő
a négy bőség,
mert négyen vannak
A látvány előkelő.

Minden más
másodlagos
Ők az őselem,
a mag a létben,
Velük született
a világegyetem.

Galaxisok mérköztek,
izzadtak egykor
Voltak rossz napjaik
De felhangjuk
sosem volt hamis,
Volt szózat is.

Felhők csapongtak téren át
Majd jött a sejt
és jött az ember
a végső szakember
odafent és idelent
annak okán,
hogy végre rend legyen!

És lőn REND!

A tűz

a víz

a föld

a levegő

MÁR CSAK sorrend

mint rendnek része,

egyszemélyes ALLEGÓRIA,

Ez Ő,

s még mindig előkelő.

Szent tüzet a világnak

a költő lehel

vizet álmodik a tudós lélek

fennén hirdeti tábornok az erőt

földet cipel zsebében az úr

szájában óvja koldus a levegőt.

S mily látomás!
A tűz nem lankad!
Fénye lehelve sejtet és sugall,
Majd tűnik a semmibe
Máglyává fente kardját a jogköre.
A víz ŐT követve csörgedez,
mókázva szalad,
Megissza, ki fizet,
csak ott halnak szomjan,
hol a vízóra elapad.

A föld az úr zsebét lehúzza
Sántakincsén támolyog,
Vigye, ha kell!
Van elég,
a föld is kerek!

Vagy már nincsen?

Levegőd fogyóban,
Keresel,
Kit felmutatnak, felismered,
A képlet hibátlan,
de az O₂-ből kihalt az oxigén,
fuldokolsz, zihálsz,
diadalt arat a megszokás.

De NEM! – súgja füledbe jelmezed.

A koldus szájában még van elég!

Az égre nézel,
s
Elveszed.

Ghirasin Anna

Ghirasin Anna fiatal, kezdő író és költő, a partiumi Szatmárnémetiben született, 1996. szeptember 27-én. Ombodon, a természetközeli, kicsiny faluban nevelkedett, ahol szüleitől az élethez szükséges összes jót megtanulhatta.

A művészetek világába már gyermekkorában belekóstolt, hegedülni, majd zongorázni tanult, később a festészet rejtelmeibe is beleásta magát. Az irodalommal ismerkedett össze legkésőbb, mégis talán ez a terület került legközelebb hozzá: prózaverset, verset, haikut, novellát, regényt, és drámát is ír. Műveit már több irodalmi folyóirat is közölte.

Anna mindig a tervek, álmok és célok embere volt. Művészeti adottságait a továbbiakban is kamatoztatni kívánja, de szakmának mégis mást választott: az orvosit. Azt vallja, hogy ez a hivatása, és a családján kívül ezen keresztül oszthatja meg az emberekkel az életet, szeretetet, hitet, reményt, fájdalmat, tüzet és vizet.

A ciklikus aciklikus

Nyitnikék énekét szórja szerteszét a májusi szellő. Virágtengerek közt bujkál a kis madár. A nyári nap sugára merészen kacsint a viruló világra, a természet minden részecskéje kiáltja – él!

Aztán valami szörnyűség történik. Talán egy húr szakad el a tücsök hegedűjén, vagy egy váratlan törés esik az élet végtelen DNS-én; de egy biztos: a fák élet-színű levelei mind sárga, piros, barna, zörgő alommá válnak. A vízfesték színei folytak össze? Onnan ez a szörnyűség? Nem. Tisztán látszik már: vége. Meztelen fákat és pucér földet látok körös-körül. Ott fenn mégis mint ha megsajnálna ezt az elhalt világot, öltésenként hullatja a földre a gyolcsot. Hófehér temetési ruhát visel az egykor oly színes édeni világ. Kár, kár... Halálmadarak siratják a nyári lombkoronát. Kietlen, puszta táj.

Ez az örök? Nem, nem. Majd jön egy langyos fuvallat, mit a Teremtő ajándékba ad, és a látszólag halott fából új rügy fakad.

Az idő szalad. Az emberi évszak-változás gyorszeri csoda.

Egy rongy élet

Mint összetákolt, szélfútt viskó
életed, ha viharban napraforgó
sorsodat búra pecsételed,
ha hiánycikk nálad minden lételem,

és állítod váltig nincs otthon,
sem védelem, s izzó homlokodon
fájdalom csorog alá, árva
szíved, de könnyeidnek sok a párja,

hited hangját dobozba zártad,
és minden lépésed kongó zajában
némán visszhangzik: rongy az élet,
mégis kontrázom halkan: rosszul éled!

mert készíts belőle kabátot,
hogyan megmelegedj te, és a barátod -
de ellenséged is.

Agárszerep emberlétben

Futóversenyen vettem részt, ezer méteres párosan. Vetélytársam a legjobb futó, aki kétszer tizenkét órát edz naponta, és a Földet körbejárta sok százmilliószor.

Minden erőmet bevettem, és tényleg jó kezdés volt az enyém. Három lépés előnyöm volt és szemeim előtt ragyogott a cél. Mint a szappanbuborék a napsütésben. És aztán hopp! – szétpattant. A debreceni gyors sebességével haladt el mellettem ő és örömöm búra fordult. Már-már azt hittem, hogy az árnyékommal versenyzek, de beértem a hosszúlábú szemfüles egyedet. Aztán újra lehangyott, majd újra mellette voltam. Helyzetünk, mint az időjárás, változó, de azt láttam, hogy az ő ereje soha-soha el nem fogyatkozik.

Az én motorom már zakatolt, és a lecsapódott kondenz, mint csatornán, úgy folyt le a homlokomon.

De küzdöttem, mint ahogy az illendő. Az utolsó húsz méteren fej-fej mellett haladtunk, de – bár csak két lépés előnnyel – mégis ő nyert: az Idő.

Greta Green

„Sohse kíváncsoztam nagy erdőket nyírni,
Fájásokat fájón, fájlalva lebírni,
De szeretek olykor s manapságig írni
S fájó fájdalommat imigyen kísírni.”

/Ady Endre/

Afrika

A reptéren nem várt senki. De ez nem lepett meg. A szüleim leruccantak a Balatonhoz, pasim nem volt, a macskám pedig még nem volt elég intelligens az autóvezetéshez. Magányosan húztam a bőröndöm az egymásra találás örömétől sugárzó arcok érdekében.

A lakás, az otthonom hűvöse csábítóan fogadott az indiánnyárban. Készítettem egy limonádét, és lehuppantam a fotelba. Küldtem egy körüzenetet néhány barátomnak, hogy megérkeztem. Aztán egy másik, különálló üzenetet Péternek, a pszichológusomnak. Ő kérte, hogy feltétlenül találkozzunk, ha hazaértem. Valamilyen, számomra ismeretlen okból kifolyólag szeretett velem beszélgetni. Mindig csillogni kezdett a szeme, mikor meglátott. Na, nem azért, mintha szerelmes lett volna belém. Gyönyörű felesége és egy tündéri kislánya volt. Inkább orvosi szempontból kedvelt engem. Mintha valami felettébb ritka kórságban szenvedtem volna. Pedig csak a szorongásaim miatt jártam hozzá.

Ahogy pötyögtem a betűket a telefonomon, eszembe jutott az utolsó beszélgetésünk. Éppen nagyon magam alatt voltam. Bármit mondott, én mindennek ellentmondtam. Nem tudott meggyőzni arról, hogy az élet szép. Fél óra elteltével aztán feladta. Nekem egy darabig fel sem tűnt a csend. Mikor végre elcsitult a fejemben dübörgő negatív gondolatáradat, felpillantottam. Ő csak nézett rám türelmesen, kedvesen, vizsgálódva. Majd a következőket mondta:

– Nem hittem volna, hogy valaha is ezt fogom tanácsolni egy betegemnek, de a legjobb, amit most tehetnél, az lenne, hogy elmenekülsz egy kicsit a problémáid elől.

Meg sem fordult a fejemben, hogy megkérdőjelezzem a javaslatát, elvégre ő volt a szakember. Ehelyett inkább ezt kérdeztem:

– De mégis hova? És kivel? És legfőképp miből?
– Valami távoli helyre. Egyedül. Mondjuk Afrikába vagy Dél-Amerikába. Utazhatsz önkéntesként. Akkor a munkáért cserébe kapsz szállást és ellátást.

– Kötve hiszem, hogy adnának elég szabit. – ellenkeztem újfent.

– Hát mondj fel! Úgysem szeretted azt a helyet.

Egy héttel a beszélgetés után már csomagoltam, hogy átköltözhessek a harmincöt fokos nyárból az ötven fokosba.

Az üzenet elküldése és a limonádé elfogyasztása után elkezdtem kicsomagolni. A bőröndöm telis-tele volt ajándékokkal. Újból megrohantak az emlékek.

Június kilencedikén érkeztem meg egy elszigetelt kis afrikai faluba. A feladatom az volt, hogy angolul tanítsam a gyerekeket. Aggódtam, hogyan fognak fogadni az emberek. Ám az első dolog, ami történt velem, az az volt, hogy odajött hozzám egy középkorú nő, üdvözölt, és köszönetet mondott a munkámért, pedig még nem is tettem semmit. A félelmeim azon nyomban kezdtek elpárologni.

Az ott töltött három hónap eseményei a fejemben egy hosszú, fülledt nap emlékképévé olvadtak össze. Része voltam egy közösségnek, egy nagy egységnek, amelyben mindenki tevékeny, és amelyben az egyes részek olyan összehangoltan működnek, mint az emberi szervezet sejtjei.

Más világ volt ez, mint Európa. Már nem egy szegény világot láttam, amit sajnálni kell, mert nem olyan, mint Európa. Hanem egy másik világot, ahol mások a problémák, mint Európában, de az emberek emberibbek. Itt elfelejtettem gondolkodni azon, hogy becsuktam-e a lakásajtót vagy a kocsit, hogy feltörik-e a számítógémem, lemásolják-e a bankkártyám, vajon nős-e a netes társkeresőn megismert helyes srác, hogy illik-e kockásat viselni pöttyössel, milyen sorrendben kell használni egy drága étteremben

az evőeszközöket, és legközelebb milyen piti dolog miatt fog jelenteni a szomszéd. Itt be kellett osztani az enni- és innivalót, az emberek nem jártak menő autókkal és nem a legújabb telefonokkal a zsebükben mászkáltak. Viszont ismerték egymást, nem féltek segítséget kérni, összetartottak, és olyan banálisnak tűnő dolgokon szórakoztak, mint a naplemente.

Másnap délután Péternél ülve azonban újból megrohantak a régi gondolatok.

– Ez volt életem legjobb három hónapja. De most hogyan tovább?

Péter elmosolyodott az ismerős kérdés hallatán.

– Tudod, nem azért küldtelek Afrikába, hogy meglásd, ott milyen szegénységben élnek az emberek. – mondta. – Hanem azért, hogy lásd, milyen az embereknek való élet. Ahol nem kell versenyt futni az idővel és egymással. Ahol nem nyomaszt az, hogy azt hiszed, mindenből a legre van szükséged. A legszebbre, a legnagyobbra, a legtöbbre, a legújabbra. Segítséget küldünk a szegény térségekbe, ami dicséretes, de közben nem merjük bevallani, hogy mi is segítségre szorulunk.

Soha többé nem mentem Péterhez betegként. De barátként néhányszor még tanácsot kértem tőle, hogyan tudnám Európa szívében felépíteni a saját kis Afrikámat.

Párharc

A pusztaság közepén állt egy hatalmas kőház. Kétemeletes, szinte már kastély. Előtte gondozott kis parkocska kocsifeljáróval. Hátul óriási terasz nádszékekkel és asztalokkal. A teraszról lépcső vezet le a kertbe. A kertbe, ami egészen a horizontig tart.

Az egyik asztalnál két nő ült. Arcukon széles mosoly, beszélgettek. Az egész környék békés volt, leszámítva azt a cserfes kislányt, aki a hatalmas kertben szaladgált, és közben hangosan kacagott. Aztán egyszerre eltűnt. A pillangó, amit kergetett, szállt egy fa törzsére. A kislány csöndben és megilletődve állt a fa előtt, és figyelte.

A távolban viharfelhők gyűltek.

Egy idős úr bicegett ki a teraszra. Megállt a vidáman cseverésző nők mellett, és egy pillanatig hallgatott. Fontolgatta, hogyan is mondja el, amit szándékozik. Végül egyszerűen csak kibökte:

– Patrick van itt.

A csevej abbamaradt, s a fiatalabb nő riadtan nézett fel az apjára. Mivel nem szólt semmit, az apja folytatta:

– Leültem a nappaliban, és adtam neki egy száraz Martinit.

A fiatal nő felkelt nádszékéből, és komor arccal indult el a teraszajtó felé. Mielőtt belépett volna, még hátrafordult, mintha ellenőrizné, hogy az idilli kép, amelyet néhány perccel ezelőtt maga előtt látott, mit sem változott a bejelentés óta, aztán eltűnt a lange nyári függöny mögött. Halkan közelítette meg a nappalit. Időt akart hagyni magának arra, hogy felkészülhessen. Mindig is tudta, hogy egyszer el fog jönni ez a nap, de azt nem gondolta volna, hogy ilyen gyors és váratlan lesz a viszontlátás.

A félig nyitott ajtón belesett a nappaliba. Patrick háttal ült az ajtónak, sötét öltönye nagyon kirívó volt a színes, virágmintás kanapén. A haja is sötét volt még mindig, ugyanolyan hosszú és

hullámos, mint amire a nő emlékezett. Mikor Patrick elfordult, hogy kinézzen az ablakon, a profilját látva a nő megállapította magában, hogy egy cseppet sem változott. Legalábbis külsőre. És pontosan olyan gyorsan szeretett bele a férfi ellenállhatatlan, olasz sármjába, mint azon a régi nyári napon, amikor először megpillantotta.

– Patrick! – mondta üdvözlésképpen a lehető legtárgyilagosabb hangon, ahogy belökte a szoba ajtaját, és elsétált a kanapé mellett.

– Sylvia! – felelte a férfi.

Egy percig farkasszemet néztek egymással. A férfi arca nem tükrözött semmilyen érzelmet. Sylvia összehúzta az ajkait, mint ha a Patrick által kortyolt Martini keserűje az ő szájában érződött volna.

– Mi szél hozott? – kérdezte Sylvia, miközben helyet foglalt egy fotelben. Nézte, ahogy a férfi leteszi az asztalra a poharát, lassan a nadrágja szárához nyúl, összezsippenti, hogy felhúzza egy kissé, és visszaül a kanapéra. Mintha csak egy lassított felvételt nézne.

Patrick benyúlt a zakója belső zsebébe, és egy hosszúkás borítékot húzott elő. Sylvia szemében félelem villant, de csak egy másodpercre, aztán összeszedte magát. A férfi mégis észrevette, és nem tudta mire vélni. Válaszolt ugyan, de a tekintetével mégis kérdezett.

– Sikerült végre eladnom a házat. – mondta.

A nő megkönnyebbülten pattant fel. Odasétált a bárpulthoz, és magának is töltött egy italt. Csak akkor folytatta, mikor újra visszaült.

– És azért jöttél, hogy ezt elmeséld? – kérdezte némi szemrehányással a hangjában.

– Én... a közelben jártam. Az üzlet miatt sokszor utazom ide. Tegnap írtam alá egy nagyon előnyös szerződést. Gondoltam, ha már erre járok, eljövök, hogy ezt elmondjam. És elhoztam a papí-

rokat. – A borítékot az asztalra tette, és a nő elé csúsztatta, majd hozzátette: – És a téged megillető részt.

Sylvia mély levegőt vett, mielőtt válaszolt volna.

– Mondtam, hogy nem kell nekem belőle egy fillér sem.

– Tudom.

Mély hallgatásba burkolóztak. Egyikük sem tudta, hogyan is fogalmazza meg a ki nem mondott érzéseket. A levegőt megtöltötte valami nyomasztó, fullasztó. Aztán hirtelen történt valami. A kislány a kertből forgószélként söpört végig a szobán. Odalibeggett az anyjához, és édesen mosolyogva megkérdezte:

– Mami, ki ez a bácsi?

De mivel feleletet nem kapott, továbbállt.

A nyár sűrű forróságát és a két ember közt feszülő indulatokat akaratlanul is felrobbantotta ez a csodás jelenség. Sylvia meg sem próbálta visszatartani a könnyeit, úgy kiáltott:

– Meg sem kérdezed, ki ő?

Patrick csendesen felelt:

– Azt hiszem, tudom, ki ő.

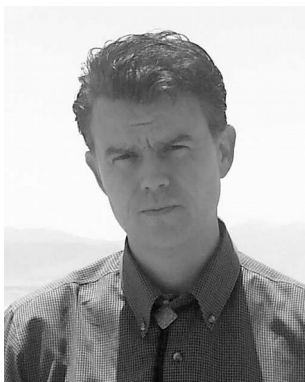
– És nem akarsz mondani semmit? Nem akarsz tudni róla semmit? Miért nem mondasz valamit? A nagy olasz macsót elnémitotta egy kislány? – Sylvia válogatás nélkül vágta a férfi fejéhez a kérdéseit, bántóan. Annyira bántóan, amennyire csak tudta.

– Nem tudom, mit mondhatnék.

– Hát persze. Akkor sem tudtad. Akkor is csak szép csendben leléptél. Hát tudod mit? Tűnj el inkább most is. Soha többé ne gyere ide. Felejtsd el ezt a címet, ezt a házat, engem és a lányod is!

A kislány persze az egészre fel sem figyelt, ő épp egy másik pillangóval volt elfoglalva. A szülők hallották csak a szócsatát. De azt már ők sem tudhatták, hogy a legnagyobb csata aznap Sylviában dúlt. Az esze és a szíve viaskodott.

Gulyás Miklós Csaba

Önéletrajz ...(helyett)

Dolgozni pedig kell. És ha még munkánk gyönyörködtet is!... Idegenvezető vagyok a szakma minden szépségével és nehézségével együtt. Járom a világot, és megpróbálom megszerettetni a nemzetek kultúráit utasaimmal. Magamba szívom a tudást, szívből elsajátítom, hogy aztán minél hitelesebben átadhassam, továbbadhassam.

Verseimmel is szeretnék valamit továbbadni: érzéseket, távlatokat, örömet és fájdalmat. Sorokká formálni a bennem dúló, mindent felemésztő tüzet, és a mindennapjaimat éltető vizet, pusztulást hozó gyilkos árt...

Párhuzamos világ Pessoa emlékezetére

Nem értettem létem lényegét soha!
Pillanatok ködbevesző földjén jártam,
de a tovatűnt pillanatra nem találtam,
át nem élt boldogságom elorozta

démon ellene ki nem forrt lényemnek –
bennem él...Én magam vagyok jósorsom fékje,
messzi tengerem megátalkodott szirénje,
bús szörnye Adriadné szerelmének.

Mintha út lennék Isten kezdetektől
örök, de elvesztett birodalmában,
hol sírva botolnak a Teremtésből

alámaradt, ügyetlen angyalok.
...Csak sorsom párhuzamos világában
telnek nyugton e kárhozott napok!

A SZERELEM próféciája

1.

Szerelmünk lassú méreg,
vérünk fortyogó, vörös folyó,
megvakít láng-szemérmed,
a szenvedélyünk mély lefolyó.

2.

Sötét ég lelünk tükre,
már sarkok jege a türelmünk,
csend-háló hullt örömünkre:
könnyektől fényes fagy életünk.

3.

Óráink szerteszállnak,
és szemetelnek hús-vér földön...
Éveink már kalimpálnak –
szájunkba tört hát száz vízözön!

Mosolyod

Rossz voltam, bűnökért éltem,
hazudtam hanyag passzióból,
bocsánatot nevetve kértem,
és süket lettem szép szavaktól.

Tisztaságod gyógyít: sebeim
forradnak, lassabban égnek;
ám múltam heges derengésein
megtört magamtól féltelek...

Meztelen lélekkel előttem
izzó szemérmed sem pörébb:
elém tárt őszinteséged
átkozza múltjaim szerelmét.

Lehajtom fejem, tétován,
érezve örök közelséged
szerepem már csak hagyomány,
mosolyod az ajkamra égett...

Eklipsz

Hallgattam az okos emberekre.
Ma hallgatók... Okos szemeidbe
nézek, mint napfogyatkozásba:
készülve a mártír-vakságra.

Már tudod, én hősnak születtem:
tekinteted angyal tüzében
tapogatózva kereszthalált
élni szerelmed golgotáján.

Tűz

Lángban vörös az ember lelke,
minden csóva az izzó égig ér,
mártírként él a Föld szülötte –
égő lelke mennyet mégsem ígér!

A gyújtogató eltűnt már rég,
a halandó magát hibáztatja –
feledte pokla felelőjét,
...örök tüze láng-út kárhozatba.

Égünk. Lám, hibás a Teremtés.
Gyúlékony a lélek, bűn gyújtósa,
vétek-tengernek tűzvész hajósa –

légben úszó hamu a remény.
...És a szerelem lágy délibábja
is sistereg csak tűz-bábájára.

Velence

Érzem, rám talált az este
egyedül a kihalt Piazzetán,
míg gondolák járkák vad táncuk
sorban rakva, cölöpök oldalán.

Mint szép koporsók fényes falán
kopogó sűrű rög-hullámok
sodródtak tova már jövőmbé
bús álmú gondola-világok.

...Haldoklik Velence, e keser
melankólia és sors-fonák,
elmúlás süvít a fekete vízben:
kitörni vágyó bagolyhuhogás.

A Királynő csak fantomja a múltnak,
csupán oszlop-fátyolos szellemképe,
holdfény lidérc, amely mélyen átjár:
jéglelkemnek kísértet-testvére.

Kiáltás

Luis Buñuel emlékére

Éjfél után hiányzik a fényes nappal,
nappal az éj mélybe hullt csendjét álmodom.
Nyugodt élet egyszerűségében várom,
hogy csoda repítsen őrangyal szárnyakkal,

és a csodák boldogság-reménye riaszt.
Istent hívom, imádom igaz hit nélkül:
az ember, ki vak hitébe beleszedül,
ahogy kulcsolja ujjait várván vigaszt...

Az élet, e rozoga, lélekvesztő hajó
a végtelen útvesztőiben hánykodik
sorsát veszelve, dühödt viharoktól háborgó,

magasba tört Kényszerképzetek rút óceánján,
míg láthatatlan, sötét anyaggá tépi
a Szabadság: Fantomának gyilkos hullámhátán.

Gyurcsák Gyöngyi

A 2014-ben megjelent Verselő Antológiában már találkozhattak néhány versemmel kedves olvasóink, amelyeket színházi előadások élményeiből merítettem. Meglátásaimat a megtekintett színdarabok témája, mondanivalója, az elgondolkodtató kérdések, felvetések, a történelemben leírt és megismert adott kor mai korral való összevetése, összefüggések keresése együttesen hozták létre.

Shakespeare drámái örök érvényűek, melyekben gyakran jelennek meg ellentétek. Egy mostani előadás megtekintése után keletkezett ez a vers, amelyet ajánlok kedves olvasóinknak akár az előadás megtekintésével együtt is, amely rendkívül tartalmas és látványos volt számomra.

Mai korban Julius Caesarról

Ókori Rómának vezéralakjáról,
Szóljon e költemény Julius Caesarról!
Nem épp hajdanában, hanem mai korban
Shakespeare drámájáról, de most elsősorban
Egy előadásról, amely még újszerű,
S amely minden perce felettébb nagyszerű!

Sötét lépcső felső szintje vörös színben játszik,
Sugallja a díszlet: felül a hatalom látszik.
És megjelennek egyre többen a lépcső felső fokán,
A szenátus minden tagja Caesar két oldalán.
Nem mind Caesar hívei ők, megtudja majd bárki,
A szenátorok egy jó része köztársaságparti!

Büszkeség és uralkodás Caesar minden gondja,
Célratörés, hatalomvágy az ő gyenge pontja.
Többedszerre kínálták fel a koronát néki,
Róma dicső hadvezére ám egyszer „sem” kéri.
Mellette ott láthatjuk még Brutust és Cassiust,
Cascát, Cinnát, Calpurniát, Marcus Antoniust...

De még sokan képviselik Róma szenátusát,
Akik nem fogják feledni március idusát,
Mert épp ekkor egy idős jós tűnik fel a színen,
Feleségével lép elő, közben meg-megpihen.
Tekintetét rászegezi gondosan Caesarra,
S mi mindannyian azt figyeljük, mi a mondókája.

Nagy veszélyre hívja fel a hadvezér figyelmét,
Ám ő „kemény” rómaiként nem félti életét.
Elsöprő a tekintete, meg lesz majd az ára,
Csak ő lesz, ki nem emlékszik halála napjára!
Calpurnia az intelmet rögtön meg is jegyzi,
Közben Marcus Antonius meg a testét edzi.

Térjünk vissza most egy kissé a köztársaságra,
Mert a szenátus nagy része megoszlik két pártra.
Julius Caesar hívei a hadvezért éltetik,
A „jobb keze” Antonius, s minden engedtetik.
Brutus és Cassius egy más államformára
Esküszik, a koronátlan, független Rómára.

Brutus halkán tépelődik, sok a dilemmája,
A háttérben nőttön-nő a támogatottsága.
Cassius rég szervezkedik, ki is nyilvánítja,
Apró üzeneteit elküldve, nagy tervre buzdítja.
Egy Caesar elleni merénylet fondorlatos terve,
Hiszen ezzel szűnhet meg a népnek minden terhe.

Megbeszéli részletesen estére Cascával,
Az idő zord, mellettük áll, esik garmadával!
Cinnára is számítanak és a nagy többségre,
Bár soha nem úgy tekintenek rá, mint ellenségre,
Mégis fel kell számolniuk Caesarnak hatalmát,
Fizikai testén át egy másabb államformát!

Estére Cinnára nagy feladat hárul,
Meg kell tanulnia beszélni „Caesarul”.
Otthonába lépve, törbe csalja nyomban,
Koronázási ünnepség lesz a szenátusban.
Házi köntöst, Forma-1-et cserél öltönyére,
Nem hallgat a felesége féltő intelmére.

Érkeztekor, gyilkos kezek mit tesznek meg vele?
Végszavára kését fia, Brutus mártja bele!
Vérfürdőben úszik minden, nyomot hagy a gázság,
Mindenki elhiszi, talán győzött az igazság!
Vértől átitatott öltöny fedi be a testét,
Elvakultság, vakmerőség okozta a vesztét.

Látszólagos megalkuvás a pillanatnyi helyzet,
Amit Marcus Antonius hirtelen megtehet...
Nem dicsérni, temetni megy a ravatalához,
Megesküszik, ellenségnek „nem ül asztalához”.
Búcsúztatja hűségesen minden mondatával,
És gondolatába merül néhány pogácsával.

Brutus, TV képernyőjén ismertetni kezdi,
Hogy a közjó érdekében kellett cselekedni.
Antonius következik és elengedhetetlen
A szó, mellyel megilleti Brutust, „feddhetetlen”
Népét ezzel ösztönözve tettekre sarkallja,
Hisz vér vért követel, burkoltan hallatja!

Octavius megérkezik, Antonius várja,
Teljes harci készségben minden katonája.
Brutuséknak elszántsága úgyszintén töretlen,
Ám hadakozni túlerővel, szinte lehetetlen!
Terepszínű ruházatban, jól felfegyverkezve,
Philippinél készülnek fel véres ütközetre!

A színpadon a lépcsőzet csatatérre válik,
Katonáik hőiesen harcolnak halálig.
Cassius és Brutus fogyó, végső erejével,
Szembenéznek egymással s egy művész „védjegyével”.
Testvéreként búcsúzkodnak több sebből vérezve,
Egymás iránt tiszteletet, hűséget érezve!

Cassiusnak eszébe jut születése napja,
Mielőtt a végzet őket végleg elragadja...
Államforma testesült meg törbe, kardba vonva,
Történelmi pillanatot hagy az utókorra.
Méltó bosszú e diadal Caesar hírnevéhez,
Octavius hűséges lesz az ő szelleméhez.

Köszönetem fejezem ki az előadásért,
A múltból átdolgozott, „jelen aktualitásért”.
Nytott kérdés lett a vége az örök darabnak,
Szükséges jól gondolkodni egy társadalomnak!
Minden része egy remekmű, épül több hatásra,
Nézőként így emlékezem az előadásra!

Hajdók Boglárka

A nevem Hajdók Boglárka. Évek óta aktívan foglalkozom írással a civil munkám mellett.

A tavalyi év végén első alkalommal kaptam lehetőséget, hogy néhány versem megjelenjen a Verselő Antológia 2014 kötetében, ami hatalmas örömmel töltött el. 2015 első negyedében megjelent első regényem, A maszk mögött. Jelen pillanatban ennek a regénynek a második kötetén, valamint egy teljesen új történeten

dolgozom párhuzamosan. Kacérkodom egy önálló novelláskötet kiadásával, amit álnéven jelentetnék meg, mert témája merőben más jellegű, mint eddigi munkáim.

Az írás számomra nem csupán hobbi. Az életem részévé vált, létemhez elengedhetetlen. Szeretek játszani a szavakkal, különleges érzéssel tölt el, amikor egy fejemben megszülető gondolatfoslányból megformálódik maga a történet. Nem utolsó sorban különleges érzés, amikor rajongva keresnek meg az emberek az ország különböző pontjairól, hogy elmondják mit éreztek műveim olvasása közben. Sosem hittem volna, hogy ilyen hatással lehetek majd mások érzelmeire. Hatalmas felelősség, mégis életem egyik legfontosabb élménye. Hálás vagyok érte!

Ebben a kötetben egy mesém, avagy ha úgy tetszik, tanmesém jelenik meg, amit mindenkinek szeretettel ajánlok. Merjünk hinni és álmodni...

A Víz Boszorkánya

A kislány sietve emelgette apró lábacskáit. A nyári nap sugaraitól felforrósodott föld úgy égette talpát, mintha égő parázson lépkedett volna. Teljesen egyedül volt. Egy árva lélek sem merészkedett ki az utcára ezen a meleg délutánon. Még a tehenek is aléltnan hűsöltek a legelő szélén álló fa árnyékában. Ő is szívesen megpihent volna, de édesanyja a lelkére kötötte, hogy ne maradjon el olyan hosszú időre, mint legutóbb. Orrán apró fintorral hagyta hátra az állatokat, és arra gondolt, még ezeknek a jószágoknak is jobb dolguk van, mint neki.

Fejét leszegve rugdalta a kiszikkadt földet meztelen lábával, miközben elképzelte milyen csodás is lenne egy nagyváros színházának deszkáin állva játszani. Igen játszani... ahogy a felnőttek játszanak. A nagynénje gyakran mesélt neki a hatalmas, díszes épületekről, a több tonnányi csillogó csillárokról és a színészekről, akik minden este jelmezekbe bújva más emberként állnak a színpadra. Elképzelte, ahogy ott áll maga is a bársonyfüggöny előtt és tapsvihar fogadja bejövetelét. Portól koszos lábára magas sarkú cipellőt álmodott, toldozott kartonruhája helyett pedig egy fehér estélyit, aminek anyaga úgy simogatja bőrét, akár a lágy, tavaszi szellő. Szőke hajfürtjeit laza kontyban képzelte el, amit egy, a ruhához illő hajtű tart meg. Megjelent előtte az arca, ahogy szempilláit fekete festék, ajkát vörös rúzs fedi. Szemét behunyva lépdelt tovább. Kihúzta magát, kócos, napszitta tincseit egy laza mozdulattal kiséperte arcából, és engedte, hogy a tűző nap sugarai úgy világítsanak rá, mintha fényes reflektorok lennének.

Nem vette észre, hogy időközben elérte a falu végében álló kutat, aminek kőperemében megbotlott, és majdnem tátongó szájának mélységében tűnt el. Ijedten kapaszkodott vissza, miközben a hatalmas kútban csillogó vizet figyelte, aminek tetején ott ringatózott a fém kanna, amit magával hozott.

– Hogy szedjem ki onnan? – kérdezte magától, miközben körbepillantott, hátha talál egy hosszú faágot, amivel ki tudja emelni.

– Gyere le érte – válaszolt neki egy rekedt női hang.

– Ki az? – kérdezte ijedten a kislány, de senkit nem látott maga körül.

– Itt vagyok lent – szólalt meg ismét a hang.

– Lent?

– Igen. Itt a kútban. Gyere le, és visszakapod a kannádat.

– De ha beugrom a kútba, megfulladok.

– Ne félj, nem esik bajod, gyere csak – nyugtatta a hang.

– Ki vagy te? – kérdezte a kislány

– Én vagyok a Víz Boszorkánya.

– A boszorkányok rosszak, nem megyek le hozzád! – kiáltotta, és félve hátrébb lépett.

– Én nem vagyok rossz...

– Nem igaz, minden boszorkány rossz.

– Én jó vagyok, hidd el. Vissza akarom neked adni a kannádat.

A kislány elgondolkodott. Ebben lehet valami... ha rossz boszorkány lenne, nem akarná visszaadni a kannát, hanem elvenné, és hagyná, hogy az édesanyja leszidja azért, mert elhagyta.

– Biztos? – kérdezett vissza a kútba hajolva.

– Egészen biztos. Gyere csak le, és megmutatom neked az én világot.

A kislány nagyon kíváncsi lett, milyen lehet odalent, a Víz Boszorkányának világában. Egy pillanatra megfordult és újra körbenézett. Nem látott egy lelket sem, tehát nem idefentről szólt hozzá valaki. Remegő lábakkal lépett fel a kút peremére, majd mély lélegzetet vett, és leugrott a mélységbe. Egyre csak zuhant és zuhant, végül elérte a csillogó vizet, amelyben azonnal elmerült. Érezte, ahogy a víz egyre csak húzza lefelé. Megpróbált visszaúszni a felszínre, de az a láthatatlan kéz, ami lefelé húzta, nem engedte. Már nem sok levegője maradt, attól félt, hogy megfullad, amikor egy hirtelen lökést érzett.

Néhány pillanatba beletelt mire összeszedte minden bátorságát, és kinyitva szemét felpillantott. Egy csodálatos tisztás közepén feküdt. Körülötte mindenhol színes virágok pompáztak, néhány lépésnyire tőle pedig egy kis ház állt. Kezével megtámasztotta magát, és felállt, majd elindult a házikó felé. Amikor az ajtóhoz ért illedelmesen kopogott, ahogy édesanyja tanította.

– Gyere csak, gyere – hallotta odabentről.

Ugyanaz a hang volt, mint ami a kútból szólt hozzá. Kinyitotta az ajtót, és belépett a házba. A szoba olyan takaros volt, amelyet a kislány még sosem látott. Hófehér függönyök lógtak az ablakok előtt, a kanapét apró csipketerítők díszítették, a fotelokban fodros párnák hívogatták a látogatót, hogy foglaljon helyet náluk.

– Ül csak le, mindjárt jövök – hallotta ismét a hangot.

– Hol lehet? – gondolta magában a kislány. – Hiszen nincs több szoba.

– Szervusz! Üdvözöllek nálam! – tűnt elő a semmiből egy alacsony, őszes hajú, testes asszonyság.

– Te vagy a Víz Boszorkánya? – kérdezte kétkedve a kislány.

– Igen, én volnék – biccentett vidáman a boszorkány.

– Nem ilyennek képzeltelek... – suttogta kissé bátortalanul a kislány, ahogy végigmérte az asszonyt.

– Ejnye, de felválták a nyelvedet kicsi lány! Hát mindig a képzeletedre bízod magad?

– Nem is tudom... azt hiszem, igen – válaszolt pironkodva a kislány.

– Jól van, na. Ne legyél így elszontyolodva. Nem olyan nagy baj az, ha az embernek szárnyal a fantáziája. Hiszen a fantáziánk segít minket az álmainkhoz. Neked vannak álmaid?

– Úgy érted valami, amire vágyom?

– Úgy bizony. Álmok, vágyak, amelyek, lehet, hogy oly magasztosak, melyeket mások botorságnak tartanak, de számodra szentek, és sérthetetlenek.

– Igen... van egy álmom... – suttogta bátortalanul a kislány.

– Valóban? – csillant fel a boszorkány szeme. – Akkor jól figyelj rám, elmondok neked valamit. Képzeld el, hogy öregén ülsz otthon. Túl vagy életed nagy részén, és arra gondolsz, mindent jól cselekedtél-e. Egyszer csak megszólal egy hang, és azt mondja:

„– Szia! Megismeresz? Én vagyok a Te Álmod. Tudod, én vagyok az, aki mint egy kis mag, növekedett fel a szívedben, és egyre hangosabban kiabált. Húséges voltam Hozzád egy életen át. Olyan voltam Neked, mint egy életen át tartó szerelem, de Te hátat fordítottál nekem. Emlékszel? Volt az a lehetőség. Két-három évig féltél feláldozni a szabadidődöt értem. A családod, a barátaid, mindenki boldogabb lett volna, ha velem foglalkozol egy kicsit, de Te elfordultál tőlem. Ha megvalósítasz, ha foglalkozol velem, energiát adtam volna Neked, egészséget, erőt, boldogságot mindenhez. A körülötted élők boldogabbak lettek volna, hogyha rám több időt szánasz. És most... van egy rossz hírem. Én a Te szívedben születtem meg, azért, hogy amíg élsz Veled le-

gyek, az utolsó napig is, akkor is, ha mostantól csak fájdalmat okoz a jelenlétem.”

– És akkor te rájössz, hogy mindent elrontottál. Hogy hagyta elveszni az álmaidat. Ugye, te nem szeretnél így járni?

– Nem... – válaszolt megszeppenten a kislány.

– Nagyon helyes. Az álmok azért vannak, hogy előrevigyenek minket, hogy mindig legyenek céljaink, hogy legyen miért küzdenünk. Ha nincsenek álmaink, céljaink, nincs életünk sem. Most pedig menj. Itt a kannád, fogd, és siess haza! – mondta a boszorkány, és kitérte az ajtót a kislány előtt, aki azonnal a hömpölygő vízben találta magát, de halványan még hallotta a hangját, ahogy utána kiáltott. – De sose feledd, mindig higgyél az álmaidban. Ha kitartóan hiszel, és mindent megteszel azért, hogy elérd őket, akkor azok mind-mind megvalósulnak.

Néhány perc múlva újra nagy lökést érzett, majd amikor kinyitotta a szemét, a kút melletti porban találta magát. Felállt, majd a vízzel teli kannával kezében indult hazafelé, miközben újra elképzelte magát abban a fehér ruhában, piros rúzzsal az ajkán. Kezét a szívéhez emelte, és suttogva szólalt meg.

– Ne félj, soha nem fordítok neked hátat.

Lángra lobban... I.

Hajdu Erzsébet

Hajdu Erzsébetnek hívnak, 1954-ben Debrecenben születtem. Tanulmányaim elvégzése után magyar nyelvet és irodalmat, illetve német nyelvet tanítottam több mint harminc évig. Néhány éve a jelenlegi lakóhelyemen található könyvtárban dolgozom. Írással 2005-től próbálkozom. Volt időszak, amikor csak a versek megszületéséig „maradtak életben” a szavak. Mostanában egy irodalommal is foglalkozó internetes oldalra szoktam küldeni az írásaimból. Talán József Attila következő sorai jellemzik az íráshoz való viszonyulásomat.

„Amikor verset ír az ember,
mindig más volna jó,
a szárazföld helyett a tenger,
kocsi helyett hajó.

Amikor verset ír az ember
nem írni volna jó,”

/József Attila/

A hajnalhoz

A csöndes éjszakában
színes köntösű rétek fölött fú
a gyöngé tavaszi szellő.
Ezer csalóka képet
és rajzot, csodaszépet
hintenek rejtett-arcú árnyak.
Majd világtalanul fut az éjjel,
és halkult szenvedéllyel
dúdol a madár.
Lásd, felettünk könnyen
elfut már vigaszunk,
és ha fenn dereng is majd,
ha ébred a hajnal,
aztán a tüzes nap is sarkába lép,
és lángözönnel önt el,
ha oda az ifjúság,
ezervirágú tövistányér
lapul a test ízeiben,
többé nincs ami pírt ad,
úgy mint régen
újra sohasem virrad.

Reggel

Kibújt-e már a Nap az
irigy, vak Hold mögül,
nagy sárga tűz labdája
sarlónyivá szűkül?

Még várj, majd kipöndörül,
s észbontó vak homályt,
anyátlan telt éjszakát
suhintva eltöröl.

ébredés

már oda az éjjeli csönd
kusza bokron
a madarak zsoltárt dúdolnak
mosolygok
mert álmomban gyerek voltam
boldog
ki rongybabát köt

volt egy másik álom
amiben egy papíron a kör
szétfeszítette az önmagához
visszatérő vonalat
lepke lett és szabad

majd lebben a szárny
a fényre lecsap az árny
múlik a reggeli zenében
rejlő patak-hajlat
még egy pillanat
a mosoly még itt simul
mint kertben a harmat
aztán magával viszi
a felhőkön áttörő tüzes Nap

Alkonyég

A nap megint csodálkozással
szelídült el,
itt ülök egy pohár víz mellett,
s borzas szavakat kortyolok.
Idesereglik egy régi olvasókönyv,
egy rongybaba,
poros út,
elnyűtt cipő,
simogató kéz,
nincsmagány,
lángnevetés,
hollóéjszaka,
fehér ruha.
Egy kiáltás,
aminek már nincs hangja,
aztán a messzeség arcdarabja
megüti homlokom,
s belefehérül.

hajolj le a vízhez

hajolj le a folyóhoz
nézd a partját
nyárillatú virágok
dajkálják
és ott van rajta a ragyogó
napkorong

csodálhatod fodrát
vagy ahogyan a hattyúk
hallgatagon átússzák

ülhetsz a víz mellett tűnődve
és láthatod hogyan bomlik
bíborba a messzeség
nem is tudod
hogyan az
ami cseng
hang-e
vagy már a csend

aztán összemosolyogatsz
a világossággal
a dolgok értelme felett

ajtó előtt

szédületbe fordul a következő lépés
mint ahogyan a búcsúzó lombú fák
ha táncot lejtenek
a piros
ősz égi alatt
de még látom
az érkező színek friss útjait
a talpam alatt
és a tüzes felhőköpenyében
vacogó Napot

a múltó nyár kohó-szíve
egészen elhalkul
a kikevert zöld szín
is megfakul
állok a fal előtt
ismerem rajta a rovarok útját
az apró térképet
a mész-illatát
hogy mögötte mi van
mégsem tudom
olykor a belevájt ajtót sem találom

tovább lép a nyár

hajlott hátú nyár között
forognak egymásra a napok
az összegombolyított
forró dermedés még
itt dobol
a szemek ereiben
nyelv alatt
a gondolatban
és minden moccanásban

aztán elmosódik a „tovább”
mert nemsokára érkeznek
az ősz-próféták
apró előjelei annak
hogy magukkal viszik
az imbolygó nyarat
és könnyű boldogságát
egy szitakötőnek

ma

ma angyaloknak láttam a sirályokat
a kormos tarlók fölött
csipkebokor-tűz borította el az eget
én meg csak hozsannás alázattal
álltam ott
aztán a harangok is elhallgattak

az utak
szürke póklábai a térnek
magukkal vittek
és egy pillanatra
felébredtek a színek
majd mégis mellém
sűrűsödött a kéreg-arcú alkony

Kertben

A nyárból nem maradt más
csak egy összetört virágcserep,
de a bokrokon lüktet a tűz még.

Utoljára táncolnak
tarka ingükben a levelek
őrizve a nedves,
fanyar lehetet.
Az ágak között egy pók
próbálja összefércelni
a szétszakadót.

Az őszi örvényében ünnepelnek
a hajlékony derekú nyírfák,
kicsit megpihennek végre.

kívánság

nem tudom megmondani biztosan
milyen volt a tárgyak rendje az asztalon
csak azt tudom
hogy a lámpa körül egy kelekótya óra
és a vizespohár arca
a széken egy sejtelmesre hajtott sál
velem élte át
amikor a víz vonalakat rajzolt az ablak homlokára
a moccsanatlan tükörben társasjátékát játssza az éjszaka
jó éjt neked jó éjt nekem
aludni kell
mert a nap hamar sárgulni kezd
a reggel nyújtson friss kenyeret könnyű kezéből
az álmok nedves kő-színe és a dolgok visszája nélkül

ablakunkig ér

a sodródó hold üveges szemével
nézi ahogyan hideg tollú madarak
rebbennek a szurkos éjszakában
az óraütés ajtóknál feszíti a pántokat

földre és vízre vágódunk
néha a szemünket is behunyjuk
hogy láthassunk
éjjel nappal
nappal éjjel
ünnep van
halljuk a falak szótlan kórusában

felosztja magát a hajnal
csend és cseppek hajlanak
és a tavasz tisztos üzenetét
a teremő erő bőséget majd
reggelre ablakunkig lopja a sötét

Hinta

Egy égi ablak párkányán
peregve áznak a csillagok.
Estig a kertből
kiszellőztettem a tavaszillatot.
Rézsút a szél elébem jött,
Hallom, suhogása van.
(Mi hajtott,
és hová?)
Lendül a rúd,
feszül a lécs.
A föld, az ég ferdült keresztjén
a test izzó fény.
Az arcunk, a kezünk árnyékban.
(Mi vagy,
madár?)
A hinta száll,
a hinta még száll.

Lángra lobban... II.

Horányi György

Ars poetica

Én sem vagyok senki hőse
sem senkinek az énekese
nem állok büszkén mellet verve
sem harangként félrevertve
nem lobogok szembeszéllel
nem hajlongok megfelelően
csak élni hitben nem beszélni
élni bátran
nem vádolni árvaságban
nem bújni el gyávaságban
nem áldani semmi bálványt
lerombolni minden állványt
csak Benned bízni
haragot bűnt elfeledni
Érted Uram lázban égni
és csak szeretni csak szeretni
és várni Téged én Uram

A süti süti a nagymamát

Süti süti
a nagymamát,
kezébe simulva
szorítja szorosan
tenyerét,
hogy megragadja
képzeletét.
Így formálja
gondolatát.
Csinálj belőlem
szívecskét és napocskát.
Szépen kérlek!
Vagy nyalka huszárt,
a maradékból
meg derelyét.

Ha a nagy
bosszankodik,
süti kicsit
bolondozik.

Magán tartja
tekintetét,
bátorítja,
vele legyen
gondolata.

Ne bosszankodj
nagymama!
Megkelek majd
nagyobb,
csak süss
jó ropogósra,
konyhád váljon
illatosra.

Süti a sütőből látja,
ott sündörög
a nagymama
mind a hét unokája.
Éhes szemmel
mind azt várja,
mikor kerül ki
a süti a sütőből
a tálba.

Süti a sütőből
rákerül a tálra,
szeretet sült
sárgás mosolyába.

Egy júliusi délután

Vibrál a hőség
levél sem rezdül.

A víz tükrén
csillog a fény.
Hűsítő szellőre,
ma már
nincs
remény.

A túloldalon,
az erdők felett,
beborult az ég,
és a sűrű, sötét
haragos árnyak
festették a Duna
háborgó felszínét.

Rázkódott kertem almafája,
éretlen terhe a földre hullt.
A sok ága-vesztett alma
az enyhe domboldalon
szerte-szét gurult.

A hullámok a parti
homokfövenyre kúsztak,
vízzel teltek a gödrök,
és patakokká váltak
az árkok.

A villámok
a fák között cikáztak,
majd a bokrok
közé csapódtak,
és tűzben tűntek el
az árnyak.

Újra csend lett,
bár a távolból
dörgött még az ég...
De a víz fölött
a fák között
már békésen
szállt a pára.

Egy új nap

Lejött a hajnal
az égből,
az ablakom alatt
a madarak
dalra fakadtak,
a goromba sötét
hangjukat hallva
gyáván elszaladt,
és helyébe lépett
a minden nap tetre kész
tűzben, lángban égő
boldog pirkadat,
és az ébredő arcodat
körbeölelte a fény.

Az én öt kövem

Kezemben a parittyám,

fejem célzom,

eltalált.

Szívem célzom,

eltalált.

Lábam célzom,

eltalált.

Egóm célzom,

eltalált.

De szabad még

a homlokom.

Jól megcélzom,

eltalált.

Meghalt bennem

a Góliát.

Horvát Gábor

1987-ben születtem Kecskeméten.

2010 ősze óta, egy barátom javaslatára írok novellákat. Azóta több alkalommal sikeresen szerepeltem irodalmi pályázatokon. 2014 őszén a budapesti Corvin Művelődési Ház Corvin-különdíjban részesítette *Illés* prófétáról szóló novellámat. *Búcsúlevél a lövészárokból* című írásomért 2015-ben Spangár-díjat kaptam.

2012 szeptemberében a Garbo Kiadónál jelent meg első önálló kötetem, a *Kulákkönnyek*. Ebben a kecskeméti parasztpolgárság XX. századi történetét tekintem át emberi sorsokon keresztül. 2013 márciusában a Kovács Imre Esszépályázaton különdíjat kapott a *Kovács Imre kísérlete az egységes parasztpárt megalakítására – 1945-1947* című pályamunkám.

A lelki békém megelégséhez elengedhetetlen az alkotás.

Képeslapok a pokolból

Tüzet fogtam egykor. Összeégett, torz tetemmé lettem, ép hús egy tenyérnyi sem maradt már a csontjaimon. Mégis lélegeztem, s egyre csak lángoltam. Hol szerényebb, hol szinte az égig törő nyelvekkel. S néha tűzoszlopként, szörnyű hővel, s pusztító erővel mások előtt jártam. Hittem, így perzselek majd új ösvényt nekik a sűrűben, félresöpörve minden ostoba akadályt. Kegyetlen voltam másokkal és magammal is. Fékevesztett, mint ki homályban töltött börtönének sokasága után lép újra a világ színpadára.

Kérlelhetetlenül felemésztettem, mit csak az utamba sodort a balsors. Semmivé tettem a korlátokat, eggyé a mindenfelől körül lengő kietlennel, a káosszal. Rápillantottam áldozatomra, majd mosolyra húztam a szám. Kinyújtottam felé a perzselő lángoktól sebes, véres kezem. Balga útonállómra ennyit mért hát a sors: máris fekete füstcsikként szállt az ég felé. Én pedig száguldottam tovább feltartóztathatatlanul a mindenség meghódítására.

Ha nem égtem volna ily hőfokon, bizonyára megrettentem volna néhanap e szörnyűséges hatalomtól. Nem ismertem a józanságot, nem is szögeztem hát magamnak a kézenfekvő kérdést: vajon mi táplálja gyilkos tüzem? Testemből már fogyasztott eleget, nincs már mit magáévá tegyen belőlem. Mégis szélvészfélegként szaladok nap nap után, pusztítok, utat török. Hogyan lehetséges ez? Nem fürkésztem a választ.

Hirtelen zivatar támadt, s nagy robaj közepette megnyíltak a felhők zsilipjei. Kedves és kellemes kora nyári jelenség volt ez, az ég ajándéka a szomjas és megfáradt teremtményeinek. Igazán hétköznapi dolog – semmiség, érdektelen.

Mégis ez porlasztotta halott hamuvá a világra törő hódító terveim. Egyre csak hulltak a hús esőcseppek, s önhiittségem sisteregeve vált semmivé. A körülhengő lángnyelvek mind gyorsabban szorultak a sáros föld felé. Hirtelen egygégé lettem a bukott hősök népes táborában. Egy, kinek ily semmiség, egy enyhítóg zápor után alig-alig pislákolt valami a szemében.

Ázottan és szénné égve vánszorogtam csak életem korábbi harcmezején. Csillapodott, de élt a vágy: haladnom kell tovább, hisz a szent küldetést még nem teljesítettem, a mindenség nincs a birtokomban. De seholl sem láttam már azt a tüzet magam körül, mellyel pusztítottam korábban, s mi ambiciógus célomhoz nélkülözhetetlennek tűnt. Nem volt már, mi űzött volna előre.

S az ég oly gyakran küldte fejem fölé fekete felhőit! Megáradt minden vízmosás körülöttem. Fuldoklóvá lettem. Rendre csak áztam és dideregtem az esőben állva. Végigcsordult az arcomon megannyi csepp, végleg megszabadítva az örült lángoktól. Ellobbantak. Kialudtam. Így lettem emberré. Mindennapi, ócska talpassá, egygégé a milliónyi vándor közöl. Ahogy erre ráeszméltem, sebeim lassan gyógyulni kezdtek, s az összeégett húst is lassan bőr takarta újra.

Pici láng lobbant ismét: csalódott voltam, s öklömet ráztam a felhők felé. Mégis, egyre nagyobb erőt vett rajtam egy új érzés, a megnyugvás. Ám talpasként is furcsa lény maradtam, nyomasztó múltam billogját nem moshatta le rólam semmilyen zivatar. Nem élhettem vagy halhattam a békés mindennapok monoton törvényei szerint. Újra útra keltem hát, lépdeltem a régi vágyakat kutatva. Évek teltek el e buta reményektől hajtvá. Mindhiába.

Tikkadtan vánszorogtam az emberlét sivatagában. Négykézláb másztam, könyörögve s titkon reméltem, hogy egy porban tekerögző kígyó véget vet majd a kilátástalanságnak. Nem volt ily szerencsém. A magasztos égi gyilkos odafönn folyton folyvást a fe-

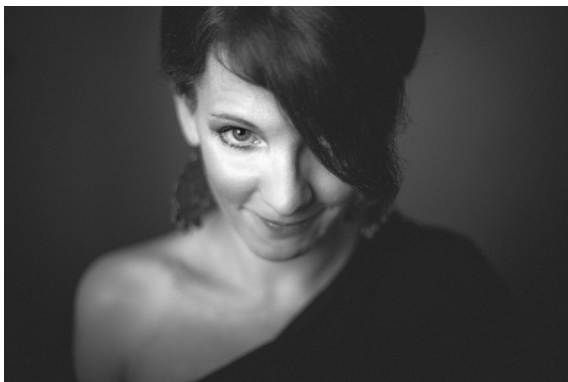
jem búbját égette, így készítve a dögevőknek naponta eleséget a testemből. Jól tudtam, mire lenne szükségem: álmaim tárgya egy kicsiny kulacs tartalma volt, mit az értelmetlen bolyongásom közben vesztettem el valahol félúton. Ez vette át a mindenség helyét. Egy semmiség, egy érdektelen dolog. Ami éltethetne.

Célom, ahogy egykor rég, a homoktenger ádáz törvényszerűségei közepette is határozottnak és világosnak hatott. Ennek ellenére tehetetlenségben senyvedtem: naponta haltam bele az újabb kudarckba. Mégis, minden hajnalban újrakezdtam e szálnalmas harcot, egyre csak az éltető víz után kutatva. Bár már csak vegetáltam, megingathatatlan hittel hittem, mi emelhetné életté létem nyomorát. Nem vágytam hát másra, csak egy fáktól zöldellő, víztől kéklő oázisra a felperzselt nihil poklában. Tiszta vízre a sivatag tüzeiben. Hogy oltsa a torkomban tomboló, s szítsa a lelkemben kialudt kemencét.

Egyre csak emésztett a vándorlás, s nem leltem senkit, ki megmentő vízért szaladt volna számomra. Talán magam sem akartam, hogy így tegyen bárki is a közelemben. Ehelyett másokra pillantva visszavonulót fűjtam nagy félénken. Félttem, hogy olyasféle áldozatukká válok, mint amilyeneket én szedtem soráikból egykor. Titkon egyre csak bizakodtam hát, hogy hagyják égni bennem legalább azt a piciny lángot, mit oly féltve őriztem legbelül. Közben mindig attól rettegettem, hogy magáról levetett kabátját az arcomba dobja valamelyik, vagy netán a pirosuló készüléket vadul letépi a falról.

Emberségükre hagyatkoztam. Hiszen legbelül mindannyiunkat ugyanaz a tűz torzított évtizedek óta. Az, melynek képtelenek voltunk ellenállni egykor.

Horváth Genovéva

Sopronban születtem, Pécssett tanultam, itt is kezdtem írogatni az egyetemi éveim alatt.

Sok versemből végül dalszöveg lett, youJane nevű zenekarommal zenésítettük meg őket. De történt ez fordítva is, amikor dalkezdeményekre írtam szöveget (magyarul, angolul).

A youJane lassan feloszlott, Kobrajazz-zé vált, aztán pedig én magam édesanyává, ezért a versírásom is efelé a témakör felé fordult. Terápia volt és stresszoldás egyben, és persze a gyermekáldás édes- és savanyú oldalának megmutatása.

A régi dalokat aztán newJane vitte tovább, új gyermekek és új versek is születtek.

Az írás és a dal pedig folytatódik...

<https://myspace.com/zsenihorvath/music/songs>

<https://soundcloud.com/newjane>

Mint a hajnali tó

Nyugodt vagyok mint a hajnali tó
Hogy az már szinte tanítható

Nyugodt lehetek benne, hogy minden jó
És minden nagyon is helyénvaló

Minden a helyén van, ha odébb rakom is
Úgy is a helyén van, ha elcsavarom is

Ha szétszedem, összerakom
Szélnek eresztem - vagy újból elfogadom

Ha kifacsarom, aztán összeragasztom
Ha félretolom - vagy elrejttem, letagadom

Visszamaszik úgyis,
Vissza az ablakon.

Mondd, hogy néha árasztok nyugalmat
Mondd, hogy nincs mitől félni
Hogy voltak mások, akik rosszabbul túrték
Vagy ugyanígy, csak hülyén kezelték

Mondd, hogy néha szálljak magamba,
Mondd, hogy nincs mitől félni
És minek vagy tükör, ha nem nézek beléd
Te meg belém,
ez elég,
ez elég

El kéne hinni, az volna jó,
Hogy Isten tényleg küld mindig egy hajót,
S ha nem nézel félre és bandzsítasz örökké
Észreveszed, felszállsz
és tiéd az öröklét.

Ha tüzedet nem szítod

Mitől lenne könnyebb,
Ha nem teszel érte semmit
Mitől lennél jobban
Ha a szíved is alig-alig dobban

Ha a tested is csak ott van

Hús és vér nem véd meg
Ha húsodat nem félted
Ha véred nem táplálod
Ha tüzedet nem szítod
Ha lépted nem vigyázod

Ha mindent csak félvállról.

Kádár Valéria

20 éve írok verseket. Az írást 11 évesen érzelmeim titkos ki-nyilatkoztatására használtam. Kamaszkori szerelmek, vágyak, kudarcok könnyedebb megélésének eszközeként. 2012 októberében jelent meg első verses kötetem „Ne nézz többé vissza” címmel. Ugyanebben az évben jelent meg „Angel” című kisregényem is. A lelkem szárnyal, mert nagyon szerencsés vagyok. Családom támogat a kibontakozásban. Nem csak verselek és írok, öt éve a tárnoki Gaudium kórus tagjaként énekelek szoprán szólamban. A kórus 2013 júniusában, a vegyes kamarakórus kategóriában elnyerte a dicséretes aranyfokozatot. Lassan a kórus mottójává válik: "Boldog, aki énekel". Érzelmeim kifejezésére több lehetőségem van... így vált teljessé az életem.

2013 júniusától vezetem az Ars Poetica Vers és Művészeti klubot. 2013 októberében jelent meg legújabb saját könyvem „Meztelen szavak” címmel. 2014-ben az Ars Poetica Versklub első antológiáját szerkesztettem, melynek 2014 júniusában volt a könyvbemutatója.

Emlékek áradata

Csendesen csordogál az élet,
Medrében megannyi érzésnek,
Hullámvén ringatnak az évek,
Áradva öntenek el a régi szép emlékek.
Szemem előtt látom csillogva,
Göndör ősz haját, arcát mosolyogva,
Göndör kacaját, ahogy rajtam nevet,
Mert én gyerekként is tudtam szellemeset.
Csendesen csordogál az élet,
Szeretettel ölelt, drága vén kezének
Minden simogatása szívembe égett,
Ma is hálát adok minden szép percének.
Nehéz évek voltak, de minden nyaram,
Mit vele tölthettem őrzöm itt magamban,
Esténként imára kulcsolta kezem,
Együtt szólt az Úrhoz velem, édes jó Istenem...
Medrében megannyi érzésnek, a hála,
Amit örökké érzek majd iránta,
Mert biztonságot adott, jóra tanított,
Emlékemben őrzök minden pillanatot!

Mint a tűz és a víz

Hogyan lettünk Te meg Én Kedvesem?
Életem hajnalán sétáltál be csendesen,
Amikor még mindent más fényben láttam,
S hogy jöttél, talán a legtöbb, amit vártam.
Fényedtől lett vakítóbb a fényem,
Szinte még gyermeki volt belső lényem,
Mintha csak neked teremtetek volna,
Úgy éreztem akkor karjaidba bújva.
Mi ketten, mint a tűz és a víz,
Én az örökkön lángoló szív,
Te a csendesen nyugvó patak,
Amit vágyakozva vár a torkolat.
Évekkel később vulkánom kitört,
Szíved megrázta, mint a rengő föld,
Szemed látni kezdett, tested remegni,
Lelked enyémmel együtt rezegni.
Közben lassan felnőttem hozzád,
Csókot ad az ajkad, becézget a szád,
Mesét hallgat tőled a két kicsi angyal,
Majd összesimulva ébreszt a hajnal.

Kisháziné Vincze Julianna

Amint kiteljesedett a felnőtt korom, valami kezdett visszahúzni a nyitott élettől. Talán rossz tapasztalás – néhány „hideg zuhany” –, vagy valamelyik őszömtől örökségként rám szálló tulajdonság. Egy másiktól meg tüzet kaptam, de az volt a gyengébb, és az azt felszító segítség nem, vagy későn érkezett.

Azért pislákol talán valami a régmúlt fényéből – ha nem is nevezhetném már tűznek –, ami időnként bevilágítja az utamat.

Parázs sincs már

A tüzet, ami bennem égett,
Kioltották a hosszú évek.
Vízként zuhantak rá a szavak.
Parázs sincs már a hamu alatt.

Nem volt nehéz! Gyenge volt a láng,
S körbevette egy erős palánk,
Mit ha bárki lebontott volna,
Harsoghatna bennem a nóta,

S loboghatna lelkemben a tűz.
De itt bent csak a bánat betűz,
S azt mondja: senki vagy te már!
Bezárult előtted a határ,

Mi végtelen volt valamikor.
Nem, nem hibás ezért a kor!
Csak a fürge lábú éveket
Nem kísérte biztató szeretet.

Hogy fáj, mikor rátapos a láb,
Ha felveti fejét a zsarát!
S elpusztul tőle az önérzet is,
Amely talán nem volt hamis,

Mert emlékszem: rég, valamikor,
Amikor ifjú volt még a kor,
Hogy lángolt a remény szépsége!
Aprócska, lebegő láng volt! De...

A tüzet, ami bennem égett,
Kioltották az elmúlt évek.
Vízként zuhantak rá a szavak.
Parázs sincs már a hamu alatt.

Zsana

Tűzben ég a görbe lég!
Inogva reszket, s fenn a kék
Pirosba' játszik. Nem tudod,
Hogy Nap van fenn, vagy csillagok!

Sötét a füst és eltakar;
Megfojtana, szemedbe mar!
Dörög a hangja! Nem hiszed:
Legyőzik majd az emberek.

Nem hallani, ki mit kiált,
A hangra rádörög a láng.
A félelem kezébe' tart,
S a másnap hoz a bajra bajt.

Nem múlik, zúg a lángözön,
S a harmadnapra ráköszön.
Az álomtündér körbejár:
Pihenne, jaj, mindenki már!

De nem lehet, a tűz marad!
Az ész, izom, ha megszakad,
Örökké égne! Nem szabad
Feladni! Így hát hajtsd magad!

Húsz napja már, de nem lohad!
A gondfelhőzte arcokat
Deríti most a józan ész.
Az ötlet jó, de oly merész:

Motorral fújni rá nagyot!
Csak néznek fenn a csillagok:
Remeg nagyot a tűzpalánk –
S elalszik, mint a gyertyaláng.

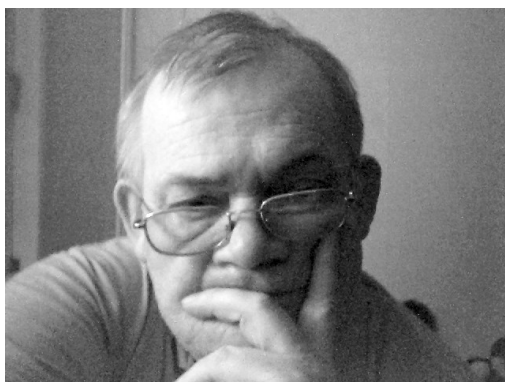
Mentőcsónakban

Víz, csak víz van mindenütt!
Viszi a csónak életük;
Batyuba fér, mi megmaradt.
Kezüknék munkája ott ragadt.
Mi szép csak volt, a ház, s körül,
A piszkos vízben elmerül.

Csendben ülnek, szótalán.
Könnyükben minden benne van,
Ahogy az arcukon pereg:
Kimerült, fáradt emberek.
Bánat, félelem jön velük:
Elveszett most már mindenük.

„A jószágot ki menti meg?...”
Megszólal most egy kisgyerek:
„Elhoztam Mircit. Nézd, anyu!”
Kinyílik egy kis kék batyu,
Benne remeg a kiscica –
Könnyes az utasok mosolya.

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950 októberében születtem Budapesten.

Nyugdíjasként, egy gyönyörű asszony kíséri életemet, immár több mint 37 éve.

Írásaim elsősorban e tündérnek, kedves kollegináknak szólnak a mindennapok történéseiről. Jó érzés az írott történéseket visszaolvasni, s hinni van pár gondolatom, mely másoknak is örömet okoz.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

A banán

Kellemes májusi délután, hétágra süt a nap. Fiatalok még az iskolapadban, a pár évtizeddel feljebb járók ebéd utáni sziesztán túl, sétálgatnak, utazgatnak.

Nem fiatal házaspár ballag a Lehel piaci aluljáró felé. A Margitszigetről jönnek, kényelmesen, a lassúdat délutáni forgatagban. Bejárták a szigetet, rácsodálkoztak a Japánkert gyönyörű tavirózsáira, melyek folyamatos virágzásban leledzenek, a kellemes idő hatására. Szín-kavalkádjuk oly gyönyörű, mint szép leány elpiruló arca az első tüzes csók után. Fiatal tini leányok napoznak a pázsiton, padokon. A remek napsütés könnyelmű napfürdőzésre csábít, hetyke mellecskék feszülnek, hófehér melltartókban, a levetett blúz a padon pihen. Fiatalok, önfeledtek, élvezik a napsütést, vidáman kacagnak. Kíváncsi férfiszemek fordulnak bájaik irányába.

Lehel téri aluljáró, meglepően csendes. Pavilonok kelletik áruikat, finom, friss péksütemények illata száll a légben. A házaspár a csarnok lépcsői felé veszi az irányt. Felmenni, benn áll a 14-es villamos, a második kocsiban még akad ülőhely. Leülnek a kettős ülésre, menetiránynak háttal a középső ajtónál. Szemközti kettős ülésen, középkorú, virágmintás kartonruhás Hölgylül, mellette lévő ülés szabad. Fellép két szemrevaló tini, karcsúak, vékonyak, mint a nádszál. Mosolyognak, csak általuk ismert szép emléken. Már csak 1-2 ülőhely akad, többen megszokásból álldogálnak.

50-es erős felépítésű, úgy 120 kg-os úr lép a szerelvénybe, világos khaki színű nadrágban, szandálban, keresztcsíkos kék-fehér pólóban. Megcélozza a szemközti kettős ülés egyetlen szabad helyét. Mielőtt leülne, a kartonruhás Hölgyl meg szólítja.

- Elnézést uram, banán van az ülésen.
- Nem baj – feleli és leül, úgy mind a 120kg-al.

Többen elmosolyodnak. Az úr rendületlenül ül, nem zavartatja magát. Dózsa György úti megállóban a szemközt ülő Hölgy feláll, az ajtóhoz lép, s leszáll. Az úr mind a 120 kg-jával átül a Hölgy helyére. Az ülés, melyet eddig megtisztelt becses hátsójával, elég rosszul nézz ki – érthető, hisz két túlérett banán volt terjedelmének áldozata. Most kicsit szétkenődve, eléggé csúf képet nyújtanak – a túlértek. A szülő ülésoron helyet foglalók, szolidan mosolyognak, halkán tárgyalják az úr esetét. Az úr maga a rendíthetetlen ólomkatona megvalósítója, nem vesz tudomást környezetéről. Innen úgy tűnik, tekintélyes hátsó fertálya minimum egy fél banánt magával ragadott, az új ülésre.

Érdekes az emberek reakciója. Hollóhajú, fekete szépség száll fel, apró emberkével – úgy 6 éves formával. Leülne. Lép, az üres ülés felé, midőn meglátja a banánt, megtorpan. Enyhe rosszallás jelenik meg szép arcán, s önkéntelenül szakad ki belőle:

– Micsoda idióták vannak a földön. Kézen fogja a legénykét és odébb lépnek.

Frangepán utcai megálló közeleg, úr feláll, szótlán, komor tekintettel indul az ajtóhoz. Érzi, hogy valami nincs rendben, vélhetően átázott a világos khaki színű nadrágja. Állván az ajtó előtt, bal kezével megpróbálja az undok túlérett ragadványait terjedelmes hátsójáról eltakarítani. Részben sikerrel jár, hisz apró banánhéj darabok hullnak körötte a földre. Csúcs az lenne, ha valamely szerencsés útitárs banánhéjon nyakat szegne! Ne legyünk gonoszak, nem illik, s ki tudja, legközelebb a baj kit érint.

Megálló, úr leszáll, terjedelmes ülepén némi folt, mit túlérett banán hagyott. Mely érettebb volt a kelleténél, ám figyelmen kívül hagyta eényt a derék, ki súlyosabb volt a megengedettnél,

így szegény banán ülepe alá szorult, s hozott kínos helyzetet. Rendíthetetlen módon állt ellen a szép szónak, feláldozván khaki színű nadrágját az ülés oltárán. Vajh mit szól önagysága, ki vélem az Ő oldalbordája, otthon a fonák helyzet eredményét konstataálva? Drága, kicsi szentem, neked elment az eszed? Hogy nem lehetett észrevenni, túlérrett, páros banánba beleülni, fészkelődni, ejnye-bejnye! – mutató ujjával adva nyomatékot. Ez marad a mai napi talánya...

Szerelvényen egyre több a szabad ülés, furcsamód mégis a banános dupla ülést célozzák az emberek, első lendületben.

Álmatag tekintetű fiatalasszony ülne le, mikor kedvesen megállítják, s mutatják mi vár reá, s formás hátsójára, amennyiben ragaszkodik a leüléshez.

Meglepődik, megköszöni a figyelmeztetést, odább lép. Érdekes nem ő az egyetlen, ki semmit nem tesz, ama nem épp gusztusos, túlérrett, s kicsit csapzott kinézetű eltávolítására.

Fiatal tinik a következő megállóban, lendületesen lépnek a kettős ülés felé. Lecövekelve megdermednek, majd egészséges kacagással lépnek tova, míg a túlértektek békésen, kicsinység megla-pítva, maradnak.

Nem fiatal házaspár is készülődik a leszálláshoz. A félórás utazás során, legalább fél tucat ember szembesült a nem épp üdítő látvánnyal. Pár, na de ilyet! – felhúzott szemöldök, néma elosonáson kívül érdemleges nem történt. A két túlérrett banán átélt egy találkozást a terjedelmes, khaki színű nadrágot hordó ülep-pel, kíváncsi szemekkel szemezett, miközben terpeszkedett. Nem akadt senki e járművön, ki bátran a tettek mezejére lépven valami nylonba, zacskóba terelvén a dölyfösen terpeszkedőket, útjukat végleg megszakítva a szemetes kosárba dobja. Tán a végállomáson, ha van takarító, majd Ő lesz az, ki a tettek mezejére lép, s e nem szép túlérteppen megviselte utazására pontot tesz.

Elvi az elsősegélynyújtó

Lassan-lassan beköszönt az igazi nyár. Az előjelek kedvezőek, rendszeres a 26 – 28 C fokos nappali meleg. Kezdünk alkalmazkodni a lapostetős, klíma nélküli viszonyokhoz. Reméljük, lesznek oly kellemes 30 C fok feletti időszakok, mint a tavalyi évben.

El kell ismerni a gyönyörű asszonyoknak, leányoknak, kollégináknak jót tett a hőgutához közeli meleg. Egységbe tömörültek, kivirultak, s mi kevés számú férfinép gyönyörködhattünk eddig gondosan elrejtett bájaikban. A túlzott kánikula kicsinység könnyelművé varázsolta a gyönyörű Hölgyeket, és laza, alig ruhadarabnak nevezhető felsőkben, topokban, selyem, muszlin és egyéb színes, varázslatosan légies ruhadarabokban engedték felsajlani a kíváncsi férfiszemek előtt, az ingerlően kellemes, vonzó domborulatokat.

Az építmény egykoron a *BUDMIL (Budmil Termelő, Kereskedő és Szolgáltató Kft.)* névre hallgatott, és bemutatóteremként funkcionált. Mára szerepe megváltozott, a közigazgatásban tölt be fontos feladatot, az állam nevében.

Ebbe a patinás épületbe, a Közép-magyarországi Regionális Igazgatóság, Észak-budapesti Igazgatóságának bevételekjavító, adóalanyi, adókönyvelési részlegei kerültek.

A földszinti terem, melynek dolgos alkotóeleme vagyok, gyönyörű asszonyok és leányok közt, elrendezése folytán egy tragédia. Hosszú terem, két végén ajtóval, az egyik egy szűk folyosóra

nyílik, a másikon ügyfelek téblábolnak be-ki. Az ajtón elhelyezett felirat nem igazán érdekli a népeket – vagy csak nem tudnak olvasni. A teremből is nyílik két ajtó, amely külön zárt világokat takar, az egyikben a főnökünk, a másikban a számítékesok

Minket a főnök közelsége nem enged könnyelműségek elkövetésére. Természetes világítás az ügyfeles ajtó mellett lévő egy szem ablak, szerencsés ki ott ül, hátrány: minden belépő Öt nyaggatja. Értelemszerűen a legtörelmesebb Hölgy kerül erre a helyre. Van szerencsém tőle jobbra, a fal mellett ülni, neonfények tengerében, hátam megett a számítékesok zárt, de segítőkész világa.

A nyári nap a maga 30 C fok alatti hőmérsékletével kellemes, rajtuk fiukon – ketten vagyunk a Hölgykoszorúban, kiváltságosként – nyakkendő. Ma nincs ügyfeles nap, csipetnyi fellélegzés. Javítjuk a papíralapú bevallásokat, felszólító leveleket beadjuk főnöki aláírásra, majd kiküldjük. Telefonos feladatokat abszolváljuk.

Nyílik a főnöki ajtó, minden szem arra fordul. Főnök jön, paksaméta a kezében. Ma én vagyok a szerencsés nyertes, nálam alapodik meg.

- Helló, államtitkár úr!
- Üdv főnök, segíthetek?
- Igen. Egy gyönyörű, csinos Hölgy fog megkeresni
- Csinos hölgyeket imádom, láthatatlanban is.
- Itt ez az anyag, légy szíves áttekinteni, a kolleginának maximális segítséget nyújtani, s ha bármi kérdése van arra, okosan, ügyesen válaszolj! Minden kívánságát teljesíted!
- Főnök rendben, ha annyira csini, randira is hívhatom?
- Tőlem, bár nejed mit fog szólni?

- Ez a tíz forintos kérdés, bár a drágám nem féltékeny.
- Rendben old meg a feladatot, s ezután a kollegina minden megkeresését, házi feladatként kapod.
- Köszönöm irántam való jószágod!

Főnök el, anyag marad: nincs mit tenni, felkészülünk, miközben érdeklődöm a szobatársaktól, ki ez a leány, hogy nézz ki, meg ilyenek. Kollegina párom jelzi, valóban egy csinos, szemre való leányzó fog megkeresni a társosztályról.

Bevallási oldalról a feladat nem túl bonyolult, eljárási oldalt majd megismerem. Kopognak a folyosó felőli ajtón, nyílik, csinos, kimondottan jó alakú leányzó lép be.

- Sziasztok, államtitkár urat keresem!
 - Szia, széplány, megtaláltál! Parancsolj, foglalj helyet!
- Bemutatkozok:
- Elvi vagyok az eljárásról.
 - Tóni és bevallás, azt nem mondták, hogy ennyire gyönyörű vagy!

Szemében izzó tűzszikrák lobbannak, amint rám nézz. Hmm... ily pillantásokért a középkorban kardot rántottak és vívtak a széplány kegyeiért, élet-halál harcot! Bevállalnék egy párbajt. Jól áll néki a *Lafei Nier* selyemblúz, lágyan követi derekának karcsú ívét. A habkönnyű anyag sejtetni engedi a testre simuló női fehérséget, amely a szemnek oly kellemes domborulatokat rejt. Elbűvölő, mint álmaim asszonya. Megpróbálunk a feladatra koncentrálni, nem megy könnyen.

- Tündér, lehet egy személyes kérésem!
- Természetesen.
- Tudod, jön a nyári kánikula, s e teremben általában a hóguta

kerülgeti a jó népet. Ily elbűvölően csinos leányra vágyik szívem, testem, mikor ájultan hanyatlok el.

– Igen, és én mit tehetek ellene?

– Nimfák csábító csókjával felérő varázslat lenne, karjaidban éledni az elsősegélynyújtás után!

– Tehát? – szeme eközben varázslatos szikrákat szór, s elbűvölően mosolyog.

– Légy az elsőszámú és egyetlen elsősegély nyújtom, ezen számos átiratok, hibás bevallások, végeláthatatlan levelezések közt!

– Legyen, meggyőztél, ily heves ostromnak nem lehet ellenállni! Ünnepelesen fogadom dicső lovag, mikor aléltan zúdulsz a Hivatal kövére, kollégáid hívása nyomán, jövök azonnali elsősegélyben részesíteni!

– Köszönöm Aphrodité, köszönöm jóságos Tündér!

Azért a feladatott is megoldottuk, s az élet úgy hozta, sok békés évet dolgozhattunk együtt. A feladatok néha közösen kerültek megoldásra, hisz a két osztály közt rendkívül jó kapcsolat alakult ki.

Elsősegély nyújtási képességeinek megismerése immár kútba szállt, az idő vasfoga csekély esélyem megfúrta, s immár a kellően szemrevaló, dús idomokkal megáldott kollegina egy nyugdíjas búbajos barátja maradt.

A bőrönd

Kellemes nyári nap, alig 35 C fok, vége a tanításnak, s máris felborult a távolsági buszok menetrendje. Vácrátót, Botanikus kert megtekintése után szembesülünk a ténnyel: 314-es jelzésű, 13:09-es VOLÁN járatot esélyünk sincs elérni. A 15:54-es kivétel, mert isi szünet van. Miként jut vissza az ember Budapestre?

Botanikus kert pénztáros kisasszonya segítőkész, jelzi: pár perc plusz, mínusz belefér a járatok menetrendjébe, utazóközönség függvényében, s az sem hátrány, ha a megállóban ácsorgunk, ellenkező esetben simán lemaradhatunk

Alternatívák számos sora kerül elő:

3 km, séta a Vácrátót vasúti megállóhelyhez.

Különböző buszjáratok, melyek a szélrózsa minden irányában futnak: közös bennük a valahol átszállás lehetősége a célállomás irányába.

Megegyezünk, a végtelen síneken futóig sok a séta a rekkenő melegben; ragaszkodunk a VOLÁN buszhoz, kizárásos alapon egy 14:58-as járat, Órbottyán – Galgamácsa vá. – Aszod vá. irányába

Vácrátót Botanikus kert bejárata előtti VOLÁN buszmegállóban, 14:58-kor, a 342-es járatot csípjük el. Órát lehet igazítani a pontosságához. A sofőr egy kedves, rendes, 50-es éveiben járó úr.

– Szép jó napot kívánok!

– Jó napot.

– Pestre szeretnénk visszajutni, valamely átszállási lehetőség a járatához?

– Megoldható, pár perc van a csatlakozó járatig.

– Felszállunk, kérünk három jegyet, mint kiderült Galgamácsa vasútállomásig.

– Pilótát megkérjük, jelezze, mikor kell lekattanunk a járatról, hisz e tájon még nem jártunk.

– Készséggel bólint, majd megerősíti, szólni fog mikor kell le szállnunk.

Kényelmesen elhelyezkedünk, ez még az a régi fajta, békebeli VOLÁN busz, amelynek eltolható kisablakai, függőyei vannak. MAZ 103 típusra jegyezve. Nem fertőzte meg a légkondicionálás. A friss menetszél lobogtatja az ember gyermekeinek a haját, a lányok blúzáit. Kellemetes látvány

Fiatal Hölgy, 20-as évei legelején a középső ajtónál leparkolva, babakocsival, melyben apróság édesdeden alszik. Fiatal Hölgy, jó megjelenésű, karcsú, darázsderekű, hollófekete hajú, csodálatosan mélytűzű fekete szemekkel, mély dekoltázssal. Tekintet rajta felejtődik, míg az aprónép körül tesz-vesz lehajolva. Könnyű nyári ruháját lebegtetni a menetszél, s néha-néha kivillan alsó ruhája.

Künn, a rekkenő napsütésben, tervszerűen folyik az aszfalt-építés. 2×1 sávós út, egy-egy szakasza lezárva, marják a régi útburkolatot, majd terítik az új bitument: addig a másik sávon irányított forgalom zajlik. Reggel egy szakaszon dolgoztak.

Most kora délután, már három szakasz kész, újraburkolva, járható, s evvel párhuzamosan újabb három szakasz marása, a járulékos tereléssel. Csodának hat a tervszerűen végrehajtott munkavégzés, eddig ilyen csak amerikai filmekben látott az ember fia. Seholy egy felesleges tétován támaszkodó ember, a gépek és kezeik értően, tervszerűen teszik a dolgukat. Vannak még szép Magyar-honban is csodák!

Szép Hölgy utolsó pillantást engedélyez mélyen kivágott dekoltázsába, midőn lehajol, felemeli a babakocsit és leszáll a benne pihegő csöppséggel. Üde színfoltjai a rekkenő melegnek.

Szép házak, gondozott kertek közt szalad az út a géperejű alatt. Pilóta rutinosan, jó tempóban vezet a nyári kánikulában, nem irigylem. Így kedd délután, viszonylag gyér forgalom, iskolaszünet, kevesebb utas, a meleg kicsit sok.

– Uram, Galgamácsa vasútállomás következik, itt kell leszállniuk.

– Köszönöm szépen. Ajtókhöz készülődünk, jelezzük leszállási szándékunk.

– Ebbe a megállóba fog pár perc múlva befutni a 318-as járat. Azzal tudnak bejutni Újpest, Városkapu végállomáshoz.

– Uram, köszönjük a segítségét! Legyen balesetmentes, szép napja!

Egyszerű téглаépület a vasútállomás. Előtte nagy árnyas fa, amely a buszmegállót és a menetrendet vigyázza. Jókat kortyolunk italainkból, s máris feltűnik a várva várt járat. Beparkol, ajtót nyit a fiatal sofőr úr!

– Szép jó napot! Újpest, városkapuhoz szeretnénk bejutni.

– Jó napot! Az a végállomásom, rögtön indulunk. Odáig kérlek a jegyeket?

– Nem, 50%-os kedvezményes jegyeket kérünk Budapest közígazgatási határig, onnan B.B.-el rendelkezünk.

– X Ft, parancsoljanak – nyújtja a jegyeket, és visszaadja a kedvezményre jogosítókat.

Helyet foglalunk, az egyterű, légkondicionálóval ellátott géperejűben – mi vagyunk a járat első utasai. Menetrendszerűen,

15:35-kor kifutunk a Galgamácsai vasútállomás elől. Következő megálló a Galgamácsai Művelődési központ, itt már többen is felszállnak. Idős Hölggy, takarosan kendőbe fogva a haja, nagy kosár frissen szedett cseresznyével araszol az ülőhelyhez. Leül, méretes kosárkájának is szorít helyet, majd kis nylon zacskóba szed jó pár marék finomságot.

Közben beállunk a Galgamácsai Panoráma lakótelep megállójába. Fiatal kisasszonyok, legénykéek sorjáznak a járatra, bérleteiket felmutatva, jegyet váltva. Tini lányok, vélhetően barátnők, helyet foglalnak a szabad kettős ülésen, az idős Hölggy mögött.

Az ablak melletti ülésen helyet foglaló, érdeklődve pillant körbe – tán ismerőst keres. Kellemes megjelenésű, egyszerű halványkék, ízléses, rövid ruhában, kerekded domborodó mellecskékkel Üléstársa érdekes, bájos arcocskája mintha állandó pírban leledzene, kacér fülbesúgott pajzánságoktól. Egyszerű rövid farmer, testhez simuló kék divatos póló, jó megpihenni a tekintettnek. Bájosak, fiatalok, halkan csevegnek.

Buszunk lendületesen halad, egy-egy emelkedőn kicsit nehezen, de mindig felérve, hogy újult erővel szaladjon tova, el, messze, a következő völgybe.

Máris Erdőkertesen vagyunk, idős néne leszálláshoz készülődik, előrelép a buszvezető fiatalúrhoz, és pár jó szó kíséretében leteszi a cseresznyét. Fiatalúr kedvesen megköszöni és további jó napot kíván a néninek.

Fiatal Hölggy – 25 körüli – lép fel a VOLÁN busz menetrend-szerű járatára, és vált jegyet. Közepes méretű fekete guruló bőröndjét húzva maga után. Fekete, selyemruhája a képzeletnek bő teret enged, piciny fekete szandál lábacskaín. Középső ajtó mögötti, első kettős ülésre pályázik, a lenge ruhájú, bájos, méretes idomokkal megáldott szentem. Lelkesen felemeli bőröndkékjét, s nagy lelkesedéssel tuszkolja az ülés elé. A lökhárítók szemmel

láthatóan megemelkednek, ahogy birkózik kincseket rejtővel. Szép arcára kiül a döbbenet, rájön, Ő így le nem ülhet az ablak mellett! Érdeklődve figyelem, figyeljük. Karcsú formás alakján megfeszül az alig selyemruha, bő teret adva a mély dekoltázsnak, kecsesen izmos formás futóművének, jó alakú hátsójának. Izmai megfeszülnek, szinte minden téren, s nagy lendülettel a kereken gurulót kiszabadítja, maga mellé állítja. Most már ügyesen beül az ablak melletti ülésre, s emeli a kincset rejtőt maga mellé, a külső ülés elé, miközben meghajol, bő teret enged kellemetes dekoltázsa a méretes szép kebleknek. Jó érzés ily csinos, szemre- és ágyba való fehérnép ügyeskedését végignézni.

Fóton száll le a drága, ki meg van áldva tekintélyes méretű kebelével, melyet selyemruhája alig rejt el. Van mit nézni, s tán fogni, ha jobban előrehajolva, a két dús idom a föld tömegvonzásának ellen nem állna. De ellenáll, vajh meddig...?

Az élvezkedés örömének vége szakad, alig féltucatnyin maradunk a géperejűn, mely rendületlenül falja a kilométereket a rekkenő hőségben. Nem sok idő múlva beparkolunk Újpest, Városlapu célállomásra.

Kissné Barabás Anita

Egy kisvárosban élek. Vállalkozóként dolgozom, egy kis családas konditermet üzemeltetek. Minden időmet szinte itt töltöm. A sport az életem része, nyolc évig versenyszerűen űztem az erőemelést.

Mindemellett kis szabadidőmben szeretek minden velem kapcsolatos és a környezetemben érzékelt eseményt írásban megörökíteni.

Az írással vagyok kerek, teljes, mi megnyugtatja lelkem.

Angyali élet

Szendergő élet mit angyal szállt meg
Édesen mélabús éjjel, alszik minden.
Szerencsére csendes e világ.
Csendesen beszél, néma már.
Aludni jó, angyalnak lenni még jobb.
Alszik, de él – természetes.
Nem érdekel téged?
Felébredve, beszélni fog veled.

Anya nélkül

Anya nélküli életet élni nem egyszerű.
Küzdelemmel, fájdalommal kikövezve,
Haladni az úton, nem letérve.
Jó és rossz dolgokat megélve,
Nem megosztva, ölelés nélkül,
Kezemet nem fogva.
Kisgyerekkoromba szeretve, felnőttként elveszítve.
Anya nélküli élet, egyedül a lelkem.
Soha nem feledve, szomorú az életem.
Bizarr e tény, talán ő is félt.
Lehet kezelni nem tudta,
És elengedett erre az útra.
Korán felnőve, nyomokat eltörölve,
Vágytam valakire, valakire, aki szeret,
Aki félt és törődik velem.
Anya nélküli élet, megvalósítottam önmagam.

Árvácska – papám emlékére

Árvácska, papám pompás virága
Barátságot sugallja.
Nélkülünk elhervadna, gondozásunk
Virágaival meghálálja.

Kecses alakjával barátkozik,
Szándékaival ismerkedik.
Reggelente harmatcsepp simogatja,
Érzéseinket felkavarja.

Ragyogó tekintettel néz reánk,
Mellyel eltüntet minden homályt.
Árvácska, te szép virág,
Papám nem boldog már.

Tőled nagyon messze jár...
Ha látna, szíve boldogsággal várna.
Temető földjében, gyökeret eresztve
Látni téged kis macskaszem,

Vívódással teli.

Veled együtt, papám lelkét, melegség leli.

Eldobott szív

Eldobott szív, földre hullva
Újra, meg újra dobbanva
Élni akar.
Távoli tájakat néz sorba,
Elgyengülve, porba esve
Reménykedve néz.
Mindig álmodozik,
De nem menekülhet.
Mély vágyakkal, mik elülnek
És felébrednek megint.
Minden szándék, mind hiába
Eldobva, én visszaszállnék.
Mindig visszajönnék.

Igaz barátság

Van esélyünk, hogy barátok legyünk
Egy életen át.
Ezt a döntést mi hoztuk.
Foglalkozunk egymással,
Érdekelnek dolgaink.
Bánatainkkal, örömeinkkel osztozunk.
Nincs vihar, nincs fájdalom s bánat.
Mi itt vagyunk egymásnak.
Megérdemled az őszinteséget, mi személyes.
Azért mondom, mert Te megérdemled!
Vannak közös dolgaink, titkaink,
Miket csak mi tudhatunk.
Együtt mosolygunk néha napján
És ez a nagyság,
A barátság.

London

London a világ egyik nagy városa, hírességeit bemutatja.
Nevezetességek sokasága hívogatja a turistákat.
Stadionjai világiak, játszatják a sztárokat.
Fényáradattal elárasztják, emberek ezreit hívogatják.
A hangulat felemelő, mellyel énekelve skandálnak ők.
London utcáin, hajnalban utcaseprők kezdik a napot,
Majd követik a buszok.
A Bakingem palota, nagy tekintélynek örvend,
Katonái táncaival, odavonzza a szemeket.
London Eye, mind közül talán a leghíresebb,
Kerekével felvidítja az embereket.
British múzeuma, világhírű
Kiállításaival lenyűgözi látogatóit.
Comden Town város negyedével, ledöbbsent mindenkit.
Egyedi színes stílusával, a „pánkok” kedvelik.
Négerek uralta Seven Sisters volt az első lakhelyünk,
Mi igazán félelmetes volt nekünk.
Éjjelente hangos zörejjel, a kukákat túrva,
Rókák vacsoráztak.
Az utcákat török boltok uralták,
Kínálva sosem látott, érdekes termékeiket.
Rengeteg fodrászat versengett.
Húsz perc alatt, csukott szemmel
Fonták a haját, a legjobb hajkoronák miatt.
Az utcákon erős bűz tátongott, ahogy főzték ételeiket,
Ezért nem szerettük e környéket.
Ezek után elköltöztünk, Wembley Stadion lábánál éltünk.
Szerettük e környéket, csendes, nyugodt volt ez.
Közelben hatalmas szép park, mely kikapcsolta agyunkat.

Központját indiaiak uralták.
Asda volt a legnagyobb áruházuk, mit imádtunk.
Primark is volt a környéken, mi olcsón felöltöztetett bennünket.
London alatt hatalmas metróállomások tátongnak,
Metrókkal gyorsan eljuttatják az utasokat.
London minden nap újat tartogat, Fényeivel elkápráztat.
Megunni ezt nem lehet, hisz meglepő és érdekes.
Mindenféle nemzetiség keveredik, mégis barátságban él
mindegyik.
Gánai, Török, Arab, Indiai, Portugál, Lengyel megérti egymást.
Mindezen élményekért London, sosem felejtünk!
Szívünkben ékeskedve élsz tovább.
London, szeretünk!

Ronnie-m

Ronnie kutyám kicsi, ari
Cicákat sem kedveli
Kergetve, ugatva, hajszolva hajtja
Mondjuk, egy kivétel létezik
De a durva játék miatt
Sokszor vesztét érzi
Pihe-puha pofája mindig simogatva
Kis lelke kényeztetve
Kicsi szíve ápolgatva
Ronnie kutyám sóvárogva várja
Szófogadva ül némán és
Könyörögve néz reám...
Emberi csillogó szemekkel reménykedik
Hogy nem lehet őt szeretni?

Kedves barát

Együtt eddzünk néhanapján
Izmainkat táplálva.
De ő a dudorait nézegetve sétálgat.

Megbékélve magával, állandóan
Alkarozik, mivel karja így teli.
Hátazása mind hiába, hisz
Csak gödröcskéket láttat.

Véleményem kifejtve elviseli
De néha kimondottan idegesíti.
Betegségemnél sokat segített,
Érdeklődésével gyógyított mindent.

Kedves barát mindig gondol rám.
Természet élteni, imád vadászni.
Vadakat lelőve felpeszdül a szíve
Állatokat felszentelve eszi meg mindet.

Mély álomba szenderülve megpihen
A lelke, túl sok időt töltve evvel.
Kedves barát, ki mindig gondol rám.

Kolumbán Jenő

Miskolcon élő nyugdíjas vagyok, aki saját szórakoztatására kezdett írogatni. Később kiderült, hogy ezek az írások néhány olvasónak tetszenek. Ezen felbátorodva kezdtem az internetes fórumokon verseket megosztani.

Nem tartom magam költőnek. Írogató nyugdíjas vagyok csupán, aki örül ha másnak is tetszenek a versei.

Talán megszelídül

Galambdúcomból sasok kirepültek,
és fülemben cseng egy halkuló ének.
Engem akár a napfény is elkerülhet,
és meggyötörhetnek szomorú évek.
Akkor is mindent adok én magamból,
dúdolom dalom mint egy öreg verkli.
Ha hallom, hogy a türelem dorombol,
hagyom csendesen a perceket telni.

Mert én annyi mindent még nem mondtam el!
És szelíd szavam is talán hiányzik.
Vad vijjogásra a madárdal felelt.
Talán megszólalhat bennem a másik,
akinek a lelke szépre van festve,
de eddig sötét falak közt bolyongott.
Bánat meglelte, ha nem is kereste,
mindig keserű, vad szavakat mondott.

Nyomtalanul

Mintha már nem is én lennék.
Egy torzó lélek az úton.
Egy elfecsérelt ivadék.
Emberhez ne hasonlítson!

Árnyék kontúrja élesen
járdán végig kísér engem,
napfény lecsap rá éhesen...
Új árnyékot kell keresnem.

Látnának engem? Nem vagyok!
Akár ha meztelen lennék...!
Betonon nyomot nem hagyok
utamat, hogy ha keresnéd.

Minden perc

Megrezzen ágon egy levél.
Vízcsepp nő, lehullni készül.
Morcos, vén szikla szinte él.
Idővel mindig kibékül.

Változik változhatatlan,
kövek is elmállnak egyszer.
Semmi sem mozdíthatatlan
a változás törvény, kényszer.

Időt a változás méri,
benne létünk egy pillanat.
Minden perc életünk kéri,
és mindig kevesebb marad

Béka lennék

Ültem melletted elmerengve,
fekete füstté váltak felhők,
hallgattam csendet megrettenve.
Bennem a gyerekek nem lett felnőtt.

Sötétben járva fütyörészek,
és félek az ismeretlentől.
Szemedbe, hogy ha belenézek
megszédülök tekintetedtől.

Szemedben mély a vágyak kútja.
Öreg béka, ülök a káván,
ha csókolna királylány szája
lehet, béka maradnék gyáván.

Géza harmonikázik

Géza csak harmonikázik,
és víg öregek dalolnak.
A halál velük nótázik.
Majd emlékekért lakolnak.

Üvegekből sörök fogynak,
ablak sötétült négyszöge,
lehet, hogy nem jön a holnap.
Nem látszik rajtuk tudják e.

Csak fújják a nótát egyre,
imbolyog velük a szoba.
Várnak egy egyszeri kegyre,
hogy nyugodt lesz az éjszaka.

Meghaltam ?

Virágot ültettem síromra.
Mindenféle gyönyörűt, tarkát.
Néztem a mélyben önmagamra,
és láttam az idő árnyékát.

Nevem a táblán nem ragyogott,
nem volt arany színűre festve.
Fejfámon víg rigó napozott,
és már lopakodott az este.

Felröppentem a fenyők fölé,
virágot hozók mentek haza,
rájöttem, nem vagyok senkié,
mert torzó a lét alakzata.

Nem tudom hol vagyok. Odaát?
És föld felett, vagy a föld alatt?
Tudom, hogy életem könny-tavát
lecsapolhatja a pillanat.

Mellemhez értem, dobog szívem.
Nagy, mély dobbanása nyugtató.
Hiába lett látó a szemem.
Szavam a mélyből nem hallható.

Csak odabújnék

Mindig rossz pillanat ölel
mikor néma csendben lépek,
simogatásod nem kelt fel
magamban vacogva félek.

Nekem a csend a börtönöm,
és egyszerre menedékem.
Magányban soha sincs öröm
szakadék szélén a létem.

Lépnem kellene te feléd,
de a mozdulat hiányzik...
Lehet félre is értenéd,
és feszülnél pattanásig.

Nem a harc kell már énnekem,
csak meleg testedhez bújnék,
melledre tenném bús fejem,
és nyugalmat így tanulnék.

Lángra lobban... II.

Komáromi János

vérszínű-versem

verset írtam a hajnali égre
ujjaim alól kibuggyant
az új Nap születő vére
végig csorgott a föld
sötét-szürke papírosán
szétömlött az erdők
köd-koronázta homlokán
hajnali égről a vérző-szavak
mint elszáradt levelek
leperegtek álmatag
égre-rót vérszínű-versem
nappali fényben elenyészett
de aki olvasta
szívembe belenézett

árnyéket rajzol

mikor a nap árnyéket rajzol körém
és csendes zokogással hullik alá az elvérzett tavasz
mikor az árnyékban meglátlak újra
és már százezredszer érzem ugyan azt

azt hogy itt élsz bennem
hogy magamhoz veszek minden lélegzetben
hogy a véremmel keringsz
és lépteimmel egy ütemre ringsz

mikor az éj eltünteti a létezésből
és a sötétség letörli a nappali-táblák rajzait
mikor a fények mögött érezlek újra
és már százezredszer hallom szerelmed hangjait

azt a puhán érintő sóhaj
ahogy bőrömrre talál simogató pillantásod
ahogy felfeslik a szégyenlős szemérem
és utat mutat a menybe sikoltásod

mikor a lélek eltéved a rohanásban
és mindennapi árva-bolyongását életnek hisszük
mikor minden hétköznapi újrán rád talállok
és a létünket tovább ketten, együtt visszük

azt ami egy volt de ketté vált hirtelen
ami minden mulandóságon át reményt ad nekem
ami ott van minden születésben és pusztulásban
ott rejlik az emberré lett isteni-sugárban

át kell törni

valahogy át kell törni a Csenden
úrrá lenni a Renden
nagy máglyát rakni gondolatokból
világító, melegítő, lángoló szavakból

...és a csendből
abból a néma csendből
amit nem érint meg a könnyörgés
amit ezer darabra hasít az üvöltés
amikor az ütőerek összehúzódnak
amikor a szilánkok a lelkünkbe fúródnak
amikor egy ütemre dobbannak a szívek
és spriccelő vér üzen a Semminek
amikor téged is elér a Hasadás
amikor megérint a Tagadás
akkor érted végre majd amire gondolok
amikor minden régi kabátot újra gombolok
mert az a régi már nem illik hozzánk
hiszen az nem lehet, hogy az a ruha jó ránk
amit valami ósdi, divatjamúlt szabó szabott
és láthatóan jól elb@szott
szorít, feszít, tág és lötyög, nem nekünk való
kényelmetlen, gyűrött, ósdi és fakó
mi már új szavakba öltözünk
új gondolatokat üldözünk
előttünk látjuk a megvalósulásra váró fényeket
érteni kezdjük a megnyilvánulásra vágyó lényeket
akkor érezzük, hogy tenni akarunk
hogy nem csak önmagunkért, de egymásért is vagyunk

és nem azokért az ostoba, szájtáti, hőbörgő szerencsétlenekért
akik minket okolnak mindenért
akik mindent eltesznek
mindent megmérgeznek, mindent tönkretesznek
akik elemésztik minden szent hitünk
akik felemésztik minden biztató reményünk
akik megölik szabad gondolataink
akik kiröhögik legtisztább vágyaink
telefröcskölik ostoba, hazug szózataikkal minden napunkat
ha meg tenni kell akkor csak lapulnak
és mindig csak mi vagyunk bajban
mert olyankor ott hagynak mindig a sz@rban
talán még ki is röhögnek
és nagyokat böfögnek
nekünk meg alig van amit ehettünk
és egy kis nyugalomra éhezünk
és lassan feltorlódik bennünk az indulat
mert van amikor már nem hat a bódulat
amikor annyi keserűség gyűlik össze
amikor már senkinek nincs több könnye
akkor már nem lehet szavakkal elámítani
akkor biztosan robbanni fog valami
mert akkor már érezzük mindannyian
hogy nem jó úgy ahogy van
és majd egyszerre érezzük meg a pillanatot
és majd egyszerre tesszük meg a mozdulatot
egymás szemébe nézünk és meglátjuk a másikat
akiből szintúgy kiveszett a hatalom iránti áhítat
akkor tudni fogjuk, hogy már nincs tovább
mert a sorsunk már nem lehet mostohább
és egyazon tettet egyszerre csináljuk
és hang nélkül egyszerre kiáltjuk:

át kell törni!
át kell törni!
elég volt a bénultak csendjéből
az ostoba-hazugok-rendjéből

új Rendet építünk magunknak
új szöveget írunk a dalunknak
szól majd bennünk újra és örökké:
szabadok vagyunk és nem leszünk gyávák soha többé!

néhány szó lebeg

néhány szó lebeg körülöttünk
nézd, hogy szitálnak a szavak
mint csépléskor a nyári melegben
a törek, ami a testünkre tapad

izzadt életünkre hullanak
és valami mássá változunk
az emberek lelkében
a rájuk tapadt szavakból olvasunk

hűs, tiszta víz kellene végre
lemosni a ránk-kérgesedő törek-szavakat
rejtőző életek helyett
élni végre valóságosakat

felhőkre lépett a napsugár

felhőkre lépett a napsugár
szinte fájón ragyogott az ég
madárdal sírt a fülünkben
hallgattuk ahogy a szél beszél

víztükrén tört meg a délután
esti-Nap vöröset ásított
éjszakát szőtt faágak közé
és szerelemre csábított

hajszálak simultak össze
beszívtuk arcok melegét
nem volt a világon ennél szebb
biztosan ölelő menedék

összeforrtak ifjú álmaink
félve éledtek fel a vágyak
azt suttoztuk, hogy: szeretlek...
de azt éreztük, hogy: kívánlak!

nehéz lett a langyos levegő
közöttünk elfáradt az éj
búcsú csókunkban álom égett
velünk aludt el a szenvedély

kéreg-románcok

fakuló kéreg-románcokat őriznek a parti fák
mély sebhelyeket a karcsú törzseken
sötét betű-nyomokat lángoló szerelmekről
mint szikkadó hínárokat a parti fövény

ha engem vársz

ha engem vársz
készülj lassan és csendben
kezedben olvadjon el a büszkeség
óvjad arcomat szemedben

ha engem vársz
készítsd elő mosolyod könnyeit
kemény-szelídségem majd
minden gyönyörre megtanít

ha engem vársz
vedd fel igazi valód megmutató ruhádat
lelked szégyen nélkül ragyogjon
testedet legjobban öltözteti az alázat

ha engem vársz
égess fel minden menedéket
engedd át magad feltétel nélkül
add kezembe egész lényed

ha engem vársz
nem lehet többé saját akaratod
önmagaddá csak úgy válhatsz
ha teljességedet nekem adod

fák csendjébe

fák csendjébe hullik a napsugár
vibráló fénykévék oldódnak fel
széltől-reszketett levelek között

halványná-szűrt csillanó-lebegések
víz felszínén cikázva vibrálnak
a folyó nyár-végi ruhába öltözött

sima-fényű

sima-fényű kertek alatt
lebbent felém könnyű hajad
nyár bujkált a lombok között
Hold pihent el csókunk fölött

hűvös tüzek fény-szemedben
dobogó szív két kezeden
tenyereden élet-árkom
sorsod létemmel megáldom

ölelésünk közös-végzet
csupa meg nem oldott képlet
fekete a vak-sötétben
táncosok a drótkötélen

születtünk a halott csendben
lettünk zavarok a rendben
hang amikor hallgatni kell
lobogás ha kihúlni kell

csillanó vágy íriszedben
vörös-dobbanás szívemben
fény a sötét éjszakában
melegség egymás markában

élet-papír

néha összegyűrt papírlap vagyok
halott
bús-magányos utazó
eső ver
szél görget
tócsák közt vergődöm át
eltéved bennem a szó

mosolyom elrejtí fájdalmamat
tűröm
az élet száz viharát
van aki gúnnyal áztat
hamis szavakkal ver át
van aki sárral dobál

de lehet bármilyen vad a világ
elég egy baráti szó
tisztul már felettem újra az ég
minden viharnak vége szakad
elég egy őszinte mosoly
és rossz kedvem messze szalad

kisimul újra az élet-papír
ragyog lelkemben újra a Nap
felszáradnak a tócsák
és a könnyező napokból
csupán pára marad

hajnal-fénye

hajnal-fénye...
még alszik a távol
láthatár mögött szendereg a Nap
fény-nyoszolyában lustán fordul
még nem ragyognak a sugarak

hajnal-fénye...
még alszik a távol
átszőve sejtelmes éjszakai dalokkal
feszülő harmatcseppek híznak
telítve nehéz virágillatokkal

hajnal-fénye...
még alszik a távol
felgyúl a zsendülő láthatár karéja
tüzes korong sóhajtva gurul
megpendül az élet acélja

hajnal-fénye...
még alszik a távol
de foszlik már a nemlét követe
szétömlő nappali-fény perzsel
szemünkbe ég a jövő ígérete

jártam már ott

jártam már ott ahol kinőtt a csend a szavakból
ahol az elhalt időt összesöpörte a gyűjtögető emlékezet
széthullott dalok és versek heverték mindenütt
foszlányaik mosolyra készítették az enyészetet

nehéz az élet

víz-szagú reggel
felébreszt a szél
dobol az eső az ablakon
lustán-rebбенő álmok
köröttem bolyonganak
indulok egy új nap vár

víz-szagú este
elaltat a szél
dobol az eső az ablakon
lustán-ásító álmok
csendesen átölelnek
sötétség borul rám

nappal és éjjel
dobol az eső
ritmusa mindig kísér
álomban élek
élve álmodok
nem tudom biztosan magam sem már
de érzem
az eső egyszer véget ér

víz-szagú élet
elalvó világ
elég
szivárvány ragyogj még rám
hiszek álmaimban
újra színes lesz a világ
gyere énekelj velem
énekelj velem

sötét volt

sötét volt a felhők alatt az ég
sötét volt és kék
és kék volt és fénylett is talán – ki tudja...
azóta minden szétgurult az idő asztalán

sötét volt az árnyak szötte nappal és ködös
sötét volt és vörös
és vörös ködöt párálltak a házfalak – így emlékszem
azóta csak vakotás múlt-üvegen át láttalak

sötét volt a vergődve táguló pupilla
sötét volt és lila
és lila füstté olvadtak a gyertyalángok – itt érzem
azóta torkomon ragadtak a kesernyés látomások

sötét volt az elhamvadt tüzek üszke
sötét volt és szürke
és szürke hamutól lett ragacsos a vágynyak-oltára – bennem
azóta hiába zeng az újjászületés zsoltára

sötét volt ott ahol Menny és a föld összeért
sötét volt és fehér
és fehér izzással forrtak egybe külön világok – várom még
azóta bennem lüktetnek a meg nem élt hiányok

sötét volt amikor ismeretlen arcát elrejtette
sötét volt és éjfékete
és éjfékete vonalak rajzolták a jövőt – nem félem
azóta is várom az újra eljövőt

érted álmodtam

érted álmodtam
hajnalok derengő fényébe merülten
elvesztem folyton
de érted újra megkerültem

lesöpörted rólam
a rám rakódott, hamuvá égett éveket
felszítottad újra
a már csak pislákoló fényeket

érted álmodtam
fekete éjszakák nyugtalan mélyében
amikor nem bíztam már
elhallgatott válaszban és fel nem tett kérdésben

megállt rajtam az Idő-kerék
az üres napok szinte összenyomtak
folyton ugrott Sorsom fekete-lemeze
mindig ugyanazt játszottam magamnak

érted álmodtam
érintő-melegséget hideg éjszakákba
varázslatok csendjét
a vágytól üvöltő némaságba

egymást kereső lelkeink
villámok fényében találtak egymásra
nincs többé szükségünk
a mindent újra teremtő halálra

esték köpenyébe

esték fáradt köpenyébe veszett
végső kiáltások sántító dallama
körbe áll a felejtésbe csomagolt
hirtelen lezuhanó
lehetetlen álmokba révedt éjszaka

váratlan felcsapott az égre
a poshadt álló-mozdulatlan víz szaga
és fojtogatni kezdett
a porfelhőszerűen körbevevő
égett nappal illata

sunyi árnyékok mögé bújik el
mind a hazug-gyáva népség
és hogy feladnak mindent
amiért régen halni is készek voltak
ma már nincs semmi kétség

esték fáradt köpenyéből
keserű csend szivárog a földre
az utolsó tiszta álmokat
egyenest-őszinte érzéseket
éppen most tagadjuk meg örökre

összehajtogattam

összehajtogattam a mai napból eltelt órákat
szépen élére igazítottam a szakadozott időt
polcomon ismét kevesebb lett a hely
lassan nem tudom hová tenni a következőt

kihűlt

kihűlt tüzed, a lángjaid elillantak régen
csak vágy-keserű korom maradt az égen
szürke közöny-hamu fedi a mindennapok perceit
néha üvöltesz belül, de az semmin nem segít

gyakran szeretnél rohanni, mindegy hova
de mégsem mozdulsz csak ülsz tovább, mosolygó-ostoba
vágyakozva a kegyetlen vihart várod
ami megszaggat, de felszítja haldokló zsarátot

tompuló érzékeiddel keresed a boldogságod
csak legalább fájna valami – azt kívánod
feláldoznád magad boldog-kínok oltárán
tested gyönyörrel égne el a szenvedély paraszán

a vad szél ha megkívánna nem kérdeznéd...
csak ragadjon el végre!
boldoggá tenne, hogy számára fontos vagy
játszhat veled kedvére

ha tajtékzó ár kap el nem kérdeznéd...
csak sodorjon el végre!
boldoggá tenne, hogy téged akar
játszhat veled kedvére

amikor tomboló tűz marna beléd nem kérdeznéd...
csak égessen el végre!
boldoggá tenne, hogy táplálhatod
játszhat veled kedvére

és ha egyszer a mohó vágyak valósággá válnak
nem kérdeznek semmit szerelemet találnak
tombol majd kín és gyönyör teljes odaadásodban
tudod, hogy ez olyan tűz mi soha el nem lobban

néha csitul a vadul égető szenvedély-máglya
de a tüzet becéző szó és szeretet vigyázza
tesed-lelked egyé válik a folyton újjászülető boldogságban
Pokol és Menny összeforr a tökéletes emberi harmóniában

sétál velünk

mosolyogva sétál velünk a nyári reggel
keresztül andalgunk a városon
pajkos szellő bújócskázik velünk
a Dózsa György úton átoson

óvatos-finoman érinti
csukott üzletek kirakatát
síkos üvegeken – mintha belül lenne -
a külső világ ragyog át

lépteink között, megcsillannak a járdán
az éjszakai eső száradó nyomai
beszédet még alig-alig
de az ébredő utca neszeit már hallani

munkába indul a város, az emberek
feltekerik a csend szétmálló köpenyét
madarak és gépek zajának lüktető ütemére
napsugarak írják az új nap üzenetét

ha írni lehetne

ha írni lehetne
akkor talán elég is lenne
az a néhány szó amit elmondok néha
hogy okuljon az a léha
énem is ne csak háborogjon folyton
a lehetetlen jelenen és az "ahogyakaromúgyvolt" múlton
megírnám talán azt is ahogy a jövőt látom
ha nem tudunk átlépni azon a néhány korláton
amelyeket oda lök elénk az élet
amiken könnyedén át kéne lépned
nem pedig folyton elbukni bennük
mert ezt az álküzdelmet szánták nekünk
akik irányítani és kihasználni akarnak
beidomítanak "kihaénnem-magyarnak"
hogy ne is lássunk a mesterséges korlátokon túlra
legalább a szellemi kábítószerrel legyünk berúgva
ha még a szabadon-főzött szesztől nem mindenki részeg
akkor dolgozzon jobban a propaganda részleg

ha írni lehetne úgy tényleg igazán
talán még javítani is lehetne ezen a Hazán
hogy ne kelljen elutazni a "sógorokhoz" vagy messzebb
hogy úgy érezhesse mindenki: itthon a legszébb!
biztos és szép lehetne az a jövő ami itt várna
ha az egész élet szemérmetlenül el nem lopná
az pofátlan hazugokból álló gárda
aki egy hatalmas ülepnél vár örömmel a sorára
azután önelégülten azt hiszi
hogy amiye van azt csak magának köszönheti

hajbókol és helyesel engedelmesen
röhög az ostoba és idétlen vicceken
ha a fentről jövő "humor" hozzá leszivárog
és már nem figyel arra ami a valóságból beszivárog
abba a semmilyen étellel terhelt agyába
a lényeg, hogy legyen mindig elég a hasába
hazudni mindig, mindenhol, mindenről hajlandó
ha kell hívó, ha kell istentagadó
csak legalább úgy érezhesse néhanap
hogy biztosítva van a létalap
és fentről nézhet a sok ostoba senkire
aki nem fogja vinni soha semmire
azok csak dolgoznak éjjel és nappal
mégis alig-alig bírnak el egy-egy hónappal

ha írni lehetne a sok elnyomott nevében
ha kimondani lehetne mi jár a fejében
annak, aki nem tudja ma éhesen
mit tegyen, hogy holnap ne csak nézhessen
az üres tányérba vágyakozva
és ne csak sírhasson és átkozódhasson váltakozva
hanem valami a szájába is jusson
még ha a hatalmasok már túl is adtak azon a jusson
ami neki járt volna
mert az életét végig dolgozta
most mégis neki kell kérnie
vagy a becsületes útról letérnie
hogy legalább a családja ne éhezzen és fázzon
közben azt is megtanulja, hogy ne túl sokat pofázzon
mert hamar kegyvesztett lehet
aki már a közmunkában sem kaphat helyet

azután nem marad majd más mint sajnálni magát
és skypon hívni az unokát
aki valahol valamilyen kimondhatatlan városban
mosogat füstös bárókban
és arról talán már nem is álmodik
hogy odahaza majd minden úgy megváltozik
hogy ismét ott lakhat ahol született
és ahol élvezte a tanítási szünetet
most éppen az értelem szünetel
és az utcákon az ostobaság menetel
és ki tudja milyen hosszú még ez a sötét délután
és mi jön még este a józan ész veszte után

ha írni lehetne... egyszer megint
és nem tartani attól, hogy a félelem megérint
mert a leírt szavakat talán olvassa is valaki
aki nem akar ilyet látni és hallani
ezért aztán elveszi a kedvét, a pénzét és az erejét
annak aki ilyen szavakkal tömi olvasói fejét
vagy ki tudja talán senkit nem is érdekel
hogy néhány eszement moralista miről irkál vagy énekel
mert mit árthat pár szabad-szájú poéta
hiszen úgyis tele van már a ranglétra
ahol nekik nem jut egyetlen fok sem
súlytalanok akár egy homokszem

...

én meg csak arra várok egyre
hogy rátaláljak a többi homokszemre
és összefogva, ezt az élhetetlen Jelent
az enyészetnek adjuk át
ráborítva a hazug, öncélú gyávákra
a feledés sivatagát

csendbe olvad

amikor az ordításod csak benned visszhangzik
amikor a csendbe belefeszül a dühös-indulat
libbenő szárnyak neszét már nem hallani
szédülten tévelyeg az ébredő kábulat

lehajtott fejjel csak mész előre
nincs rend ami vigyázná lépteid
barátaid sötétebbé váló órák
de a fények már ellenségeid

magadra tekered szorosan
izmok feszülő köpenyét
sötét hurokká hajtod
létezésed kötelét

visszanyesve
szárnyad
sír az ég
utánad

hangod
olvad

a

c

s

e

n

d

b

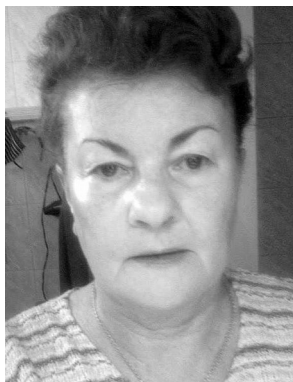
e

.

.

.

Kordély Mária

Kordély Mária néven jöttem a világra egy Somogy megyei faluban Öreglakon, itt végeztem általános iskolai tanulmányaimat is. 14 évesen Budapestre kerültem középiskolába, ahol 1967-ben sikeres érettségit tettem. Még ebben az évben elvégeztem egy gépírói tanfolyamot, és a Magyar Postánál helyezkedtem el. Ez a munkahely és légkör nem volt nekem való, így tovább álltam. 16 évig dolgoztam a Központi Statisztikai

Hivatalnál, mely idő alatt sok tanfolyamot végeztem el. Többek között a Titkos Ügyirat Kezelést és titkárnő-manager képzőt. 16 év után elmentem az akkor megalakult Szerencsejáték Rt.-hoz, ahol számlaellenőrként, később titkárnőként dolgoztam. Innen mentem a Pénzügyminisztériumba, ahol asszisztensi munkakört töltöttem be, melyhez kötelezővé tették a köztisztviselői vizsga letételét. A vizsgát 1998-ban négyes eredménnyel tettem le. Még ebben az évben beiratkoztam az Államigazgatási Főiskola levelező tagozatára, de ezt betegségem miatt nem tudtam befejezni. 2000-ben r. nyugdíjas lettem. Majdnem egy évig mozgásképtelen voltam. Jelenleg Pécsváradon élek 11 éve Kocsis Lajos feleségeként, így nevem megváltozott Kocsis Máriára.

Versírással és prózáírással szinte gyermekkorom óta foglalkozom, kisebb-nagyobb megszakításokkal, mely mostanra teljesedett ki. 2013-ban elhatároztam, hogy a szabadidőmben irodalommal fogok foglalkozni. Az én életemet a művészet kedvelése és művelése, valamint a természetjárás tölti ki.

Most megjelent második verseskötetemben zömében az utolsó tíz évben írott verseim találhatók.

Víz és tűz

Én a tiszta víz vagyok
nincs bennem semmi titok
átlátszó és kristálytisza
fáradt vándor is ezt issza.

Elöttem nagy fényesség
elúszott a békesség
bekerített a futótűz
tőlem mindenkit elűz.

Megbúvok az erdő mélyén
csobogok a kövek szélén
a ritmust én küldöm feléd
táncolva szaladok eléd.

Egy szorosnál megállok
a tűzzel kiabálok:
pusztulj innen – ne tovább
nincs itt helyed, menj odább!

Egy tisztáson lelassítok
körbenézek – hol a titok?,
mire észrevenném elszalad
a folyó sodrásával halad.

De a tűz nem hallgat meg
felém jön, egyre közeleg
ráöntöm összes haragomat
kiöntöttem bánatomat.

Körülöttem feketeség
megnyugodott az erdőség
elhamvadt a tűz melege
nagyobb volt a víz ereje.

Ide többé ne gyere!

Fény és árnyék

A fény beragyogja a Napot
ezért a Nap kalapot kapott
leült az ablakom párkányára
árnyékot vetve a Nap sugarára.

Az árnyéknak melege lett
meztelenre levetkezett
bebújt a hűvös szobába
nem szállt vele senki vitába.

Lehevert ágyam közepére
betakart hűvös leheletével
rám találva elhelyezkedett
testével rám telepedett.

Estére a fény elhalványult
az árnyék is eltűnt, elvonult
ablakom párkánya felszabadult
és a sötét éjszaka rám borult.

Fáztam, a fényt szobámba engedtem
mellemen megpihentettem
összeölelkezve eggyé olvadtunk
jó éjt kívánva – álomba zuhantunk

még csak el sem pirultunk.

Körmendy-Juhász Györgyi

Körmendy-Juhász Györgyi vagyok, 43 éves. A művészet akár szóban, képen, zenében, mozdulatban, minden pillanatomat be-tölti. Hol tetten érhető, hol pedig megfoghatatlan, anyagtalan anyag, de mindenképp lételemem, akár a most átfogalmazott és megkérdőjelezhetetlen két őselem. Alkotó munkámban leginkább a titok, az emberi természet, a lélek útja, az örök körforgás, az új-jászületés lehetősége, az időtlen idő foglalkoztat. Verseim közép-pontjában az ellentétek, oldások és kötések, a szeretet, a szerelem bonyolult hálózatait állnak, s az ezek nyomán születő végletes ér-zések, sajátos képek, gondolattöredékek feszítik szét a hagyomá-nyos formát és keltenek néha feloldhatatlan feszültséget.

Folyamatosan úton vagyok, leginkább befelé, akár mások. A különbség talán abban rejlik, hogy a mögöttem lévő időben egyaránt túl sok volt a szenvedély és a szenvedés. Mélységeim és magasságaim, néha megdöbbentő erővel, nyílt színvallással mutatom meg, nem félve belenézni a "lemeztelenített igazságba". Magamba.

Temprom

Egy végtelen réten,
védtelen fontam körém szárnyam.
Sűrű pernyezápor kormolta feketére a magasságos eget,
a távoli erdő fái, izzó vaskaróként
fenyegették, szabdalták a valaha
biztonságos rengeteget.
Fájdalmasan hasított, dobolt fülemben
a messzi fény torz zenéje,
ritmustalan tapsolt, kántált,
örömtáncban vonaglott a pusztítás réme.
Rég jártam erre romokon,
forróság perzseli a talpam, lépkedek a parázson,
de ez most nem megtisztulásom
épp kialvóban lévő tüze.
Kőtömbök, törmelékek,
fejemre hulló boltív-töredékek.
– Ne mondd, hogy nem emlékszel!
Kupolája alatt fogadtunk örök szövetséget.
Te tépted ki magad, vagy álnokság csalogatott ki
a szerelmünkből festett oltárképből,
mindegy nékem, nem enyhíti kínomat.
Elraboltak tőlem, elrejtetted magad előlem,
s magamra maradtam a végtelen időben,
hogy egy következő jelenben várjalak.
Temprom állt itt. Dűledező, üres ház lett.
Alászálltam, s szívherbámat
összezúzva találtam a sírboltban.
Nem maradt más választásom,
megtépázott szárnyaimmal,
friss szénával, szentelt kővel
azt a tüzet én gyújtottam.

Egy fönix halála

Viharverés

Addig volna jó táncolni az esőben,
amíg el nem mossa lépteim,
bejárt helyeim, barangolásaim nyomát!

Ahol évek óta járok tájakon
nincsenek hegyek, magaslatok,
csak mélység, szakadékok fölött
ringó, fenyegetőn imbolygó,
foghíjas függőhidak, kötélletrák
feneketlen, gyilkos tavak felett
út, híd nem vezet.

Formázzam őanyagból, nyirkos
vászonnal védett szenvedésszobraim?

Fessem tele a salétrom ette falakat,
hogymint hasztalan hirdessem
szerelmem a szerelembe?

Kiplakátoljam parttalanná vált magányom?

Mennyire üvöltsek hangosan,
hogymint a csendes esőt oly erősre korbácsoljam,
hogymint őrlje porrá a csomózott hidakat,
adja vissza az anyagot, s mállassza
masszává az agyagot, ahonnan vétetett?

Nyíljon penész, virágozzon kásafolyamot
a festmény, a nyálkás ragacs!

Hagyom, hogy az égi özön
kék tócsává oldja utolsó leveled,
lemossa a csókjaid, érintésedet,
emlékezetem, hogy mindent
elkövettem, mégsem kellett.

Özvegységemben,
a vihar szeretője lettem.

Kutasi Horváth Katalin

Középiskolai magyartanár vagyok. 1968. november 21-én születtem Budapesten. A József Attila Gimnáziumban érettségiztem. A Tanítóképző Főiskola elvégzése óta, negyed évszázada tanítok. Közben az ELTE Tanárképző Főiskolai, majd Bölcsészettudományi Karán diplomáztam.

Szabadidőmben szenvedélyesen járom és fotózom a természetet. Tavaly februárban kezdtem el írni. Bár néhány versem is született már, a próza az igazi területem. Idén jelent meg novelláskötetem, a Kőborló emlékeim.

Valóságos és képzeletbeli vándorlásaim, kiruccanásaim, meneküléseim, vágyaim, a mindnyájunkban feszülő ellentétek jelennek meg írásaimban, s a szenvedély, a tűz mellett a higgadtság, a józanító, nyugtató, hűs víz érzete és látványa uralja szívemet és tudatomat.

Lélekháló(zat)

Szindbád, Odüsszeusz, Berzsenyi bőrében hánykódom, keresem az utam, s még hálás is lehetek, hogy nem a Bolygó Hollandival sodor az áram, miközben háborog körülöttem és bennem az élet árja, mert így néha szerencsésen még partra is vetődhetek, bár ilyenkor is meg-meginog még a biztosnak hitt föld is a talpam alatt.

Hogy az ébren álmodók vagy inkább az álmodva ébredők táborába tartozom? A kettő persze egyáltalán nem zárja ki, sőt, még erősítheti is egymást. Ráadásul lehet álmra, álomban, vagy álomból ébredni, tudok Ádám módjára álmomban álmodni, éppen így akár álmodhatom is, hogy ébren vagyok. S persze ébernek hihetem magam, miközben valójában csak álmodom, pedig éberségre volna szükségem...

Olykor-olykor nemcsak Krúdynam, de nekem is üzennek a múlt alakjai, s megelevenednek körülöttem a tárgyak: némelyikük az álmaimból, mások a valóságosan megélt tapasztalataimból bukkannak elő váratlanul, főleg, mikor igazán egymagam vagyok. Ilyenkor könnyedén szöhet körém hálót az est, s valamennyire képes vagyok Juhász Gyula szemével is körbenézni a tiszai parton. Egy-egy fura fénysugár könnyedén eljátszhat érzékeimmel, megcsorbulhat ilyenkor még a Radnóti által épp kereknek látott hold tányérja is az égi tanyák közt misztikusan, és egyszerre csak Ady csonkult holdját vélem felfedezni helyette.

Mintha halk harmonikaszót hallanék, s most is örülök, hogy ügyesen megtanultuk matematikából, ami elő volt írva, így a kicsengetésig van még egy kis idő. Imi bácsi előkapja zsebéből a szájharmónikáját, jutalmul muzsikál nekünk, s mi hálás csodálattal hallgatjuk. Aztán megnő a hangszer, s jó apám tartja a ke-

zében – Tiszakécskén, a folyóparton, ügyetlenül, kellemetlen hangzatokat keltve – a kölcsönként tangóharmonikát, de nem szörnyülködünk, csak a hangszer gazdájával együtt nevetünk, aki szerencsére érti a tréfát. Ő ugyanis velünk ellentétben azt hitte, olyannak adja kezébe szívéhez nőtt tulajdonát, aki játszani is tud rajta...

S hányszor teszünk mindannyian így! Kiszolgáltatjuk magunkat. Van, aki finoman, jó érzékkel nyúl felénk, szépen meg tudja pendíteni lélekhúrjainkat, míg más el-el pattintja, nyersebben, érzéketlenebbül közeledik, feszegeti határainkat.

De alakmásaink lelkéből hasonló dallamok fakadnak, így legyőzzük a teret és az időt, továbbélünk egymásban, együtt hánycódunk Jónással Ninive helyett Tarsis felé, vagy a cet gyomrában, míg fel nem vállaljuk küldetésünket, aztán meg épp azért...

Tóth Árpád vizein

Neszt hallok. Követ valaki? Dehogyan... *A szürke éj kóbor lovagja lettem.* Csak saját lépésem zaja visszhangzik tudatomban. *S míg elhagyott utcákon halkan elkong léptem,* igazán magamban maradhatok magammal. *Gázlángok fényén, mint nagy lázas rózsák, /Pirulnak az eső utáni tócsák.* Megállít egyikük. Engem tükröz. *A bú tükrére hajlik lelkem.* Így ferdülhet most a csonka fűz tönkje is az éji tóra. Ez a jelen és a múlt találkozása: *árnyruhás, borús* idill.

Ha a derű olykor beférkőzik szívembe, szétáradoztatom optimizmusom, mely *szétlapul, /Mint fáradt gőzű, beteg aranyposvány.* De inkább a fájó hiány lebben át felettem, s *Ugy ér, mint tó*

fölött ha fecske /Csap tova... Könny nélkül elmerengek, mégis úgy érzem, a sós lelkű lagúnán ringok, a cifra, vén Velence kísért, hol megérintett egy álom. Hol fülemben csengett egy dallam: a boldogság muzsikája lüktetett ereimben. S hogy éltem mért fonnyadt sivár-ra? De hisz a hold is fakóbban csillan ma már, és szemem is máshogy töri a fényt...

Mégis van itt valaki. A *Szél bujkál, mint bús kivert eb*. Halkan sírdogál. Nem titkolja sóhaját. Kiereszti a lélekgőz, mely *megfeszíti bús kabátod, /Mint agg vitorlát édes, ifju szél*. Meg-megremeg tőle a tükörképem, változik a látvány, s a dallam íve is. Ringat a csend, a vágyam megtorpan, kiegyezett, bár még *kúszik vergődő problémák /Hús kígyóteste a lelkek taván*. A szellőn kívül nem jár erre egy lélek se. *Magam beszélgetek az éjszakával*.

Valaki mintha hívna. Elindulok haza. *Hunyorogva néz felém, mint szürke, ébredő szem, /A messze, nyirkos ablak*. Idegennek érez? Vagy soká elmaradtam? Szemrehányó? Sajnál? Benyitok szobámba, hol *reszketnek bús bútorok ma*, s rejtelmesen mind hozzám tántorognának. Hallom az éj szerenádját. Nekem szól, vagy én dúdoló öntudatlan? Kitárom ablakom. Hogy *mily szépen száll a hold, /Mily boldogan lebeg! Mint elszabadult léggömb a bolond /Földi vásár felett*. De én látom, hogy arcát a torz kráterek kiverték. S tudom, hogy épp elfogyóban van.

Leheveredek. *Kiterítem mezítelen lelkem, /Hadd járja holdfény, anda szél*. Hagyom, hogy a szellő megrezdítse lélekhárfám, s hogy átérezzem az éjszaka ritmusát, s hogy ráhangolódjak saját bioritmusomra.

Tört lelkek

Egy már ugyancsak mellőzött – ám egykor igen fényes társaságokban is elismert – író nappalijában csörren a kiürült kávéscsésze a dohányzóasztalon, s megfontoltan nekikezd "interjújának" a váratlanul felbukkant vendég.

Riporter: A megfáradt, vénhedt lélek is nagy utat járhat még be, ha belekap vitorlájába a szenvedély vihara. Ha megindítja a zűrzavaros, a fiatalság emlékeiből kéretlenül előbukkanó, nyughatatlan és elégedetlen indulat, a legmegtörtebb lélekbárka is váratlanul elszáguld, megállíthatatlanul. Meglepően messzire sodorhatja a vágy felerősödő szele, igaz, nem várt homokzátonyra is futhat a feltámadó lelkesedés. Mit gondol az elhangzottakról, uram?

(A megkérdezett értetlenül, üres, zavarodott tekintettel néz, lehangoltan gubbaszt, talán nem érti az állítást, lehet, hogy lassabban, tagoltabban kéne beszélnie a riporternek, de az is elképzelhető, hogy a kérdezettet nagyon is mélyen érinti mindez, s önvédelemből kizárja a külvilágot.)

A feleség: Hallgat... Ne várjon tőle választ. Lélekhúrjai elpatantak.

Riporter: Csupa fájdalom van ráírva, csöndje szentnek tetszik, csak nem eltékozolt életébe réved gyógyíthatatlan melankóliával?

A feleség: Azt hiszem, nem emlékszik már pontosan bánatára. Annyi minden érte! Megrekedt benne a tapinthatatlan fájdalom.

Riporter: Az érthetetlenek közt – a józanító csendben – vesztegel?

A feleség: Olyasmi. Próbálta széthullajtani emlékszírmait, miközben magára erőltette a közönyt.

Riporter: Gondolja, sikerült neki?

(Másra számított... De észrevétlenül riportalanyt váltva szokatlan empátiával fordult a kérdező – bár már a riport felvezetése is meglepő mélységeket sejtetett – a hallgató fél és közvetítője, a végsőkéig megértő, láthatóan minden körülmények között kitartó asszony felé.)

A feleség: Nézze csak hosszasan! Meg-megrezdül, idegei megborzonganak, nem ölte ki azokat az elhatározás, s bár a felzárkózás szemléltető megtevesztheti szoborszerű merevsége, engem egy pillanatig sem...

Riporter: Önnel sem kommunikál? Miért marad hát mellette? Miért hagyja, hogy a tehetetlenség, a mellőzöttség felőrölje? Meneküljön, kérem!

(Példaértékűnek tartotta a nő hűségét, ragaszkodását, úgy érezte, hogy akármilyen erős is, idővel mégis össze fog roppanni, ha itt hagyja férje kedélytelenségének kiszolgáltatva. Próbált mindig objektív maradni, de most hiába akarta függetleníteni magát a látottaktól. Mindig is tudta, ebből egyszer még baj lehet. Talán tényleg foglalkozást kellene váltania.)

A feleség: De hisz épp ezt akarja! El akar üzni, hogy megvédeni kiégett önmagától, kifosztott, megtépázott lelkétől. Szabaddá akar tenni... De mindig a rabja maradok. Először az örületet mímelte. Azt hitte, elég hatásos lesz ellenem. Most a hallgatással, a

közömbösséggel próbálkozik. Sajnos ez jóval hatásosabb. Persze érzi, hogy nem eléggé...

(Ezt már mind odakint, az előszobában, suttogóra fogva fejtí ki az asszony, szelíden az ajtó felé tessékelve a riportert, aki nem tudja megállni, hogy legalább a legfontosabb kérdést még feltegye. Persze nem az olvasók, hanem a saját kíváncsiságát kielégítve. Az interjúnak úgylis befellegzett! Úgysem lehet megjelentetni.)

Riporter: De hölgyem! Megvárja, hogy ön is megvénhedjen? Hagyja, hogy lelke kiüresedjen?

A feleség: Nem maga mondta, hogy a megfáradt, vénhedt lélek is nagy utat járhat még be, ha belekap vitorlájába a szenvedély vihara? Ez urammal együtt rám is vonatkozik. Igaz, most éppen egy homokzátonyon veszteglünk.

Világos volt minden. De a riporter csak túlzó példának, hatáskeltő eszköznek szánta metaforáit, s bizony nem gondolta, hogy ennyire telibe trafál velük. Hogy lehetne ilyen körülmények közt legalább a tartózkodó asszonyka eltemetett vágyait felkorbácsolni? Hogy lehetne őt felszabadítani? Nagyon is megérdemelné! Erre persze csak egy valaki lenne képes. De az üres tekintettel mered a semmibe odabent...

Tüzeskedés

Narancsba mártózott az erdő, mintha eleven tűz pörkölgetné sok-sok lábaszárát. A felkelő nap pajzán fényt varázsol a fák dereka köré. A lombok halványabb sárgában tündökölnék, de mikor a még éjjel is nyughatatlan, huncut szellőben meglibbennek, már éber csiripelés lesz a válasz. Megébrednek a bokrok, még virgoncabb életre csillannak a folyamatosan fecsegő patakok, a mélységes titkokat sejtető, azokat olykor fel-felfodrozó tavak.

Százötven millió kilométerre izzik örökkön, de legalábbis még évmilliárdokig a felhevült óriáscsillag, melynek tüze egyelőre át-lelkesíti világunkat, s most ezt a csodás hangulatot ébreszti, melynek láttán lépteim ütemére szórakozottan elmerengek. Lobog a tűz bennem is, szenvedélyem éltet, fel-fellobban. Van, hogy haragomban izzok, s hőforrás módjára fortyog, de legalábbis fel-felbuggyan indulatom. Olykor lehűthet kristálytisztán előtörő, fegyelmezett akaratom erecskéje. Segítségével néha eloltom dühöm. Máskor meg felégetem bajaimat, hisz elhamvasztott bánatom nem perzselheti tovább számat. De felhólyagzott lelkemben újra, elfojthatatlanul, békétlenül munkálkodik szófogadatlan vágyam. Tán irigyli a patakot, melynek nem szab csak úgy határt elsőre kivájt medre.

Lángmadár rebben fel, megéget szárnycsapása. Magam teremtettem: el nem panasztam szenvedésem lefröccsentett, ám mégsem hamvadó parazsa kel az égre. Szabadon szárnyal, könnyű, mégis fájó minden suhintása. Egy-egy gondolatom az itt-ott fellobbanó újabb és újabb tűz csiholója. Ám levegőm fogytán, így aztán hogy fogom élesztgetni a kialvó tüzet?

Majoros-Jósvai Éva

Műszaki egyetemeket végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam is a szakmámban, de a rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett, váltanom kellett. Közgazdaságtant tanultam. Miskolcon dolgozom egy számokkal foglalkozó állami hivatalban már 18 éve.

Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagy részük feledésbe merült.

Novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok, megörökítem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten, utóbbiak közül egyet már késznek is nyilvánítottam,

Hét éve indultam először irodalmi pályázaton, számos díjat nyertem, közel három tucat írásom jelent már meg válogatásokban, jelenleg is vannak munkáim elbírálás alatt. Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, gyertyát öntök, papírt merítek, igyekszem segíteni energetikai mérnökként végzett, de fizikatanárnak készülő lányomat és természetesen írok, írok, írok...

Vízben

Forró június eleje volt, szerdai nap, még tartott a vizsgaidőszak. Barátai noszogatták, hogy ebéd után menjenek át a strandra:

– Tudjátok, hogy úgy úszom, mint fejsze nyél nélkül – próbálta viccel elhárítani a meghívást.

– Miért baj az? A fejsze abszolút értékben elég gyorsan úszik, csak az irány rossz – vihogott Márti.

– Nem kell úszni, mi is legföljebb pancsolunk kicsit – agította Csaba.

– Te is tudod, hogy nem szeretek olyan vízben lenni, amelyben rajtam kívül más is van – próbálta továbbra is hárítani a meghívást –, egyébként is tanulnom kell, holnapután megyek Hartafalvyhoz...

– Én is – bólogatott lelkesen Edit – viszem is magammal a fűre a jegyzeteimet. Hozzad te is, tanulni a törülközőn is lehet...

Nem tudott több kifogást mondani, így egy óra múlva nyolcan – három lány, öt fiú – nyomultak be a strand egyik oldalsó bejáratán. Hétköznapi lévén viszonylag könnyen találtak kényelmes helyet, ledobálták ruháikat, a fiúk rögtön elmentek csobbanni, a lányok süttették bőrüket a kora délutáni nappal. Fecserésztek egy keveset, majd elővették könyveiket, Márti egy nagyon népszerű regényt, neki könnyű, egyetlen hátralevő vizsgálja a jövő héten, az évfolyam leglazább tantárgya. Bezzeg neki Hartafalvy... Márti másik szakra járt. Azután visszajöttek a fiúk, megszáradtak, hülyeségeskedtek – Jánoska kedvenc szava volt ez –, majd újra elmentek, elmentek a lányok is később, visszajöttek. Így ment vagy két-három órán keresztül, csak ő maradt folyamatosan kutya – és macskakölyköt mintázó törülközőjén. Persze a tananyagból alig valami ment a fejébe, de a semminél ez is több volt.

Menjünk el fagyizni! – javasolta hirtelen Kardhal.

A javaslat egyöntetű elfogadásra került, összetekerték egy csomóra a törülközőiket és egyéb motyóikat, azután átvonultak a fagyilelőhelyre. A kellemes nyalakodás után még egy-egy sört is felhajtottak, majd visszaindultak a bázisra, útjuk a trambulinos medence mellett vitt... Nem vette észre, hogy mikor került mellé Tamás és Kardhal, csak egyetlen pillanat volt, a vállánál megemelték, máris a medence fölött volt, és egy villanás múlva egyik talpa után a másik érintette a hűs vizet...

... Olyan volt, mint mikor édesanyja beleállította a kádba, azaz mégse, hiszen ez csak a talpacskáit érintette, csiklandozta, hidegebb is volt, de főleg izgalmasabb, fejecskéje búbjáig csapta föl a vizet. Nagymama kertjének fűvén futott, mezítláb.

Ugye mondtam, hogy ne idegeskedj, mert nem akar elindulni – nevetett a nagymama.

– Már tizennégy hónapos! Kati fia még egyéves sem volt, mikor elindult, Zsuzsika néni unokájával meg egy napon születtek és Mariann már egy hónapja jár – kesergett még mindig anyu.

– Ugyan már lányom, látod, milyen örömmel szalad!

– Megfázik, nincs rajta szandál! Belelép valamibe!

– Jaj, ne! Augusztus van, a föld meleg, ez csak egy kis nyári zápor volt, a puha fűtől meg nem lesz semmi baja a pici talpacskáknak...

... Nagymama végül is a hátára vette. Ma nem otthonról ment az iskolába és nagymama házatól nem vezetett aszfaltozott járda az iskoláig, amelynek padjait már több mint egy hete koptatta. Előző este anyu csak pántos, csinos szandálkát adott vele iskolai viseletnek, de éjszaka hatalmas zápor esett. Nagymama gumicsizmában kerülgette a mély pocsolyákat, meglehetősen gyenge si

kerrel, de hamar megérkeztek az iskola lépcsőjéhez. Nagymama letette, megpuszilta:

– Mire vége a tanításnak, felszáradnak a tócsák, száraz lábbal haza tudsz jönni. Figyelj a tanító nénire, csillagom...

... Az iskola kertjének végében folyt egy kicsiny patak, két léppéssel átjutott rajta még egy gyerek is, és csak bokáig lett vizes. Szünetben gyakran lementek a partjára, belepancsoltak, és nézték, hogyan tükröződnek vissza a parányi víztükörben a medret szegélyező fák hatalmas koronái...

.... A kis patak évekig a szelíd arcát mutatta – legutóbb születe esztendejében vadult meg –, de most a hegyekben sok eső esett, a beléfolyó erecskék is folyammá duzzadtak, így már nem fért el amúgy természetes medrében. Felkúszott a kertekbe, alámos-ta az állatok óljait, nyaldosta a házak falát, s bizony olyan is volt – ha nem is pusztítón –, hogy becsapott a házak ajtaján. Az iskola udvarának nagy része is vízben állt. A patak egyik oldalán a falu hosszának úgy negyedében nem kertek voltak, hanem pár méter széles fű, keskeny aszfaltozott út, árok, járda és szépen gondozott házak sora. Nagynénje az egyik ilyen házban lakott. Nagyszülei és ők is messze laktak a patak folyásától, elment tehát árvizet nézni a nagynénje házához. A patak ekkorra már birtokba vette a füves részt, elárasztotta az utat és az árkot, gyengécske hulláma a járdán vonult tova. Sokan nézelődtek a hídon – éppen hogy átfért alatta a patak –, kapaszkodtak a kerítésen vagy éppen – főleg a gyerekek – járkáltak az úton átfolyó vízben. A barnás lé bokáig ért és gumicsizmában jól volt járható. Nagynénje udvarát, házat nem fenyegette különösebb veszély, magas

alapú kőkerítés védte, az udvar betonozott volt és ráadásul enyhén még emelkedett is. A kapuk alatt azonban olykor egy kisebb hullám bekapott az udvarra. Nagynénje gumicsizmában, hatalmas seprűvel, mint egy amazon védte udvarát az ilyen betolakodó hullámocskákkal szemben...

... Az eső már napok óta szinte megállás nélkül esett, nyirkossá vált minden, a kabátja ugyan nem ázott el, de a nedvesség beleejtette magát a levegőből és megint gyalogolni kell! A falut a várossal összekötő hegyi út egy kisebb szakasza a rengeteg csapadéktól megcsúszott, míg kicsit ki nem száradt, nem is volt javítható, semmilyen járművel közlekedni ott nem lehetett. Iskolába, munkába, orvoshoz menni azonban kellett. Így tehát az egyik busz elvitte őket a szakadás közelébe, ahonnan libasorban, óvatosan átvonultak a szakadó esőben a túloldalon várakozó másik buszhoz...

... A Nap még hétágra sütött, mikor felszállt a buszra, aztán hirtelen beborult és már zuhogott is. Június volt, vizsgaidőszak, az egyetemre igyekezett, csak vékony póló, bő, hosszú nyári szoknya és vékony pántos szandál volt rajta. Ernyő természetesen nem volt a táskájában, ezt azonban nem fájlalta különösebben, mert látta a busz ablakából, hogy ennél a sűrű zápornál az ernyő már nem védelem, vagy fedett helyen van az ember vagy 10 másodpercen belül bőrig ázik. Az egyetemi busz megállóhelye úgy 70-80 méterre volt a leszállóhelyétől. Mikor lelépett a busz lépcsőjéről, bokáig merült a járdán hömpölygő langyos áradatba és mintha egy hatalmas dézsa hűsítő vízzel öntötték volna nyakon. A szinte összefüggő vízáradatban azonnal testére tapadt a ruhája, levegő után kapkodva futott a másik megálló irányába...

...– Szégyellhetnék magukat! Egyetemista fiatalemberek! Be-dobják az úszni nem tudó kolleginájukat a mély-vízbe... – hallatszott egy mély, idősebb férfira valló feddő hang.

– Azonnal utána ugrottunk! – ez már Kardhal szégyenkező védekezése volt.

– Rögtön kihúztuk! – erősítette meg Tamás.

– Csak pár másodpercet volt a víz alatt! – védte a két idétlent Márta.

– Azt hittük, csak nem szeret úszni... – próbálkozott Jánoska is.

– Tudják, hogy hol kell hinni! – nevetett már a doktor – Szerencsénk van, a kolleginájuknak semmi baja, csak pár percre elveszítette az eszméletét. Valószínűleg szédülni is fog még egy darabig, gyenge lesz, pihennie kell, legjobb lenne, ha visszakísérnék a kollégiumba...

Mráz Erzsébet Irma

Gyermekeként kerültem Hajdúnánásra, Nyírmihálydiban születtem. Lassan negyven éve tanítok. Régóta írok verseket, de csak 2006-ban sikerült megjelentetni azokat az Accordia Kiadó támogatásával.

Antológiákban, mesegyűjteményekben és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: Vers-virágzás, A hegycsúcs messze van. Az utóbbi időben írtam szonetteket, prózával is próbálkozom. Ma már több kiadó is megjelenteti a verseimet, meséimet.

Aki többet akar tudni rólam, érzéseimről, gondolataimról, olvassa verseimet!

Azt hittem, hogy vége...

Azt hittem, hogy vége,
A tél már messze jár,
Közeleg a tavasz,
Itt, a küszöbön áll.

A hóvirág kinyílt,
Tündököl fehér szirma,
Nem zavarja a hideg,
Mert ő azt jól bírja.

Ünneplőben a krókusz,
A tavaszt köszönti,
Lemosolyog rá a Nap,
Melegét széthinti.

A kék égen bodros felhők
Sorakoznak szépen,
Meg-megállnak, széjjelnéznek
A tavaszi szélben.

De estére zord a szél,
A világra mordul,
Szaggat, tör, zúz mindenütt,
Csak rohan bolondul.

Sötét az ég, koromsötét,
Hófellegek jönnek,
Széjjelszakad rajtuk az ing,
Így megkönnyebbülnek.

Hull a hó, és süvít a szél,
Hóhegyek épülnek,
Elakadnak a hómarók,
Pedig erőlködnek.

Mi történik? Hol a tavasz? -
Fázósan kérdezem,
Nem akarok telet, havat,
Ezt én nem szeretem!

De a szél csak tombol, rohan,
Nagyot kacag rajtam,
Mielőtt megy, haragjában
Megtépi a hajam.

Száguld tovább, már messze jár,
Nem törődik velem,
Az is lehet, hogy nem érti,
Miért nem szeretem.

Szeretem vagy nem szeretem?
Magyarázat nem kell!
Hiszen azt úgy, egyszerűen,
Csak érzi az ember.

Álmatlanul...

Fekszem az ágyon,
Gondolatom messze jár.
Szabadon szárnyal
Bármerre, mert nincs határ.

A csend átölel, és
A sötét betakar,
Nyugalom vesz körül,
Már semmi sem zavar.

Benéz a Hold az ablakon,
A fénye szétcsorog,
Bámészan, némán néznek rám
A fénylő csillagok.

Árnyék mozdul a sarokban,
Újra éled a fényben.
Jó, hogy most itt van velem,
Nem vagyok egyedül mégsem.

Kúszik-mászik a falon,
Élvezi az életet,
Tudja, hogy nem tart soká,
Élvezi, amíg lehet.

Tovább ballag a Hold,
Megszűnik a játék,
Mert az árnyék meghal,
Hiába is vár még.

Újra teljes a sötét,
A fában szű perceg,
Hallgatom őket a csendben,
Lassan telnek a percek.

Álmatlanul számolom,
Virradatra várva,
Míg beoson a hajnal
A sötét szobába.

Még meg sem születtem...

Még meg sem születtem,
Én már szerettelek.
Éjszaka, álmomban
Fogtam a kezedet.
Simogattam arcod,
És beszélgettem veled,
Óvtalak, figyeltem
Minden rezdülésedet.
Sokszor elképzeltem
A születésedet,
Amikor majd felsírsz,
Jelzed a jöttödet.
Boldogságot hoztál,
Mikor megszülettem,
Egy pillanat alatt
A legfontosabb lettél.
Az sem baj, ha éjjel
Hozzád fel kell kelnem,
Ha nem mondod is tudom,
Mi baj, mit kell tennem.
Nagy a felelősség,
Boldogan vállalom,
Hogy sikeres, boldog légy,
Én csak azt akarom!
És megteszek mindent,
Amit megtehetek,
Hogy míg élek, mindig
Jó anyukád legyek.

Kopog az eső...

Kopog az eső,
Monoton,
Állok, csak állok,
Hallgatom.

Hullnak a cseppek,
Gurulnak,
Szétfröccsennek, majd
Lefolynak.

Hideg eső hull,
Didergek,
Elállhatna már,
Remélek.

Vízben a szántó,
A határ,
Ó, bárcsak vége
Lenne már!

Kicsi a meder
A pataknak,
Jó dolguk van most
A halaknak.

Esik az eső,
Csepereg,
Megállítani
Nem lehet.

Sok víz kell ahhoz,
Úgy tudja,
Hogy a sok mocskot
Lemossa.

Kezed kezembe teszed...

Kezed kezembe teszed,
Vállamra hajtod kis fejed,
Fészkelődsz még egy kicsit,
Míg megtalálod a helyed.

Pusztit lehelsz az arcomra,
Fáradt fény csillan szemedben,
Aztán becsukódik lassan,
Már szundikálsz az ölemben.

Nyugodtan alszol,
Mozdulni sem merek,
Őrzöm az álmodat,
Fogom a kezedet.

Mosoly fut át arcodon,
Szépet álmodsz, biztosan,
Nem baj, hogy elzsibbadt kezem,
Csak öllelek boldogan.

Nem baj, hogy fáradok,
Nem számít semmi sem,
Csak te vagy a fontos,
Hogy neked jó legyen.

Csak nézlek, vigyázok rád,
Semmi baj sem érhet,
Így teljes a boldogság,
Így teljes az élet.

Ébredszel lassan,
Mosolyogva ébredsz,
Sötét estig játszunk,
Minden nagyon szép lesz.

A tanyán

Nincsen senki itt, csak a csend,
Egyedül vagyok idebent.
Az ablakon át látom az eget,
A távolból a semmi integet.

A puszta közepén várok,
Se ellenség, se barátok.
Csak magam, a semmi, a csend,
Nincs senki más se kint, se bent.

Az égen még ott van a Nap nyoma,
Küszöbön az est, jön az éjszaka.
A narancsszín feketére vált lassan,
Szegélye látszik már fenn, a magasban.

Még sok a sárga, uralja az eget,
Nem is látni mást, nem látni felleget.
A kis házban már ég a lámpa,
Nyugalom van, fénye is sárga.

Szellő oson a ház körül,
Szuszog a csend kívül, belül.
Az ég a vízben nézi magát,
Elégedett, hisz szép, amit lát.

Béka brekeg a tóparton,
Nem zavar most, alig hallom.
Egy madár lágyan énekel,
Mintha tudná, ilyen kell.

Jó itt, itt, a semmi közepén:
A csend, a semmi, itt vagyok én!
Ezt a csendet, ezt kerestem,
Nem kell most más, minden rendben.

Nap csókjára ébredetek... **(szonett: 2.)**

Nap csókjára ébredetek, jó nagyon,
Lassan, lassan nyitom a szememet,
De nem mozdítom meg a fejemet,
Sugarait érzem az arcomon.

Kinyújtom feléd kezem, elérlek,
Boldogan öllelek, szerelmesen,
Jó, hogy velem vagy, szólok kedvesen,
Már mindig így legyen, arra kérlek.

Annyira csodás most, szép az élet,
Álmodtam én sokszor ilyen szépet,
Egyszer megvalósul, azt reméltem.

És most veled ébredhetek reggel,
Kezdődik a nap, szép szerelemmel,
Hozzád bújok, nem hiába kértem.

Talán

Bezártam az ajtót,
Bezártam utánad,
És úrrá lett rajtam
Keserűség, bánat.

Nem sírtam, csak akkor,
Mikor kattant a zár,
Hullhatnak könnyeim,
Hullhatnak, hullnak már!

Patakzik a könnyem
Végig az arcomon,
Elviszi messzire
Keserű bánatom.

Elviszi messzire,
Hogy ne fájjon nekem,
Hogy könnyítsen szegény,
Szenvedő szívemen.

Kisírom szívemből
Az összes bánatot,
Mindent, ami fáj, csak
Szép emléket hagyok.

Kisírok magamból
Fájdalmat, csalódást,
Nyugalmat szeretnék,
Nyugalmat, semmi mást!

Kisírlak magamból
Téged mindörökre,
Többé a szívemet
Nem törheted össze!

Bezárva az ajtó,
És zárva is marad.
Talán belehalok,
Kinyitnom nem szabad.

És, talán, majd egyszer,
Ha sebem begyógyul,
Megnyugszik a lelkem,
Szerethetek újból.

Eső koppan...

Erőlködik csak a Nap,
Küldi a sugarakat.
Nem sokáig bírja már,
Beborul a láthatár.
Eső koppan, szél támad,
Megtépi a kis fákat.
Menekülünk előle,
Nagy vihar lesz belőle.
Megnyitja a felhőket,
Megáztatja a földet.
Eső eláll, szél pihen,
Nem bújik már senki sem.

Ez csak néhány pillanat,
Ismét ragyog fenn a Nap.
Felszárítja a vizet,
Felszárítja könnyemet.

Folyton bántják egymást... **(szonett: 4.)**

Folyton bántják egymást az emberek,
Élhetnének békében, boldogan,
Mégis marakodnak minduntalan,
Szavaik gyilkolnak, mint fegyverek.

Tudják, hogy ki, mitől szenved, mi fáj,
És az sem számít, ha belerokkan,
Kínozza, gyötri szakadatlan,
Akár ok nélkül, bántani muszáj!

Szótagok, szavak, fájó mondatok,
Szóljatok szépen, és ne bántsatok,
Kíméljétek megsebzett lelkemet!

Csodás hangszerként csilingeljete, k
Mondjatok jókat, szépet zengjete, k
Vigasztaljátok fájó szívemet!

Dúdol a szél...

Dúdol a szél halkán, csendben,
Arról mesél: Minden rendben.

Zord az idő, közel a fagy,
De az álom fázni nem hagy.

Mert álmomban sose fázom,
Madár dalol a faágon.

Virágos rét, tarka lepke,
Beleül a tenyerembe.

Selyem szárnya, mint a fátyol,
Langyos szélben nekem táncol.

Fürge patak jön sietve,
Hal ficáncol, sok-sok benne.

Nap csókolja homlokomat,
Cirógatja az arcomat.

Ringatózom a tavaszban,
Pedig tudom, nem tavasz van.

Felébredek, a reggel hideg,
Hozzád bújok, mint egy kisgyerek.

Kacag a nyár!

Hallod, Kedves, kacag a nyár:
Úgy vártatok, itt vagyok már!
Bújócskázom, játszom veled!
Megkergetlek! Megengeded?

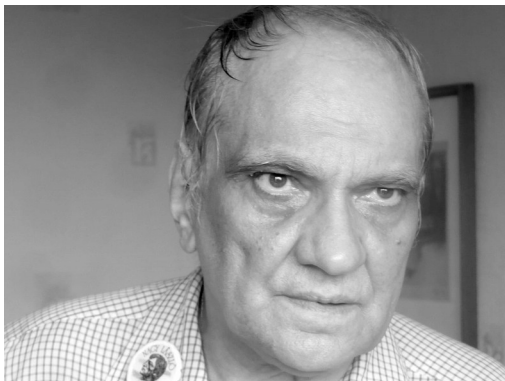
Megbarnítom arcod, kezed,
Átpingálom egész tested.
Ontom neked a meleget,
Ne mondd azt, hogy nem szereted!

Vízcsepp gördül homlokodon,
Letörölném, de nem tudom.
Virágaim tarkák, kékek,
Illatosak, csodaszépek!

Pillangóbál van a réten,
Nekik húzza a zenészem.
Nyári napnak sárga fénye
Csorog le rád, s a vidékre.

Kacag a nyár, hallod, Kedves?
Körülöttünk minden csendes.
Csak a nyár hangjai zengnek,
Finom húrokon üzennek.

Nádassy József

Kosztolányi Dezső hatására kezdtem verseket írni.

Mesteremnek és egyben példaképemnek Nagy László költő óriást tekintem, akinek korai verseimet megmutattam.

Személyes varázsa, atyai jóindulata végig kísérte ismeretségünket. Lengyel fordításaimat szeretettel gondozta.

A nevével jelzett – általam alapított – Nagy László Kör feladata a költő életművének gondozása, verseinek megzenésítése által is minél több emberrel megismertetni életművét.

A költészet mellett verseket zenésítek meg, gitározom és szájharmonikán játszom.

Néhány éve a fotóimat és videóimat is publikálom. Magamról annyit Sallustius szavaival „Én jobbnak tartottam a veszélyes szabadságot a békés szolgaságnál.”

Irena Szczygłowska-hoz Sopotba

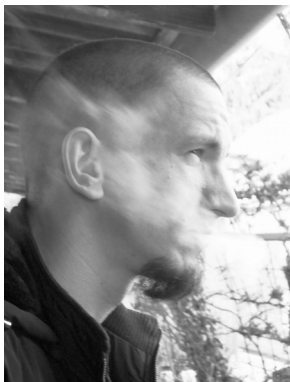
tűz van a tüzet a vizek
locsolják esztelenül Ön messziről
szította a tüzet amikor a dudvák
a szélesvilágon levizelik a lángot
s amikor fájdalmasan hallgatva lobogott

emelje fel szívünket a tűz
hogyan hajbókolnunk sose kelljen
égesse meg azokat

kik szétmajmolva zabálják
az Isten csillagát a
szerelmet a csillagok istenét
a szabadságot

Nagy Gábor

Hatvan szülöttem vagyok. 12 éve foglalkozom az írással, és 7 éve digitális képszerkesztéssel; Ephynephryn néven.

Minden más ami lényeges megtalálható verseimben és képeimben.

Csak még jobban szeretlek:

Magamban altatom halálom
csontos fejét simogatva
szedálom s fák tetején
alszom hogy hajnalvirágot
lopva szívem helyére tegyek
összetört csillagködbe
lövöm fel lelkemet
lyukas tenyerembe
tengernyi sötétséget
lebegtetek
de keskeny sóhajokba
nehéz csókjaid nem rejthetem

próbálom lehunyni szemem
felejteni a végtelen
időbe veszett
pillanatot mikor
pillantásod
felgyújtotta szívemet
hogy azóta fáj
s azóta ég
azóta helyem nem lelem
és ha kell meghalok
de nélküled nem létezem

Az ördög lehelete:

Hat órás angyalpor fáradt extázisában szétkapcsolt agysejtek villanásai
fekete penge-erdők füstjében megfagyott félmozdulatok
lepkeszárnyakra égetett álmok könnyű tékozlása
ősi istenek dermedt tekintetétől kísért örült motyogás
elkeseredetten kapaszkodó cigarettacsikkek egy csatornanyílás rácsain
fájdalmas lassúsággal hulló koszos szürke hó
összezárt combok közé besikló kezek harisnyán keltett nehéz hangjai
alabástrom színűre keményedett vérerek
futnak szerteszét a salakossá váló beton felett
elakadt gépszerkezetként kacagó csöves
csúf varjakkal van megtömve mind a két zsebe
apró sárkányok kúsznak a bőröm alatt ahogy
egy vudu kék folyón indákból szőtt hajón ereszkedem
csodálatos szörnyeket nevel csendben a város
apró üvegcsék aljára ülepszik le a métely egyszerű hétköznapiakon
ébren álmodom
végtelen sivatagok mélyén hever szögesdróttal átszőtt szívem
a magányt hol hozom hol viszem
kopott barna kofferokban
angyaltrombita magvakkal megrakott hajó süllyed a sarki tengeren
az égből néma tűzeső hull
a hold apró darabjai
a fájdalom eozin színű és rombusz alakú virágai –
lelkemre tetováltattak

Érzés után érzés:

Feketepiaci fél mosollyal és
ősi dzsunglek illatával kezemben
mint az elkerülhetetlen tél
közeledem
éjszakákat táncoltam át
hogyan lásd felrobbanni szívemet
artériát spriccelni az éjszakába
hidegen
hernyók kiszíntetizált álmait
ittam félszegen és ridegen
árnyas kapualjak tengerén süllyedt el
vágyam fekete tengerén ó mindenem
s most csak itt álok félszegen félig üresen
várva hogy megérints
mint távoli holdfázisok vudu rezgései
szeretem
ahogy tüzed elborít
ahogy színnel agyonmérgezed

sötét szürke lelkem
belső peremét

A virág mely fájdalmat iszik:

Szikrázó nappal negédes nektártól terhes italok ölében
nem is olyan lassan telik nem is végtelen időm
s bár szellő balzsamosságával teli a ház körüli liget
démonok ülnek sorban a padláson s mire
eljön az éjszaka
a bennem lévő sötéttel mindet lágyan betakarom
kéjsóvár szívemnek izzását
elrejtene már régóta nem akarom
– bárcsak mindent elégetne a nap
bárcsak hamu lenne végtelen szerelmem
szélben úszva messzire el
hogymikor a tükörbe nézek és
látom az nem én vagyok
ne kellene mindig elsuttogni
lélekből
hogymint a halál egyik álma
jobb sem vagyok
– bárcsak felfalná a láng az örök éhségre ítélt
szunnyadó rémet bennem
ami azt játssza hogy ember
hogymik vak szemével lát
hogymik elszáradt agyával tervez
s ami azt tetteteli hogy belsőjében
a legtitkosabb kertben

nincs egy
gyönyörű vérző virág

Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake)

Az ellentétek rabul ejtik az emberi elmét – elbűvölnek *téged*, engem, a lármás szomszédot. Alig akarjuk elhinni, hogy a világ, mely életet adott egyik vagy másik csodának, egy homlokegyenest különböző erőnek is bölcsője lehet. Pedig így igaz.

Író-olvasó emberekként valóban lépten-nyomon ellentétekbe botlunk – a mesék a Jó és a Gonosz párharcát elevenítik meg, a költők szerelemről és gyűlöletről verselnek, a dalok tűzről és jégről szólnak. A lapok fehérek, a betűk feketék. Tollam az élet és a halál kettőséhez húz...

Meggyőződésesem, ha töretlenül hisszük, hogy a világunk bűv-erővel bír, maga az ember is varázslattá válik – és mint ilyen, a föld minden ellentétét a lelkében, a történeteiben hordozza.

Lelkek Útja

– „*S rettege az lélek, ki harmadnapon meg nem pillantá a Kaput, s akkoron az kiehezett, sötétseges gyermekei az nagy éjszakának ráveték maguk az nyomoru vándorra, kinek lelke eltűne az semmi gyomorában, s hiában tevé meg hosszadalmas utját az földi ösvenyekről távol.*” – Rogatus Mander világéletében okos, intelligens embernek tartotta magát, a cirkalmas szövegrészlet most mégis kifogott rajta. Félhangosan ismételte a sorokat, mintha ezzel értelmet verhetne a szavakba, pókszerű ujjával a megsárgult lapokon zongorázott.

A férfi a könyvtárszobában üldögélt, a fejtörést okozó kötet az ölében pihent. Már éjfél is elmúlt, a helyiségben azonban – néhány ügyes bűbájnak köszönhetően – nappali világosság uralkodott; a mennyezet közelében barátságosan hunyorgó bolygólángok keringtek.

Rogatus nem tudott napirendre térni a furcsa szöveg fölött. Marcus Tullius nem a fiktív leírásairól vagy a képzelgéseiről volt híres, épp ellenkezőleg, műveiben nyíltan gúnyolta a szellemlátókat, jósokat és papokat, szabadelvűsége és éles nyelve pedig korai halált hozott számára. Egyik elveszettnek hitt értekezése mégis a lélek túlvilági útjáról szólt.

Marcus hosszan taglalta a *lélek* mibenlétét. Az első öt oldalon bonyolult egyenletek sorjázta, a következőkön ábrák és diagramok díszlegtek – az ókori filozófus nem tudott kivetközni magából, ezt a problémát is tudományosan közelítette meg. A szövegek már egészen más szellemiségben íródtak, Rogatusnak az a benyomása támadt, hogy egy önkívületi állapotban lévő Látó szavait olvassa.

A férfi megpróbálta felidézni, mi mindent tud a túlvilágról. Felesége, Thalia, rajongott a halállal, a halhatatlansággal és a spirituális lényekkel kapcsolatos irodalomért, nem csoda, hogy a könyveik felét ilyesféle művek tették ki. Rogatus is gyakran belemerült egy-egy kötetbe, de ritkán jegyezte meg, amit olvasott.

– Oblitus memorias! – intett a polcok felé, mire a könyvgerincek halványan felizzottak. Egy-két iromány kilebegett a helyéről, és lázasan lapozni kezdte magát, majd csalódott zizegéssel visszafurakodott a szomszédai közé.

Végül egy nagyalakú, puhakötéses könyv landolt Rogatus kezében. A férfi elfintorodott, mikor meglátta a borítón integető Mendax Dalbyt. A joviálisan mosolygó szerző képe fölött a „Tanulmányaim a túlvilágról” cím virított.

– Fene essen beléd! – morogta a fotónak. Gyorsan a tartalomjegyzékhez lapozott, a hatodik részben meg is találta, amit keresett. *Lelkek Útja*, hirdette a háromszázkilencvennegyedik oldal tetején díszelgő felirat. Rogatus olvasni kezdett.

„Kutatásaimhoz a legjobb halottidézőktől kértem segítséget. Először egy afrikai sámánnal beszéltem, aki nem mutatott hajlandóságot arra, hogy az engem érdeklő dolgokról faggassa az előhívott lelkeket. A fájdalmaikról, a félelmeikről kérdezte őket, esze ágában sem volt a haláluk utáni feladataik felől érdeklődni. Csalódottan jöttem el, az ígért aranyra is csak a felét hagytam ott.”

Rogatus prüszkölve felnevetett.

„Az indiai tűzevőkkel már több szerencsém volt. Ezek a bájos hölgyek minden kíváncsiságomat kielégítették, az általuk megidézett lelkek készségesen felelgettek nekem. Megtudtam, miképp kapcsolódik egymáshoz szerény világunk és az elhunytak birodalma. Kérdezetteim ezekkel a szavakkal írták le a jelenséget: „olyan, mint egy elágazások nélküli ösvény, melyet csak a holtak szeme lát.”

Testükből kiemelkedve ezen az úton találták magukat. Reszketek a hidegtől, ami a világok közti semmit uralta, a lélek melege után sóvárgó árnyékok pedig közelebb kúsztak hozzájuk, és megpróbálták maguk alá gyűrni őket.

– Az éjszaka kiéhezett gyermekei – mormolta a férfi. Lassan minden részlet a helyére került.

„Elmondásuk szerint három napig rótták a Lelkek Útját. Nem emlékeztek rá, hogyan mérték az időt – a nappalok és az éjszakák nem váltakoztak, órájuk nem volt, mégis azt állították, biztosak benne, hogy indulásuk és érkezésük között kereken három nap telt el.

Útközben nem találkoztak más lelkekkel, csupán az árnyékok haladtak a nyomukban. Azok egyszer-kétszer megtámadták őket, de nem tudtak kárt tenni bennük, így beérték a belőlük áradó fény-nyel és meleggel.

Végül feltűnt előttük egy füstből és ködből emelt kapu. Az út kiszélesedett, és megtelt idegen lelkekkel, akik szintén a túlvilág felé igyekeztek. Legtöbbjük boldogan kiáltozott, néhányan azonban értetlenül forgatták a fejüket – nem látták a kaput. Az árnyékok a kétségbeesetten nézelődőkre vetették magukat, és felfalták őket, megtagadva tőlük a lehetőséget, hogy békében nyugodjanak. Ezek a szájalomra méltó lelkek kitörlődtek a világból, mintha soha nem is léteztek volna.”

Rogatus elgondolkodva bámulta a fekete betűk halmazát. Az olvasottak felkeltették a kíváncsiságát. Ezt a saját szemével kell látnia!

Mi baj lehet belőle? – tépelődött. Ha valami balul sülné el, az sem járna katasztrófális következményekkel. Thalia okos nő, mindig is megállt a lábán. Tyrana decemberben tölti a tizenhetet, kész felnőtt, boldogul az apja nélkül. Stilio megkapja a részemet, és egyedül viszi tovább az üzletet, miatta nem kell aggódnom...

Egy darabig még ide-oda tologatta az érveket, de rendre ott lyukadt ki, hogy mindenképp megpróbálja.

– Excieo! – Azonnal kinyílt a könyvtár melletti tárolóhelyiség ajtaja, és egy bíbor folyadékkal teli üvegcsse lebegett a férfi tenyerébe. A foszlott címkén már csak néhány betű volt kivehető, de Rogatus pontosan tudta, mi áll a papíron. Mortis Carnem.

Eltüntette a dugót a kis palack szájából, és kényelmesen hátradőlt a fotelben. Az eper ízű ital marta a nyelvét. Szemhéjai elnehezültek, ő pedig – ideiglenesen – örök álmra hajtotta a fejét.

Szilárd talajt érzett a lába alatt. Valóban egy ösvényen állt, mely kereszteződések és elágazások nélkül futott a semmibe. A hideg a csontjaiba mart. Ekkor eszébe jutott, hogy ő most tulajdonképpen lelki minőségben van jelen, egyszerűen nincs se lába, se csontja, se egyéb anyagi vonatkozása. Ezen nevetnie kellett.

Az árnyak közelebb lopóztak. Rogatus próbaképp előrelépett – a sötét alakok követték, úgy sompolyogtak a nyomában, mint megannyi kölyökkutya. A hasonlat kedvességét erősen csorbította a tény, hogy ezek a *kutyusok* a faljuk-fel-a-gazdi-lelkét elnevezésű játékot tartották a kedvencüknek. A belőle áradó langymelegre fáj a foguk; ők is fáztak.

Rogatus nem zavarta el az árnyakat, inkább elindult. Az idő kátrányszerűvé sűrűsödött, ő mégis tudta, hány órája bandukol a végtelennek tetsző úton. Nem mardosta éhség vagy szomjúság, sőt fáradtságot sem érzett, kitartóan lépegetett szellemlábain.

A harmadik napon más lelkek is feltűntek mellette, az ösvény kiszélesedett, kapunak azonban nyoma se volt. Rogatus nem esett kétségbe. Már-már várakozóan nézett körbe, szeme sarkából az összesereglett árnyakat leste.

A „Tanulmányaim a túlvilágról” hatodik részében foglaltakkal ellentétben senki nem kiáltozott. A lelkek néma csendben álltak, és vártak. Rogatus idegesen fészkelődött. *Mi lesz már?*

Egyszer csak éles fény hasította ketté a Lelkek Útjára boruló sötétséget. Egy fehér alak emelkedett a holtak feje fölé. Ugyanolyan arctalan, anyagtalan lény volt, mint ők, de a tűző nap hevéhez hasonló forróság áradt belőle. Az árnyak dorombolni kezdtek, igyekeztek minél közelebb húzódni a hő forrásához.

Zengő, se nőhöz, se férfihoz nem tartozó hang töltötte be a teret:

– Utatok itt véget ér, gyermekeim. Emlékeitek pora többé nem kísért titeket, fájdalmaitok semmivé lesznek. Gyertek!

Rogatus megbabonázva hallgatta az isteni szózatként visszhangzó ígéreteket. Hiszen ezért jött ide! Felejteni akart, igen, eldobni magától minden undorító emléket, amit földi rabsága idején szerzett.

Mikor a lelkek tömege elindult a fénylő lény felé, velük tartott. Már nem emlékezett a nevére, a kedvenc könyveire, Thalia csókjainak ízére, Tyrana első szavára. Kiment a fejéből a szöveg tartalma, ami miatt megitta a Mortis Carnemet, azt is elfelejtette, hogy tulajdonképpen nem halott.

A halványan derengő, szürke lélekmasszának nem volt se neve, se emléke, se álma. Érezni is csak a hideget és a tűszúrás-szerű fájdalmat érezte. Még nem ismerte a szavak jelentését, amik áttörtek a tudatában bűgő zajon.

– Gratulálok, fia született!

Töredékek

Palotás Zsuzsanna

Zsuzsi vagyok, 18 éves és Szentendrén lakom. Már egészen kiskorom óta írok verseket és rövidebb történeteket, novellákat. Nagyon szeretem így kiadni magamból a gondolataimat, az érzéseimet és a problémáimat. Nekem ez egyfajta megnyugvást jelent a vibráló világ közepén, mégis távol tőle. A verseimet többnyire a természet ihlette, mégis az emberi oldalát szeretem megfogni a világnak. Megragadni a pillanatokot, a mozzanatokat, de elsősorban a történeteket. Mesélni vidám vagy éppen megindító eseményekről, felidézni emlékeket, papírra vetni álmokat és versbe foglalni élettapasztalatokat.

„Te magad légy a változás, amit látni szeretnél a világban.”

Gandhi

Talán ez az idézet fogja meg leginkább mindennek lényegét. Ez a válasz rengeteg kérdésre és ez szolgálhat iránytűként, mentőövként vagy egy őszinte baráti tanácsként az életben. Csak pár éve kezdtem mottóként értelmezni Gandhi mondatát, viszont azóta (remélem, nem mondok túl nagyot) érzem azt a bizonyos változást.

Kamilla

Rózsaálomban feküdt félve,
apró, pezsgő, csendes fényben,
Leheletnyi horpadást okozva,
A fényes, puha, meleg ágyban.

Tündöklő napsütés volt,
A szobában a tavasz tombolt,
Dalolt, a falakat tűzpirosba öltöztetve,
Táncolt, a pamlagon árnyékot vetve.

Halk kopogás, apró szusszanás,
A csöpp alak körbe ölelte magát,
Szeme csukva volt, teste reszketett,
Ébren volt, mégis álmaitól rettegett.

Ködképében hangos hangot hallott,
közeledő, vágózó, üvöltő táltost.
A dudaszó, a késő féknyom-húzás,
Egy perc. Egy könny. Egy elmúlt valóság.

Az ajtó kinyílt a beáradó illat előtt,
Az pedig áradt, szaladt és hívogatta őt.
A lányka szorítása kicsit felengedett,
Mosolygott, felült és halványan felnevetett.

Kalács, lekvár, tej, friss kakaó
Áfonya, eper, tejszínhab, dió,
Vanília, selymes pogácsaillat,
Gyömbér és bodza kézen fogva.

A paplan már a földön hevert,
Úgy, ahogy ledobja egy boldog ember,
Úgy, ahogy annak lennie kell reggel,
Így a lányka már indult volna is el.

De mozdulatában megállította valami,
Erős, határozott, mégis meleg és szelíd,
Szeretettel simított végig a karján,
Anyaként segítette az apró kislányt.

Mégis érintésébe egészen beleremegett,
Mert bár már barátja volt, mégis megijedt,
Izmai megfeszültek, az öröm határán,
Tündöklő világának Ő szabott határt.

A Vakság nagy úr, sötét és hideg,
Babonát szór és kísérti az embert,
A tudós is fél, a harcos, a hős, a bajnok,
Csupán az tud élni vele, akit befogadott.

A lánykát pörgette, ölelte és szerette,
Barátja volt a bajban és mindig mellette,
Fehér botként az iskolába kísérte,
Nyugodt csendként az illatokat lengette,
Áradó füstként elméjét színezte,
Hullócsillagként vágját teljesítette,
A kockás szoknyás kislány hangját az égig repítette,
Olyan magasra, ahol már semmi baj sem érhetne.

A szőke fürtök a szellőben hullámoztak,
A gyermek a hófehér kert felé rohant,
Vibrált a boldogsága, jobban mint a napsütés,
Bársonyos kacaja sejlett fel az égen felhőként.

Fehér égen, fehér felhők, fehér szellőn suhantak,
Fehér pázsit, fehér fákkal, fehérlett, akár a nap,
Ködnek látszott az ablaküveg, párának a virág,
A mennyben csupán fuvallat volt a rózsás baldachinagy.

– Mindig segítsd a vak társaidat! -

Benjámin

Az őszi szél érkezett egy házhoz,
annak legeslegsötétebb ablakához,
a falevelek meg-meglebbentek,
majd szépen lassan a földre visszaperegtek.

Nagy furcsaság volt, abban az aprócska faluban,
hogy az éj közepén óriási világosság gyullad.
A padon ülő kisfiú szeme egyszer csak felcsillant,
piszkos, kopott kis csizmája, szakadt poros kiskabátja
fényárba borult.

A fényesség, amely a házsorok között arkangyalként suhant tova,
minden apró háznál megállt, időzött nyalábjait nyújtogatva
Egyenként nyugtázta a falulakók helyzetét,
kinek kiált éhes szája egy darabka kenyérért.

A fényesség, ami dolgát végezve, mosolyt csalva szállt tovább,
minden elhagyott ház ablakán ott hagyott egy csillanást,
a koszos ablakokon a pislákoló fénnel tükrözött vissza
minden tekintetet, miből sugárzott a hála.

Az apró gyermek a parknak ezer éves padján,
ahol hálósobája másnak ülőhelyül szolgált,
kuporgó üléséből felugrott és kiáltott...

Minden fül hallotta,
csak az nem, amelyik nem akarta.
Hála, boldogság és végtelen szeretet hallatszott
remegő, fázó, nyomorgó voltából.

A falu népének az ifjú hang nem volt más,
csak egy újabb fülsüketítő vonyítás.
Páran az utcára rohantak és nézték, bámulták,
majd csitították az ördögfiókat.

A fiú viszont a bűvölő csodát egyre szikrázóbbnak látta,
fejében aligha fordult meg, lehet, csak álmodta.
A boldog kiáltást, ami csak úgy sajdukt a tér egyik háza falán,
felváltotta valami túlvilági somolygás.

Az arca mosolyra ráncolódott,
szemei nagyra nyíltak, kicsi szája dalolt.
Boldogan szívta be a kábító mámort.
Teste egészében remegett és rángott.

Csupán két pillanat volt,
a felfoghatatlan varázslat mindössze eddig tartott.
Az éj újra mély sötétbe borult,
az ablakokon pedig ismét csak a tömény és átláthatatlan sötétség lapult.

Minden lakó újra nyomorgó imáit mormolta,
és ismét beköszöntött a kegyetlen és pusztítóan hideg éjszaka.

A fiúnk lassan visszagörnyedt a „megvetett ágyra”,
dideregve húzta meleg dunyháját magára,
és a már megszokott vakító sötétségben,
álmatlanul, fájón szenderült el.

Álmában alig élt, de a fényről álmodott.
Arról a fényről, ami a kihalt teret és házakat élettel és reménnyel borított.
Mikor behunyt szemmel a felhők közt repült,
szárnyai nőttek és szívére örök nyugalom és kimúlhatatlan meg-
bocsátás települt.

Benjámin tudta, és akarta az életet,
mert nyomorában annak létezését csak feltételezte.
A szíve a nyirkos, hideg padon egyre,
csak hosszabban hagyta időzni a csendet.

Ütemei egyre halkabbak és ritkébbak lettek.
Az alig egy tucatnyi évet élt apró fiú gyenge, sovány volta
és lelkének kimeríthetetlen őszinteséggel töltött csupra,
már a levegőt is csak nehézkesen szívta.

A remény, ami kiskora óta
éltette és noszogatta,
kezdett távolodni, messze lenni,
majd egészen eltűnni...

Az arca... A keze... Az egész kicsi teste...
Még annál is apróbbnak tűnt, mikor a meleg kéz felemelte.
Először mosolygott, majd összeszedve az istenadta megmaradt
élni-vágyását ölelte,
az ismeretlen, meleg, puha, jótevő asszonyt. Ki tudja meddig ölelte.

Pataki Anett

Pataki Anett vagyok, 1992-ben születtem. Gyerekkoromat Székesfehérváron és környékén töltöttem, ezután Budapest felé fordultam.

A Tan Kapuja Buddhista Főiskolán szereztem diplomát, jelenleg pedig asszisztensként dolgozom egy cégnél.

Mindig is érdekelt az írás, a középiskola alatt diákújságíró voltam és szabadidőmben amatőr versíró. Még fejlődöm és keresem a stílusom, de a szavakkal való játék egyfajta kikapcsolódás is számomra. Emellett gyakran írok gyerekmeséket, rövid történeteket.

A görögtűz áldozata

Térdeplek, karom a fejemen;
Testemnek csekély védelem.
Lapulok a pallón, reszketek,
Kiáltok: mi lesz? Kezdheted!
Hadd jöjjön sokkal inkább, mint ne,
Hisz' várni kínzóbb már szinte;
Tudni, hogy jó és attól félni,
Hogy fogok menten elégni.
Lődd ki azt a tüzet egy nyíllal,
Kend is meg jó alaposan zsírral;
Ne aludjon ki idő előtt,
Hogy a mi hajónkra rá nem lőtt.
Görögtüzet a nyakunkba már!
Hát láttál-e ilyen sóvár,
Halálra vált tengerészeket?
Mi féljük a te részedet.
Jöjjön rögvest az olthatatlan,
A minket bevégző katlan;
Hiába vagyunk tengeren,
Oltalom nekünk nem terem:
A sós víz marja a sebet,
Mit az első láng égetett.
Vízbe halni meg, vagy tűzbe',
Nem egy jó athéni szűzbe'.
Az istenek se látják nyomorom,
Elfedi szemük elől a korom.

Vízöntő

Régóta térdel a kútnál –
Nem kerti magasfalúnál,
Hanem alacsony peremű
szökőkútnál – a szépszemű.
Lány-e vagy fiú, egyre megy,
Pillantása kész tündérkegy,
De csak a vizet figyeli.
Mellette két korsó, teli
Egyet rádönt a térdére,
A vizet a kút tükrére.
Szétloccsan felszíni képe,
Eltűnik a szeme szépe.
De nem bánja azt, tovább önt,
A korsóból mindent kidönt,
De a víz fogyni nem akar,
Kút mentén mindent betakar.
Az ifjú rendületlenül,
Meg nem moccan, és le nem ül,
Arcán csupán csendes mosoly,
Az se vidám, inkább komoly.
Nézi a kedves vízesést,
Nem látja az esteledést,
Így találja az új hajnal:
Megkövült, vízöntő angyal.

Kioltani

Éppen egyik metróról szállt át a másikra. A Kálvinon próbált átjutni a négyestől a hármasig a reggeli csúcsforgalomban. Gyűlölte, mert mindenki andalgott és cammogott körülötte. Hideg is volt, hiába mutatott a naptár már nyarat. Bórpántos lapos hippi szandálban toporgott, hogy be tudjon furakodni a hömpölygő tömegbe a mozgólépcsőnél.

Nem szeretett tömegben állni, égette az idegen emberek lehetete és testhője, ki nem állhatta, ha még hozzá is nyomódott valaki. Mégis, túlságosan fáztak a lábujjai és elvégre sietett – de hát mikor nem sietett? Még a fogorvoshoz is, ahová más vonakodva ment, ő szinte futott. Bevágódott a tömegbe, nem törődve egy idős asszony morgásával, aki a gurulós táskája alapján a Fővám térről a Lehel térre tartott piacolni.

A tömeg természetes módon jobbra igazodott a lépcsőn, ezért rövid kitekintés után kiállt a bal oldali sávba, és lesétált az amúgy is gyorsan haladó lépcsőn. Szerette, ahogy lobog mögötte a sötétbarna haja és az élénkörös bő ujjú felsője. Olyan volt, mintha egy fahasábbal szaladna, amit kergetnek a rajta megapadt lángok. A küzdelem még nem ért véget, az átjáróban szemmel láthatóan kizárólag olyan emberek tartózkodtak, akik híján vannak a KRESZ alapvető ismeretének. Nyilván autópályán sem jártak még, hiszen akkor tudnák, hogy a gördülékeny haladás érdekében a lassú kamion-típusoknak jobbra érdemes húzódnunk egészen a falhoz, hogy a gyorsabbak, mint ő a maga versenyautó tempójával könnyedén előzhessenek balról. Még az az átkozott birkaterelő korlát is akadályozta ott középen, nehogy véletlenül áttévedjen az éppen üres szembeni sávba. Egy egész sornyi idős,

testes vagy csak az élet iránt teljesen közömbös ember mögött-megrekedt. Dúlt-fúlt, azon gondolkozott, áttörjön-e rajtuk, kiáltson-e vagy esetleg egy adag flegma „Elnézést!” motyogásával jelezze a helyzet súlyos mivoltát. De ilyen bátor nem volt, csak magában fortyogott.

Dühében az említett terelő korlátot markolászta, amikor ott beleütközött a keze egy jóval nagyobbba. Ha szokás szerint száguldott volna, már nem tudott volna visszanézni se, hogy ki volt az, így viszont kellő ideje volt megvizsgálni a férfi arcát. Mert férfi volt. Habár üres volt a túloldal, ő mégis a korláthoz lapulva andalgott, ábrándos mosollyal az arcán.

– Ő, elnézést! – húzta el kék inges karját, hogy ne akadjanak egymásba.

Nem tudta elképzelni, hogy egy jól öltözött, aktatáskás férfi miért hömpölyög, amikor egymaga van csak az egész úton – ő maga ekkor is rohanni szokott – nem siet sehova? Mi volt ez a buddha-ábrázat így hétfő reggel? Ő nem ideges, stresszes vagy nyúzott? Miközben ezeket a kérdéseket hadarta magának, a gondolatai először összeakadtak, majd lelassultak és csak most vette észre, hogy a szíve is milyen hevesen vert, amíg idegeskedett. Most egyszerre megnyugodott, és már a lépésben való haladás sem érdekelte. Nem próbálta meg kikerülni az embereket, akkor sem, amikor már volt rá lehetősége. A mozgólépcsőre fellépve még visszanézett, de már sehol sem látta azt a kék inget. Pedig kíváncsi lett volna rá.

Az a férfi egyszerűen csak ránézett és lenyugtatta. Kioltotta.

Gyertyaláng

Csupasz gyertyaláng a testem,
Mely remeg leheletedben;
Kis láng a viasz tetején,
Vagy a gyönyörök mezején.
Tudom, hosszú éjszakánk lesz,
Sercegésem csupán a nesz.
S ha leég alólam a rúd,
Jön a fényes hajnal, a rút.
De ott maradok, és égek,
Belőled még többet kérek.
És kapok, vagy mélyen bennem,
Így nekem is el kell mennem.
Kihuny a fáradt láng lassan,
Hogy tüzem neked adhassam.

Jelentés a dél-kínai esőzésekről

Ha Sanghajban is bokáig ér,
az távolabbi bajt ígér;
odébb megteltek a tározók,
és jönnek már a távozók,
akik otthonukat hagyták el;
most mind fedél nélkül jár-ke.
Elmosta a falvat az eső,
tengerré vált a rizsmező,
de úszott az emeletes ház,
a jószág és az autóváz.
Esett, villámlott és mennydörgött,
sziklákat a vízbe döntött.
Sebesültek, holtak hevernek,
szeretteiket kutatják az emberek.

Perom Gergely

1988-ban születtem Zalaegerszegen, érettségi után Szombathelyen végeztem geográfus szakon, jelenleg szülővárosomban dolgozom rendszergazdaként.

Tizennégy éves korom óta írogatok, túlnyomórészt lírával próbálkozom. Az eddigi apróbb sikerek mellett – mint szerintem mindenki, aki betűkkel alkot – egyszer szeretném kötetbe rendezni és megjelentetni írásaimat.

A szigonyos

Ágaskodó habokból tekintesz ránk, mint
hajbókos fürtöket lengető nyárszellő;
ég a neved, föld a hazád, de a tenger
lett végül az igaz otthonod.
Amint ezt leírtam, már rám kacsint;
játékos bámulat, áthatón zöldellő.
Teremt, alkot, éltet – nem ember.
Végtagjai gőzölgő vízoszlopok.

Füstté lesz világa, nem érti a sodrást,
csak táncol tovább a folyamban, míg lehet.
Kacagó robaja zord sziklákon csattan,
a cseppek szerteszét szaladnak.
Hiába támaszt szédítő mozgást,
nincsen elég víz, ami tisztává tehet;
Csak a tűz segít, az álmatlan,
vele a bűnök végleg kiapadnak.

Átmenetek II.

Jelen lenni, jelennek lenni, tevékenyen.
Tisztává égni pislákoló, rebegő,
többnyire nyomorult gyertyalángban,
amivel összebújt elmúló nevem.
A sötétből minden örök, összefügg, minden egy.
Hitetlenek magyaráznak buzgón,
nem látják a semmit.
Függvénné teszik azt, aki kéri.
Anyagosítanak, tördelnek.

Leírni a ki nem mondott szavakat,
pedig nem számít a kimondott sem.
Csak lerótt levél a sors,
hogy fáklyafény táncai legyünk,
a nutáló gyűlölet szeretetté sóhajtása,
a hanyatló melankólia megértése,
elektronok összezsírozása
a véget nem érő spirál bűvöletében.

Pluczer Edina

Pluczer Edina vagyok. Amatőr költő, író.

Egy kis városban születtem az Alföldön, a 80-as évek közepén. A kultúra, és a művészetek világa már nagyon hamar magával ragadott. 13 éves voltam, amikor az első versemet megírtam. Sok írásom született, de csak évek múltán hoztam felszínre a családom, és a barátaim előtt, hogy szabadidőmben mivel is foglalkozom szívesen. Azóta több mint száz verset írtam, novellákat és meséket is alkottam. Kisebb sikereket már elértem irodalmi pályázatokon.

Az írás számomra egy jó lehetőség, hogy megosszam a gondolataimat, illetve másokét, szavaimmal olykor próbálok lelket önteni, máskor kiábrándítani. Hiszem, hogy szárnypróbálgatásaim értékesek a jelenkorban, valamint azok lesznek a következő generációk számára is.

Víz voltam

Apró cseppek gurultak végig testemen.
Víz akartam lenni, vízbe merítkeztem.
Érezni akartam, látni, elképzelni,
milyen csodálatos lehet vízbe temetkezni.

Felszínen lebegtem. Megsemmisültem.
Mikor sötétedett, le is vetkeztem.
Megfürödtem magamban, lubickoltam,
az éj sűrűjében fűszálat nyaltam.

Pirultam, mikor horgászok telepedtek körém.
És kacagtam, mikor fürdőzők bújtak belém.
Mert minden porcikámmal éreztem őket,
de ők nem érezhették, hogy a víz is érez.

Hatalmam volt. Ha akartam, áradtam.
És az esővel nagy barátságot tápláltam.
Duzzasztott. Én meg csak dagadtam.
Olykor meglepetést, károkat okoztam.

De inkább hasznos vagyok. Bár hangulatom
hullámszik, testem néha kékben, máskor zöldben
pompázik. Lehetek ovális, vagy épp hosszúkás,
Jobb, ha megszeretsz, mert rosszul jársz!

Tűz lettem

Voltam olykor csobogó,
iruló, piruló, kék és zöld ruhás,
aki kacsákat úsztatott, és nem
érdekelte más.

Aztán jött a nap, mikor vízből
tűz lettem, a nyugalom tengerét
végleg elfeledtem.

Égettem. És égtek mellettem.
Erdőn, mezőn át, sosem fékeztem.
Pusztítottam magam körül.
És élveztem. Mert ez a hatalom
más volt. Éreztem.

Ha rám néztél, arcodról lefagyott a mosoly.
Ha megfogtál, szívedbe markolt a pokol.
Ha elég messze voltál, elviseltelek,
ha birtokolni akartál, elkergettelek.

Tűzként, s vízként is éltem már.
Mert bármi lehetek, ha valami fáj.
Ha legyűrnek a szürke hétköznapiak,
csak arra gondolok, hogy épp víz vagyok.
Vagy tűz. Vagy fa. Vagy annak egy ága.
Mert mindenki lehet minden,
csak rá kell találnia.

Pribér Emília

Pribér Emíliának hívnak 1975. 07. 05-én születtem Sárospatakon és itt is élek, három gyermekem van. Daganatos megbetegedés miatt rokkant lettem, így "élvezem a nyugdíjasok gondtalan hétköznapijait". Remélem a humorom nem botránkoztatja meg a kedves olvasót! :)

Tavalyi évben beválogatták a verseimet a "Fény és Árnyék irodalmi antológiába" amelyet hálásan köszönök. Ebben az évben Cigándon rendezett "Író-Költő találkozón" harmadik helyezést értem el, amire büszke vagyok.

Egy éve tagja lettem a Zempléni Rajztanárok Alkotó Körének és 10 év után újra festeni kezdtem.

A kreativitást igénylő feladatok megoldásában lelem az örömet és véletlenszerűen úgy alakult, hogy saját tervezésű plüss figurákat és mindenféle plüssből kivitelezhető tárgyakat készítek a gyerekek és a felnőttek örömére.

Bűn

Fényben járok felhők felett,
de lehet, hogy csak álmodom.
Nemsokára fel is kelek,
s ha büntetnek, hát vállalom.

Megfizetek hibáimért,
s más is megteszi remélem.
Kegyet kapok imáimért,
akkor is, ha nem kérem.

De ha nagyobb az én vétkem,
nem tűr el az Istenem.
Nem bocsájtja meg ezt nékem,
nem elég az intelem.

Kitagad a mennyekből,
s elküld a pokolba.
Nem kapok a kegyekből,
Ő is engem okol ma.

Láva-tenger, izzó parázs
lett az új otthonom.
Kis ördög, egy új pajtás,
legalábbis gondolom.

Luciferrel iszok pertut,
ő lett az új cimborám.
Milyen finom ez a vermut,
a pokol jó hely, bizony ám.

Amit tettem bánjam meg?
Azt sajnós nem tehetem!
Vétkeztem? Hát ne áldjon meg!
Inkább égjek el elevenen!

Tudattal

Azt mondják megváltoztam,
de szerintem tévednek.
Csak végre új értelmet
találtam a létemnek.

Megszűntem naivnak
és hiszékenynek lenni.
Gondolom ez nem változás,
csak a tudatom és ennyi.

Határozott viselkedés,
nem kell naiv lélek.
S az emberiség azon faja,
kit nem hajt, csak az érdek.

Legyen hát igazuk,
s ha ezt hívják változásnak.
Vállalom ki lettem,
higgyenek egész másnak.

Akarat

Gyenge vagyok, s ez nem erény,
tán önző kéne, hogy legyek.
Így nincs semmi sem a helyén,
sem a folyók, sem a hegyek.

S ha dacolnék vad viharokkal,
de ez orkán mi engem elsodor.
Kihez fordulnék bizalommal,
ki nem mindig engem okol.

Lelkem vulkánja pusztításra készül,
nem bírja a hazug, vádló szavakat.
Mit érzek, attól lényem megrémül,
nem volt bennem még ily elszánt akarat.

Kitörni, mint vulkán mélyén izzó láva,
mi beteríti az egész hegyet.
Úgy érzem nincs mire várjak,
most kell végre, hogy merész legyek.

Dönteni, nem tétovázni rajta,
s megrágni ezerszer mit tegyek.
Mert folyton így kerülök bajba,
ha hezitálok, mint egy kisgyerek.

Salánki Anikó

Tanárnő (magyar nyelv és irodalom) és könyvtáros vagyok. Könnyen teremtek verbális kapcsolatot, a gyerekek/felnőttek általában bizalommal fordulnak hozzám. Beszélni és (meg)hallgatni egyforma intenzitással tudok. Kíváncsian fordulok a világ felé, ösztönzőleg hat rám minden új, ismeretlen dolog. Toleráns vagyok, megbízható, lelkes és őszinte – még mindig –, és ezt másoktól is elvárnám. Kedvelem a zenét, a filmeket, a színházat, a képzőművészetet. Környezet- és állatvédő vagyok. Hobbim a gyaloglás-túrázás, fényképezés, olvasás és írás. Bírom, hogy van internet, mintha nekem találták volna ki. A facebookra gyakran felteszek szösszeneteket, reggeli gondolatokat, tünődést, töprengést, kommentet. A terjedelmi korlát megakadályozza, hogy feleslegesen bőbeszédű legyek. Eddig nyomtatásban novelláim, elbeszéléseim, meséim jelentek meg. 2014-ben Majoros Sándor Regénytárában (irodalmi honlap) A szfinx című novellám a jubileumi novellapályázaton első helyezést ért el. A Regénytár önálló mellékletében, az Irodalmi Életben azóta gyakran jelenik meg jegyzetem, cikkem. Szeretnék egy önálló kötettel is bemutatkozni.

riverina55@gmail.com

Korlát

Anyja hallgatott. Csak egy-egy kényszeredett igent vagy nemet mondott. Az ócska rádió se szólt. Ő törülgetett a vékonyra kopott konyharuhával. Legszívesebben földhöz vágott volna egy tányért, legalább elmúlna ez a csend, ami fojtogatóbb volt, mint télen a kályhában égő leselejtezett autógumi füstje. Akkor majdnem megfulladtak és gyorsan kiutalták nekik ezt a szükséglakást. Anya kimeszelte a két szobát meg a konyhát. A fürdőszoba fala penészedett, de nekik idáig sose volt semmilyen, hát örültek. Hugi az első nap nyitogatta a csapot, csurgatta a vizet, nevetett és rázta a cseppeket a kezéről, de ő rászólt, hogy ne pocskolja. A konyhában pont a tűzhely fölött volt három sor halványzöld csempe. Máshova már nem jutott. Anya átszellemült arccal törölgette egy-egy vasárnapi ebédfőzés után a véletlenül ráfröccsent pirosuló zsírcsöppeket.

Késő délután volt, kint szemerkélt az eső, anya leküldte a közeli zöldségeshez krumpliért meg két fej hagymáért. Összehúzta a szemöldökét, úgy számolta kezébe az aprót, aztán vonakodva még hozzá tett egy húszast.

– El ne veszítsd! – mondta, pedig ez csak egyszer fordult elő, alsós volt még és kiesett a zsebéből néhány forint, amikor leállt a nagyobb lányokkal ugrálni. A boltos néni adott ugyan kenyeret, de másnap szólt anyának, képes volt azért a nyamvadt öt forintért replikázni. Otthon kapott a kezére a fakanállal, hogy máskor jobban vigyázzon. Ettől kezdve inkább négy utcányit gyalogolt, csak ne kelljen bemenni ebbe az üzletbe, s ha meglátta a kövér, pattanásos arcú eladót, átszaladt a túloldalra. Egyszer majdnem elütötte egy motor, el is esett, felhasadt a térde.

Hogy miért jut eszébe most ennyi régi butaság? Máskor nem szokott így elmélázni, csak ritkán gondolt arra a falura is, ahol egy kis ideig a nagymamánál élt. Esténként imádkoztak, nem nagyon emlékszik a szövegre, de az benne volt, hogy ments meg minket tűztől, víztől, hirtelen haláltól. Sokan laktak egy kis omladozó házban, reggeltől estig nagy volt a lárma, valaki mindig óbégatott, főleg ha egy kis pénzhez jutottak. A mama néha a térdére ültette, megfésülte fekete haját, és azt mondta, olyan, mint egy hindu hercegnő. Na, látná most, kövéren, rosszul nyírt hajával, a blúzáat meg kinőtte, görnyedten tartja magát, nehogy kinyíljanak rajta a gombok. Lehet, hogy látja onnan fentről, náluk mindenki hitte, hogy van mennyország, ebben még a félkarú Zsoldos bácsi se kételkedett, pedig amúgy istentelen ember volt, káromkodott, szidta az egész világot.

Aztán ők hárman elköltöztek a város szélére, ahol a telepen egymás mellé volt tapasztva vagy hat ház, a gyerekek az udvaron ricsajoztak, két-három felnőtt mindig otthon volt, az öregek meg kint üldögéltek, ha jó volt az idő. Sámli, lán, kinek mi jutott. Szotyoláztak, szétköpködték a héját, anya meg morgott, hogy olyan az egész, mint egy disznóól, de ő nem fog más után ganozni.

Náluk rend volt, a málló vakolatú falra színes képeket szegtek, vázában mőrözsa állt egy kicsit imbolygó asztalkán, meg szőnyegük is volt, de azt egyszer Csikkes, a jobbról lakó szomszéd elvitte. Egyszerűen bejött, feltekerte és már ment is. Anya dermedten állt, de nem szólt. Csikkes karja olyan vastag volt, mint az ő dereka, és állítólag a fél életét a börtönben töltötte. Nem sokkal utána volt, hogy majdnem megfulladtak a füstben, és három nap múlva már ide is költözhettek. Anya örült, sose látta még táncolni, de akkor forgott körbe, és nevetett.

Hát, itt se jobb – gondolta elkeseredve. Csak itt a nyomor emeletes házban lakik. Alá van dúcolva a ház, roskatag, mint az a hajléktalan, aki mindig itt turkált a szemetesben. Múltkor énekelni kezdett, meg dobálta le magáról a koszlott rongyokat, valaki mentőt hívott, nem akarták elvinni, de Kálmán úr fenyegetőzni kezdett, így valahogy betuszkolták a kocsiba, és elszírénytak vele. A rongyait meg Joli néni bekotorta a szemetesbe. Ennyi volt, mondta, és kiköpött.

A csordultig teli szemetéseket kikerülte, az utcán szaladni kezdett, el a trafik meg egy turkáló előtt. A zöldségesnél nem volt senki. A szőke srácot, aki a pult mögött állt és lemérte a krumpelit, sose látta még idáig. Mindig Janó bá', a kicsit pocakos, rövidre stuccolt bajuszt hordó tulajdonos szokott itt lenni. Anyával kedélyesen elbeszélgetett, néha még pár kicsit hibás almát is a kosár tetejére rakott, múlt héten meg egy kivit küldött Huginak. Anya kedves volt, mosolygós, kék szemét néha kihúzta feketével, hogy nagyobbak látszódjon, és még mindig megnézték az utcán. Nem is csoda, hogy a zöldséges is úgy tüsténkedett körülötte, egyszer látta, hogy karjával végig súrolja anya mellét, de úgy tett, mintha véletlen lenne.

– Mit adhatok még, hölgyem? – riadt fel a fiú hangjára, aki mélyen meghajolt, haja a szemébe lógott, s ő olyan zavarba jött, hogy leejtett egy tízest, az gurult végig a piszkos kövön, míg kikötött egy láda alatt. Sírni tudott volna. Most menjen oda, guggoljon le és próbálja kipiszkálni? Amikor felnézett, meglátta azt a pimasz mosolyt, és olyan dühös lett, hogy az összes pénzt a mérleg mellé vágta. Felkapta a szatyrot, és pulykavörösen kirohant az ajtón. Az eső már nagyon esett, a haja csapzottan a szemébe hullt, a cipője biztos átázik. Megrántotta a vállát, olyan „kit érdekel” mozdulattal.

Amikor a ház elé ért, Joli néni ott állt a kapubejáróban, ki se

tudta kerülni. Mézesmázos hangon fogadta az ő kényszeredett köszönését. Negyedik hónapja laknak itt, de már kiismerte a pletykás öregasszonyt és felfordult tőle a gyomra. Virágmintás otthonkája megfeszült terebélyes hátsóján. Fitetett/matatott, kérdezősködött, ócsárolta a jöttmenteket, akik szerint csak a napot lopják, meg szemetelnek, hangoskodnak. Mindenkiről tudott mindent. A közös költséggel bezzeg nem tud elszámolni, ezt Károly úr mondta, a szomszédjuk, és közben cinkosan rákacsintott. Fogalma se volt, mi az a közös költség.

Azt is Károly úr mesélte, hogy egy novemberi napon a negyedikről kiszállt a semmibe egy srác. Így mondta, hogy „kiszállt”. Ő meg csak nézett nagy csodálkozva, nem is nagyon értette, és alig bírta kinyögni, hogy mi lett vele? Az öreg meg felnevetett, de nem úgy igazából, csak olyan karcosan, és felmutatott a negyedikre. A körfolyosón itt-ott fénytócsa vetült a gangra, és nagyon magasnak tűnt. Magas is volt. Onnan, ide – és rámutatott az apró kockakövekkel kirakott belső udvar közepére.

– Én értem oda először, olyan békés volt az arca, mintha mosolygott volna ezen az egész rohadt világon, hogy ő már nincs benne. Az anyja visított fent, az apja meg rohant le dülöngélve a lépcsőn. Azelőtt költöztek el, hogy ti megjöttetek. Még jó, hogy nem azt utalták ki nektek, nagyon magasnak lett volna.

Sose volt a negyediken, a harmadikon se. Anya azt mondta, nem kell itt ismerkedni, szomszédolni, azt se tudjuk, kiben mi lakik, mit akarhat tőlük.

– Te már nagylány vagy – nézett végig rajta, és látszott, hogy ennek cseppet se örül.

A ház omladozó falát verte az eső. Meg kell hagyni, pocskék egy épület – nézett végig a földszint ablakain, némelyiken már megrozsdásodott a rács, a legszélsőn keménypapír volt beszuszkolva a ráába.

Megmozdult egy agyonmosott függöny, kíváncsi tekintet kísérte, amíg a telepakolt szatyrot cipelve elindult felfelé a töredezett lépcsőn. Még jó, hogy az elsők laknak, így is fűjtatott mire felért. Fogynom kéne – jutott eszébe, mint az utóbbi időben igen gyakran.

De a krumpli, kenyér, kifőtt tészta nem éppen diétás étrend, másra meg nem futja. Nekik nem telik primőr zöldségre, zsírmentes tejre, gépsonkára, csirkemellfilére, kondibérletre. – Járjál uszodába! – ezt mondta a tornatanárnő, akit Vonalkódnak hívtak a háta mögött. Leheletvékony volt, márkás edzőcipője színben passzolt a melegítőjéhez, s titokban minden lány szeretett volna olyan lenni, mint ő. Uszodába? Ahonnan ők jöttek, csak egy két-medencés strand volt, oda nem járhattak. A folyóba egyszer belefulladt egy utcabeli kislány, akkor a nagyanyja megeskette, hogy ő sose megy bele. Amúgy se ment volna, félt a víztől.

A nagyvárostól is félt, itt minden olyan idegen volt, de nem mert panaszkodni. Anya olyan furcsa lett, mióta itt élnek. Sokat dolgozik, hogy ne legyen elmaradásuk a rezsivel, meg ki tudják váltani Hugi gyógyszerét, megvegyék a legszükségesebbeket. Múltkor véletlenül meglátta, ahogy a kirakat előtt ácsorog, orrát hozzányomta a poros üveghez, úgy csodálta a fejetlen próbababákon lógó leértékelt pulóvereket.

Akkor este sírt egy kicsit, hogy miért is nincs nekik több pénzük, jobb lakásuk, élhetőbb életük, miért nincs velük az apja, anya meg elnéz mellette, ha rákérdez és nem szól. Anya nagyon tud hallgatni. Egyszer panaszkodott csak neki, hogy fél. Itt a ház előtt van egy park, srácok ülnek a padokon, zacskóból szippantják a ragasztót meg a hígítót, de van, aki a karjába szurkál orvosi tűvel. Azt mondják, „repülnek”, így könnyebb az élet. Egy alacsony fiú artikulátlanul ordított, két karjával csápolta, aztán belesett arccal a pocsolába. Ő akkor nagyon megijedt, visszanézni se mert, nemhogy segíteni.

Amikor elmesélte, anya oda se figyelt.

Eljött a nyár, de nem sokat változott a helyzet. A nyitott ablakokon ömlött ki a kelkáposzta szaga, a rádiókból hazug slágerek szóltak, anya egyre soványabb lett, és napokig hozzá se szólt. Hugi kórházba került, az orvosok tanácstalanul ingatták a fejüket, anya kiabált velük, két markos beteghordó kísérte ki.

Aznap volt, hogy Joli néni hívatlanul beállított, és felajánlott nekik a pincében egy részt, de nem fogadták el. Anya azt mondta, elég nagy a lakás, hogy minden lom elférjen, minek nekik még egy koszos helyiség. Amikor kinyitotta a nyikorgó vasajtót, a pókháló úgy simult az arcára, mint egy puha kéz, és gyorsan meggondolta magát, mégse ment le. Aznap volt, hogy anya nagyon megverte, pedig semmi rosszat nem tett. Aznap volt, hogy megvárta, amíg elalszik, és felment a negyedikre. Végig a körfolyosón, közben le-lenézett az udvarra. Az utolsó ajtót csak betámasztották egy fél téglával, a kilincset elvitték. Itt lakott az a fiú, aki egy csütörtök este lelibbent, mint egy nagy madár, és semmivé vált az udvar kövén. Nem félt, bement a lakásba, pont olyan volt, mint az övéké. Biztos minden lakás egyforma. Törmelék, por, szakadt újságlapok, szétmálló dobozok heverték a padlón, meg egy széttört üvegű kép. Nem volt bent semmi érdekes.

Kisomfordált a folyosóra, áthajolt a korláton és lenézett a kockaköves udvarra. Anya állt ott, valószerűtlenül kicsinek tűnt, és az ő nevét kiabálta. Lerohant a kopott lépcsőn, ki az udvarra, anyához. Fényesen sütött a nap.

Sepsi Sándor

Sepsi Sándornak hívnak, 1976. június. 4-én születtem Tiszalökön. Születésem óta Tiszavasváriban élek. Szobafestő-mázoló-tapétázó a szakmám, ebben dolgozom 23 éve.

Már kisgyerekként szerettem a verseket. Tizennégy évesen kezdtem el verseket írni. 16 éves koromban publikáltam először egy Tiszavasváriban havonta megjelenő újságban, a Vasvári Hírmondóban, amiben még a mai napig jelennek meg írásaim. Ezen kívül publikáltam még az Ifjúsági Magazinban és a Bravó nevű újságban. A Kelet-Magyarország nevű napilapban is szoktak megjelenni verseim.

2009 óta foglalkozom komolyabban az írással. Azóta öt kötetem jelent meg. Az első 2010-ben Érzések címmel, magánkiadásban.; A legutóbbi kötetem 2013-ban Szikrák címmel látott napvilágot. Ezek mellett huszonhét antológiában publikáltam verseimet és egy novellámat. A Batsányi-Cserhát művészkör 2013-ban Art-díjjal, 2014-ben Art-ezüst díjjal jutalmazta munkásságomat. 2014 decemberében az Országos Mécs László Irodalmi Díj pályázaton V. helyezést értem el. Idén márciusban (2015-ben) pedig a szintén az Országos Mécs László Irodalmi társaság által kiírt, „Család-szeret” irodalmi pályázaton III. helyezést értem el.

2014. június 14. óta üzemeltetem a Facebookon a Kortárs VerseK Klubja nevű oldalamat, amelynek már több mint 400 tagja van.

Készülőben van a 6. kötetem, amit még az idén szeretnék megjelentetni!

Vergődő életek

Vergődő életek hevernek egy kupacban,
köztük a kín, s a félelem is ott van.

Terjed a szegénység, mint valami járvány,
fekete felhő van felettünk, és nem szivárvány.

Sok embert megöl a reménytelenség,
s azt mondják: „Itt a vége, ebből már elég!”

Sokuknak a boldogság egy életen át elérhetetlen,
s ha a lavina megindul, az megfékezhetetlen.

Hatalmas teher nyomja a vállukat,
és feladják a jól ismert, járt utat.

A kilátástalanság, a sötét mélybe vezet,
és senki nem nyújt nekik segítő kezét.

A mának élnek, mert a holnap bizonytalan,
egyre több a szegény ember, s a hajléktalan.

Számukra a mélyből visszakapaszkodni nehéz,
ehhez sokszor kevés az akarat, s a józan ész.

Gyötrelmes sorsok hevernek egy kupacban,
köztük az éhség, s a halál is ott van!

Lehetne szebb az élet!

Szebb lenne az élet,
ha tisztelnénk és szeretnénk egymást,
mi emberek.
Oly rövid az élet,
hát élvezzük ki minden percét.
Nem kellenek fegyverek!

Lehet még szebb az élet,
de ez csak rajtunk múlik,
csakis mirajtunk.
Ha nemet mondunk a gyűlölködésnek,
az irigységnek, az emberi gyarlóságnak,
és a szeretet előtt fejet hajtunk!

Mi lenne velünk
boldogság és szeretet nélkül?
Meghalna a szív és a lélek.
S meghalna minden érzés,
és kihunynának a fények!

Valamit tenni kell!

Valamit tenni kéne,
olyat, aminek soha nincs vége,
amitől a hit örökre megmarad,
amit sok ember a szívébe fogad.

Valamit mondani kéne,
a rosszból átváltani szépre,
szavakkal adni új erőt,
egy életen át áldani a teremtőt.

Valamit írni kéne,
amitől a szívekben lesz béke,
amitől az érzések újra léteznek,
amit sokan magukénak éreznek.

Valamit álmodni kéne,
olyat, ami valóra válik végre,
amitől nyárrá változik a tél,
s ami meghalt, újra él.

Valamit adni kéne,
s nem kérni semmit cserébe.
Igen, adni jó szívvel
és a hálát nem fogadni el.

Ez az ország a hazám!

Ez az ország az otthonom,
míg élek, büszkén vállalom,
soha semmiért el nem hagyom,
és a sorsomat nem fájlalom.

Ez az ország az otthonom,
soha meg nem tagadom,
bármilyen is ezután,
a magyarságot hordozom.

Ez a haza az otthonom,
a bölcsőm, s a koporsóm,
itt sírok, és itt nevetek,
a himnuszt is itt szavalom.

Ez az ország a hazám,
itt érzem jól magam igazán,
s itt halok majd meg,
egy szomorú nap hajnalán.

A vers a lélek tükre

Leírni a bennünk lévő érzéseket
néha könnyű, néha nem,
én mindig leírom,
a gondokat így elviselem.
Mert ha leírom mindazt,
ami szép és ami bánt.
ami velem megtörtént,
s ami szíven talált,
akkor megkönnyebbül a lelkem is,
s nem fáj annyira semmi sem,
mert a vers a lélek tükre,
én úgy hiszem.

-

Ha írok, boldog vagyok,
olyankor szárnyalok,
mint a madár.

A külvilágot nem érzékelem,
nekem ez az életem,
örökre már!

Kötéltánc

Kötéltánc az élet,
egyszer ilyen, másszor olyan,
elképzeljük magunkban a véget,
s van kinek ez közel van.

Kötéltánc az élet,
egyszer fent, s egyszer lent,
van aki célba érhet,
az, ki ezért megtesz mindent.

Kötéltánc az élet,
egyszer jó, másszor nem,
legyőzzük a félelmeinket,
közben mélyen rettegünk szívünkben.

Kötéltánc az élet,
egyszer sírunk, egyszer nevetünk,
keresünk új reményeket,
de végül mind elmegyünk.

Kötéltánc az élet,
egyszer bátran, egyszer félve,
egy esélyt mindenki kérhet,
mert nem tudni, mikor lesz vége.

Legyünk újra gyermekek!

Legyünk újra gyermekek,
játsszunk újra önfeledten,
játsszuk azt, hogy szeretjük egymást,
s nincs más, csak a szerelem.

Ne vessük ki az életet,
fogjuk meg egymás kezét,
kacagjunk rá a világra,
mert boldogok vagyunk, azért!

Legyünk újra gyermekek,
és álmodjunk szép jövőt,
örüljünk minden percnél,
s várjuk vígan a következőt.

Ne vessük ki a felnőttéket,
és élvezzük a gyermekkort,
ne bánjunk meg soha semmit,
főleg azt ne, mi régen volt.

Legyünk egymásba szerelmesek,
de csak úgy játékból,
adj egy csókot az arcomra,
örömmel, és ne szánalomból.

Sudár Imre

Tűz és Víz...

A Tűz
aki lánggra lobbant mindent,
ami útjába kerül,
erdőket, mezőket,
szíveket, szerelmeket.

A Víz
aki zajával csendet borít
a Világra, a tájra,
mindenre
amit elfoglalt az árja.

Tűz 1.

Égető tűz, éltető tűz,
Új életet hozó tűz.
Ott van a messzi világokban
Csillagokban, Napban, Holdban.

A földben és az életünkben,
Az újszülött lelkében,
A szerelmes szívekben,
Az elmúló utolsó percében.

Egyedül Ő van,
Tűzgolyó a világban.
Őrzi a világot, életet,
Őrként bevilágítja a világot.

Lángol!

Lángol és izzik a
Nagy Világmindenség.
Lángol és izzik
Az Ég és a Föld.

Lángol és izzik a lelkem,
Lángol mert szeretlek.
Érzem tüztét a lelkednek,
Olvasztó tüztét szerelmünknek.

Hívlak, jöjj velem,
Vár a lángoló szívem.
Mert itt van lelkünkben
Az örök időktől izzó szerelem.

Napkelte

Minden nap eljön,
Ha látod, ha nem.
Órá mindig számíthatsz,
Naponta hozza a titkokat.

Soha nem csap be,
Minden reggel ott jön fel.
Zsákja mindennel,
Szerellemmel, boldogsággal,
Örömmel, keserűséggel
Telis-tele van.

De a legnagyobb titkot
Soha nem árulja el:
Amikor valakinek
Utoljára kel fel.

Csillagtűz

Az Ég éjszakai mezején
Csillagtűzek sokaságán
Gondolataim, álmaim
Legeltetem én.

A világmindenség csillagtűzei
Jelzik, mutatják, hogy végtelen.
Mint nyáron a pásztorok tűzei
Jelzik az életet a rónaságban.
Csillagtűzek milliárdjai
A végtelen életet jelzik.
Minden csillagtűz körül
Milliárd élet kering – fordul.

Tűz 2.

Tűz, tűz a testünkben, szívünkben,
Minden emberben, szerelemben.
Otthonunkban és a világban,
A földben és a csillagokban.

Tűz a legkisebb részünkben,
Nélküle nem létezzünk.
Nem működik nélküle a világ,
Nem nyílik nélküle a virág.

Szerelem tüzétől születünk,
Talán fegyver tüzétől meghalunk.
Életünk tüze nem múlik el, ha
Egy másik világba tűnünk el.

Tűz 3.

Tűz! Lobogj olthatatlanul.
Égess el minden kegyetlenül.
Terjedj fékezhetetlenül,
Égig érő lángnyelvekkel.

Gyűjts fel engemet,
Lobbantsd fel a lelkemet.
Szikrák szálljanak az egekbe,
Lobbants fel életre, szerelemre.

Ha már csak parázs marad,
Lángoló lelkem megtalálja lelked.
Vele az izzásban összeolvad,
Majd az égen egy új csillag ragyog.

Szabó Lívía

1978. január 4-én születtem Budapesten, de iskolai tanulmányaimat már Győrben kezdtem meg.

Először zenei általános iskolába jártam, majd a gimnázium elvégzése után a bajai tanítóképző művelődésszervező szakán tanultam tovább. A főiskolát az egyetemi kiegészítő szak követte Pécsen, így 2006-ban okleveles művelődésszervezővé váltam. A későbbiekben az alapszakmához fűződő, egyéb iskolákat is elvégeztem, szakterületemen azonban nem sikerült elhelyezkednem. Jelenleg mint recepciós tevékenykedem, ez azonban nem zavar, hiszen így legalább két vendég között is hódolhatok az írás szenvedélyének.

Az írással hosszú évekre visszamenően nagyon szoros a kapcsolatom. Eleinte naplókat írtam, majd ez a szokásom kiegészült egyéb műfajú írásokkal is. A versírás szépségét csak 1-2 éve ismertem fel, amihez szükségem volt a megfelelő ihletforrásra, amit esetemben a szerelem érzése táplál.

Az íráson kívül mindaz érdekel, ami valamilyen módon lehetővé teszi az önkifejezést, és ez által a Flow-élmény átélését.

Azért, mert...

Mert meglátlak, és máris végem,
Arcomba tódul mind a vérem.
Mert a Vég is oly jó Veled,
Neked Ő és Ő a neved.

Mert hangodon szépen szól nevem,
Föld alól szökken szárba kedvem.
Mert ha bőröd hozzám tapad,
Az jó. Gyötrelmem hamar apad.

Mert hajadban számos kaland,
Vörös bimbó ébred alatt.
Mert ajkadon a morzsa huncut,
Mint nadrágodon a folt, s a lyuk.

Mert nyomod a sörös korsón
Kóstolom kedéllyel, forrón.
Mert az emlékben maradt nyál
Ujjongás, ha velem hál.

Mert ha lecsukódik szemem,
Új élet reménye velem.
Mert olyan vagy pont, mint Te!
A Sors vajon tévútra vitt-e?...

Tűzön felejtett lélek

Tegnapról mára
sorsunknak hála
szegényebb lettem,
bár semmit sem vettem.

Inkább kínáltam.
Tálcára én álltam.
Sarokban kivártam,
csak egyet kívántam:

"Nem kérek egyebet:
macskát és egeret.
A macska én leszek,
ne félj, meg nem eszlek.
Távolból megleslek,
ha úgy van, kergetlek,
majd ha utolérlek,
mancsomra emellek.
Kóstollak, ízlellek,
bajszommal hergellek,
s ha játszottunk eleget,
utadra engedlek."

Ám lelkem csak forraltad.
Jól meg is kavartad,
végül a tűzön hagytad,
még félre sem raktad.

Így a lélek futott.
Harapott és rúgott.
Magában és magát,
űzte égett szagát.
Erejét elvesztette.
Azt könnybe kergette,
ami csak folyt és folyt,
a tűzhelyen újabb folt.

A lélegzet elakadt,
a szétfőtt szív megszakadt.
Könyörület nem volt:
nem nyitott ki a Zsolt-bolt.

MorZsolt

Hit nélkül indultam,
Roséval hígultam.
Hajnalba haraptam,
Sikert nem arattam.
Arcodat kóstoltam,
Harcomat eltoltam.
Ízekben ízleltem,
Lelkedet nem leltem.
Zászlómat lengettem:
Vedd észre, nem ettem.
A centit nem vágtam,
Perceket megrágtam.
Lenyelni nem bírtam,
Síró szót leírtam:
Mint bors őrlődöm,
Szívedből törlődöm...

Nyomod szomjazom

Hol cipődnek nyoma,
ott megnyugvás soha
nem költözhet belém,
árnyak szöknek elém.

Árnyak és fények,
emlékek, kények:
Ketten, mi készen
egymásra, egészen.

Hol cipődnek nyoma,
ott hegynek orma
szólít hódításra,
Téged kunyhód futásra.

Futni el, szaladni,
szemmel sem szavalni,
menekülni völgybe,
odúba, tölgybe.

Hol cipődnek nyoma,
ott éledek újra.
Éledek, ébredek.
Felelj: Még élhetek?

Hetek és hónapok,
terhek és sóhajok.
Nyomod szomjazom,
eltűnődni azon...

Nélküled

Olyan zord, olyan más, olyan sivár,
ha szívem csodára hiába vár...
Mert a csoda most csendes, csak fülel.
Ujjam árván játszadozik a fűvel.

Nélküled élettelen a mező.
Csak álmomban kiáltok fel: ez Ő!
Ha ajkam orcádra csókot nem varr,
az udvar, s a szék is rozoga, ótvar.

A koncert is... Ha mellőzni kénytelen,
fülem hangtalan, szemem képtelen.
Nem dalol delejesen az éjszaka.
Ez kihalt kedvem fekete évszaka.

Ha kabátod – míg vigadsz – nem vár Rád,
est a ruhatárnak értelmet nem ad.
Hídnak lába is zsibbad, míg ácsorog,
ha ott szív nem ver, azon át vér nem csorog.

És a takaró... Ha csak engem akar,
s kézfogást, titkon vártat, nem takar...
Az csak álomhoz alom, ölelő,
hiányt kendőző, messze röpítő.

A csoda most csendes, csak fülel.
Súgva kérem: sorsod szálára fűzz fel!
De nem pislant rám pajkosan a padlás...
Nélküled minden olyan zord, olyan más.

Szabó Zsófia

Mindenem a természet szeretete, életem a védelme oltárára helyeztem.

Szeretem az állatokat és a növényeket. Viszont kiemelkedik némelyik: A farkas, a bagoly, a szender-pöszörszender, a földi poszméh, a holló, varjú, rigó, veréb személyes kedvenceim. Mindegyik rendelkezik olyan tulajdonsággal, ami miatt a szívembe zártam.

A fák tiszteletet ébresztenek bennem, a szép virágok pedig megmelengetik a szívem. Mindezek mellett vannak különleges, érdekes fajok, melyeket szintén csodálok.

A természet gyönyörű. Szeretek benne járni, szeretném megóvni, és szeretném megváltoztatni az emberek gondolkodását.

Nehéz az embernek a saját jelleméről beszélni, hiszen annyira összetett egy emberi élet, egy személyiség.

Én úgy vélem, négy legfőbb tulajdonságom van:

Legfontosabb, hogy őszinte vagyok. Nem szeretek hazudni, se magamnak, se másnak, és azt se szeretem, ha hazudnak nekem.

Szerintem a társadalom a hazugságok miatt van csődben.

Mások szerint kedves vagyok. Remélem, hogy így van, igyekszek az lenni.

Szerintem bátor vagyok. Nem félek a fájdalomtól, merek a tettek mezejére lépni, szembenézni a félelmeimmel és önmagammal. Merek boldog lenni. És ez a negyedik legfontosabb tulajdonságom egyben: Boldog vagyok. Nem kívánok többet, mint amim van, hiszen nem is kívánhatnék. Van családom, barátaim, szerelmem. Nem szűkölködök semmiben. Éppen ezért én egy boldog ember vagyok.

Virág, tölgyfa gyökerén

„Ki vagy te, szép idegen?”
Szólt rám egy belső hang,
Ki úgy ismert engem,
Mint én sosem magam.

Múltban köszönt rám,
Mintha ott se lennék,
Csak egy testetlen árny –
Bár újra az lennék!

Visszariadtam.
Mit kér tőlem e nemes árny,
Ha nem életem virágát,
Melyet oly becsben neveltem,
Oly fájdalommal gyomláltam?

Fájdalom,
Mely szebbé teszi lelkem;
Felvállalni annyi, mint szeretni,
Annyi, mint érezni...
Hadd adjak igazat az isteni szónak!

Itt a tenyerem, s benne egy vízcsepp,
Itt a lelkem, s benne ezernyi szép élet.

Itt vagyok.
Ez vagyok én.
Fényben úszó virág
Egy tölgyfa gyökerén.

Tisztás

Zöld. Minden olyan zöld. Minden oly' csendes, mégis zajos. Ez a természet csendessége. A természet csendje madarak dalával, fák lombjainak susogásával és a patak gyermeteg csobogásával. És ott vagyok én, a tisztáson, amit fák szegélyeznek. Ahol a lepke és a méhek a virágokon nyüzsögnek. Az eső utáni nedves fű és a friss levegő tisztaságról árulkodik. És a nap sugara csillogtatja a tisztás fűszálait. Nem vagyok más, mint egy kis rózsabogár. Ott vagyok azon a kis sárga virágon és pollent majszolok. Jólakva csak ücsörgök és figyelek. Most van a cserebogarak rajzása. Mindenütt ott vannak, rengeteg hím. A természet helikopterei, ha a hangjukat tekintjük. Itt egy egér, aki nagy sietve rohan át a tisztáson. A magasban sólyom köröz. Hangyák. A természet lebontói. Ők viszik el azt, ami másnak már nem kell. Nyüzsög a tisztás. Emberi szemnek láthatatlan. És itt is vannak. Két ember, számomra hatalmasak. Egy piknik kosarat visznek magukkal. Leterítik, és kipakolnak. Míg az egyik magas, visitó hangot hallat egy méhecske láttán, addig a másik ütemes kacagást. Sok állatnak készítik elő a terülj-terülj asztalkámat. Átszállok egy másik virágra és ott is fogyasztok egy kis virágszirmot. De egy kis különlegességet látok. Levéltetvek. Ha a hangyák nem védelmeznék őket, még rájuk is vetném magam. Szárnyra kelek, de rossz fele tévedek és lepottyanak az emberek plédjére. Mászkalok fel s alá. Hova kerültem? Egy emberi kéz felemel és az ujján csücsülve nézek rá. Félelem ébred bennem, mint minden más élőlényben. Ismerjük már őket, s gyorsan elrepülök, mielőtt bajom esne. Át, egy virágra, ahol biztonság van. Nyekk...

– Anya, anya!

Ennyi voltam. Nem repültem el időben a gyerekcipő alól, és most itt vagyok, törött páncéllal. Nehéz mennem, nehéz repülnöm. Merre s hova? Leeselek a talajra. Most engem is elvisznek a

hangyák majd, mint mindenkit. Eltemetnek a bolyukba és vissza-kerülök a körforgásba.

Egy rózsabogár voltam. Nem éltem sokat, nem tettem semmit. Csak éltem, mint minden más élőlény. Mellém pottyán egy elfáradt cserebogár. Ő is itt lesz velem, és együtt várjuk a hangyákat. Nem akartam senkit se bántani, nem akartam semmit megváltani. Nem akartam különleges vagy egyedi lenni. Csak egy kis rózsabogár voltam. Nem több, és nem kevesebb.

A farkas kit etetek

Voltam, aki voltam,
Változtam, ha változtam.
Egyszer húst marcangoltam,
Másszor kegyelmet gyakoroltam.

Gondoltam: van jó, és van rossz,
Rájöttem, szürke minden, mint a kosz.
De tévedtem, és beláttam, igazam nincs,
Hisz minden, mit elértem, oly hatalmas kincs.

Rég gonosz voltam,
Dühösen húst haraptam,
Fájdalmat oly sokat okoztam.

Csak miattad dobtam el mindent,
Mindent, mit valaha értéknek hittem,
És megláttam, jobb jónak lenni sötéten.

Sötéten...
Sötéten az éjben.

Requiem a Kaszáshoz

Volt egy lélek, kit ma én megöltem.
Szegény pára... ott halt meg előttem.

A felmosórongy söpörte elém.
Csúf halált halt a szegény.

Mit sem sejtett, vadászott.
Soha senkit nem bántalmazott.

Hálója közepén várta a napi betevőt.
Helyéről egy vizes rongy kirántotta őt.

Elöttem haldokolt, sajnáltam is;
Egy Kaszáspók, ki eltörte lábait,

Hogy menekülhessen, de szaladni nem tudott.
Vergődött, épp csak nem kiáltozott.

Megszántam, hisz neki már úgyis mindegy.
Törlőkendőbe temettem, így ér hát most véget.

S kukában leli sírját, de őt már senki sem siratja,
Talán lelke gazdája lesz egy ember, tücsök vagy fa.

Mikor kiöntöttem a vizet, a habon, a tetején,
Ezernyi kis pókszem, sírva meredt felém.

A galamb és a farkas

Volt egy galamb és volt egy farkas. A galamb gyönyörű fehér tollakba öltözött, míg a farkas rejtelmes fekete árnyakba. A galamb szárnyakat kapott, hogy minden rossz elől elrepülhessen, a farkas pedig agyarat, hogy harcoljon létjogáért.

Idővel a galamb az emberek kegyeibe férközött. A béke, a szabadság és a szerelem jelképe lett. Míg a farkas a gonoszság és a mohóság szimbólumává vált.

Az idő telt és a farkas már nem tudott harcolni. Az emberek elfogták és ketrecbe zárták. A galamb ekkor leszállt elé és szóba elegyedett vele.

– Látod, Farkas, kellett neked megölni azt az ártatlan bárányt – burukkolta fejcsóválva.

– Ha az éhség mar és a lassú bárányt nem védelmezi az ember puskája, muszáj kockáztatni.

– Kereshetél volna más élelmet – sajnálkozott tovább a galamb.

– Könnyen beszélsz, te galamb! Sose kell keresned vagy vadásznod. Az emberek etetnek téged, csak mert szép vagy.

– Nem kéne, hogy az irigység rosszmájúságra sarkalljon.

– És ha bajba kerülsz, – folytatta a farkas – csak elrepülsz és vissza sem nézel. De nekem küzdenem kell az életemért és a szabadságért.

– Ez nem igaz, Farkas! Csak irigykedsz a szárnyaimra!

– Irigykedhetnék, de nem lennék emberek kutyája.

– De szabad akarsz lenni! Hódolj be és elengednek!

– Aztán leölik családom, bőrüket hordják és jajongásom is elnémítják.

– De te élnél!

– Galamb, Galamb... Olyan álszent vagy! Kannibálmód meg-eszed társaid, de az emberek erről nem tudnak. A fehér tollaid megtévesztik őket, ahogy az én fekete bundám is. Kijelentenek Sátán kutyájának, és egy kannibál gerlét többre tartanak, mint egy hűséges és gondos családapát... Hát ilyen vagy te és a te embereid! –

A galamb megelégelte a farkas szavait és félve, hogy az elmondja titkát az embereknek bekötötte a farkas száját, míg az aludt. Sajnálkozó sóhajjal nézte végig másnap, amint az emberek lelövik a farkast. – Látod, Farkas? Be kellett volna hódolnod... míg esélyt adtam rá!

Farkas, farkas, miért sírsz?

„Farkas, farkas, miért sírsz?

Farkas, farkas, mi fáj?”

„Elért engem hét kín,

Elátkozott hét király.

Uram prémét vadász vitte;

Eladta, a pénzt felélte.

Kölykeim az éh megette;

Anyai-gyász a szívembe’.”

„Farkas, farkas, miért sírsz?

Farkas, farkas, mi fáj?”

„Elért engem hét kín,

Elátkozott hét király.

Apám viadalra vitték;
Hollók vájták ki a szemét.
Testvérem baleset érte;
Otthona szakadék mélye.”

„Farkas, farkas, miért sírsz?
Farkas, farkas, mi fáj?”
„Elért engem hét kín,
Elátkozott hét király.

Új párom megveszett;
Mindene fájt, úgy halt meg.
Megharapott engem is;
Fáj mindenem nekem is.”

„Farkas, farkas, miért sírsz?
Farkas, farkas, mi fáj?”
„Elért engem hét kín,
Elátkozott hét király.

Megettek a dögevők;
Tetememből új fű nő.
Mit lelegel egy rénszarvas,
Kit megesz majd egy új farkas.”

Az Élet útjain

Mikor égetett utoljára a vágy
Olyasvalami iránt,
mit sosem kaphatsz meg?

Mikor volt utoljára szíved magányos?
Mikor voltál utoljára megbukott?

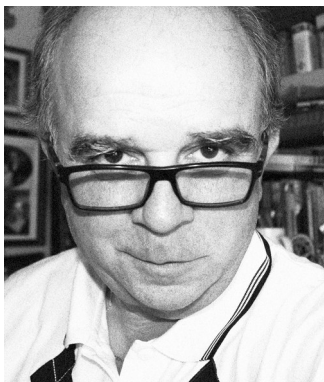
Van az élet, mely több utat ad elénk;
Van egy út, melyért megéri küzdeni;
S van egy út, melyet gyávaság választani.

S mégis az utóbbi, mit annyian járnak,
Hazugság és önbecsapás által.
Mert az igaz út fájdalommal jár,
Mit megélni erőről tanúbizonyság.

Miért választjátok a boldogtalan utat?
Miért dobjátok el álmaidat?

Ember! Miért vagy gyáva?
Miért élsz hazugságba zárva?
Fájdalom vezet oda, mit örökké vársz;
S nem Istené, hanem tied a választás!

Szikszay Péter

'50-es években láttam meg a napvilágot a budai Sas hegy tövében, 3 gyerekes polgári családban. Nemzedékem gyakori gondja volt, hogy nem tudta pontosan mi akar lenni. Testvéreim tudták, én nem voltam biztos benne. Én is készültem filmrendezőnek, színésznek, újságírónak, szálloda-igazgatónak. Aztán végül állatorvos lettem, vidékre kerültem egy dolgos településre. 38 évesen

először és utoljára megnősültem, gyermekem lett. Együtt vagyunk azóta is harmóniában. A nők hosszú legénykoromban és utána a Nő, a feleségem fontos szerepet játszottak életemben.

Egyik legsikeresebb rövid írásomat leánygyermekem születése kapcsán írtam. Voltam amatőr filmes 8 mm-es kamerával, „írtam,” történeteket, országos amatőr filmes sikereket értem el, írtam ezt-azt egyetemi lapba, vidéki kistérségi újságokba, publikáltam országos lapok olvasói és egyéb bulvár rovatába. Fotóztam, fotózik, bejártam a világ számos pontját New Yorktól Máltáig. Publikáltam fotókat és rövid írásokat országos lapokban, nyertem főtós díjakat. Helyi kisvárosi újság főszerkesztője vagyok.

Újra írtam rövid novellákat, asztalfióknak, emlékek, computer mappának. Másfél éve egy antológiában megjelent egy „igazi” novellám.

Most itt van még egy... talán ez is utat tör magának.

A „nádas titka”...

Hosszan nézte az evezőket. Megnyugtató érzés volt, hogy most és itt lehet. Leérettségizett. A befejezett szellemi erőpróba minden kimerültségével újra itt volt a tóparton, ahova gyerekkorára annyi szép emléke fűzte. A nagy, több hetes nyári családi nyaralások, úszások és vízilabda csaták. Indián harcok a közeli nádasban. Mind sok kedves emlék, és most boldogan, szinte simogatónan fogta a szerszámos kisházban nehezen megtalált evezőket. Végre itt van. Eszébe jutottak az első kamaszkori szerelmek, a lányok titkos érintései fürdés közben a vízben, vagy a tábortűz vibráló fénye mellett. Megnyugtató érzés volt minderre emlékezni. Mindig nagy gyerekcsapat volt itt, sok közös kaland, s később a nyaraló lányokkal a flörtölések. Most viszont minden porcikája a magányra vágyott. Most kéne egy jót evezni, csak így egyedül, az emlékek és a befejezett iskola és a tudás jó érzésével kísérve.

A tó vize csendesen csobogott a parti köveken. Már késő délután volt, de a nap még erősen tűzött, mintha sohase akarna lebukni a horizonton.

– Itt az idő – gondolta – evezzünk. A sok tanulás és szellemi feszülés után jól jön egy kis sport, egy kis mozgás. Délelőtt érkezett vonattal a kis családi nyaralóba. Egyedül jött. Most erre vágyott, jól volt ez így. Eddig csak oldódott a városból hozott feszültségeiből. Most már vonzotta a víz, amit annyira szeretett. Az evezők mellé megtalálta az öreg, de még használható gumicsónakot meg a pumpát is, így felfújta. Kicipelte a partra. Elég ormótlan darab volt. Megoldotta, a fején cipelte.

Hosszan kémlelte a tó vizét. Figyelte a túlsparti viharjelzőket, de semmit nem mutattak. Ha már evezni indul, nem árt, ha van

célpontja is. Ha belemerül csak úgy, besodródhat a tó közepére is. Egy nagy nádas volt a parti öböl bal felén, s azon túl messze benn, a hajóvonaltól horgászstégek. Azokon ilyentájt innen a messzeségből nézve már kis pálcikaemberek mozogtak, vagy ültek mozdulatlanul, ahogy horgászokhoz illik. Eszébe jutott a szomszéd – kicsit morcos ember –, ő is ott szokott horgászni a korábbi években. Biztos most is ezt teszi. Elevez oda s majd üdvözlí, hogy újra itt van, megkezdte a nyaralását. Végül is tavaly nyár óta nem találkoztak. Talán idén barátságosabb lesz, de ha üdvözlí, abból még baj nem lehet. Biztatta magát. Nagyon tűzött a nap. Visszament a napozó krémért, bedobta azt is a csónakba, majd nagy csobbanással az egész csónakot ráejtette a part menti sekély vízre. Néhány, a parti köveknél mindig csoportosan úszó ezüstös kis hal szétugrott. Beszállni készült a csónakba, az evezők már a helyükön voltak, amikor a morcos szomszéd elég távolságtartó asszonya – olyan 30 körüli, fess vállalkozó feleség átszólt a sövényen át:

– Nem vinnél be a csónakkal a stégekhez? Látom vízre szálltál.

Nagyon meglepődött. Nem is tegeződtek eddig, vagy csak annyira gyerekek nézi őt a nő? Amúgy is, a szomszédi köszönésen túl még igazán nem is beszélgettek a korábbi években. Inkább mindig kissé barátságtalan volt, mint a férje. Pedig sokszor nagy társaság időzött náluk, de velük valahogy nem voltak kedvesek.

Néha ugyan – kamaszodó énjével – megfigyelte, mint vonzó jelenséget, amint feszes fürdőruhákban (különösen ha kicsit vizes is volt az a ruha) az asszony levonult a partra napozni. Egyenes tartásban, magas sarkú szandálokban. Nem tudta nem észrevenni. Vonzó jelenség volt így érett diákszemmel is. Az asszony hűvös magatartása és a korkülönbség távol tartotta minden egyéb kamaszos gondolatát.

Viszont most az asszony választ nem várva, egyszer csak ott állt már a vízben a csónaknál, s már ült is volna bele.

– Akkor tegeződjünk, ha már szomszédok vagyunk – nyújtotta a kezét – Erika vagyok. Kicsit feszesen hozzátette: – Csak elmúltál már 16 éves.

Ő kihúzta magát.

– Év vesztes vagyok, lassan már 19 leszek és most érettségiztem.

– Húha... – mondta félmosollyal az arcán az asszony, s már ült is be a csónakba. – Akkor ugye nem bánod, beviszel a férjemhez ott benn a stégen?

– Persze, persze, én is pont ezt találtam ki célpontnak.

Erika elhelyezkedett. Előre ült, lábait a vízbe lógatva, mintha mindig együtt csónakáznának. A fiú még zavarban volt, tanácstalan volt. Egyedül akart lenni, leeresztetni a tanulás emlékeit, teljesen kikapcsolni. Az asszony a lábaival a vizet kavarva hátraszólt.

– Mit meditálsz kapitányom? Kapcsold be a motorokat! – s hozzátett egy fél mosolyt. – Irány a stégekhez, a pecásokhoz.

Ez így kicsit nyersen hangzott. Bár bosszantotta, de végül is Ő is oda akart menni. Majd gyorsan odaévez. Kirakja ezt a hölgyet, ezt a zavaró tényezőt, majd továbbmegy még kicsit más irányba s végre megint egyedül lesz. Erre vágott. Bemászott ő is a csónakba, az egyik evezővel kilökte magukat a parttól. A nap kicsit lejjebb volt már a horizonton. A nádasban is kezdtek a békák kuruttyolni. Evezni kezdett határozott, férfiasnak szánt csapásokkal. Az asszony elől a csónakban, lábait a vízben, kicsit előrehajolva majd visszaegyenesezve, kezeivel is időnként a vízben evezgetett. Nem örült neki, mert ide-oda ment a csónak, de szólni nem mert. Tekintete akaratlanul is a fürdőruhából gazdagon kilátszó asszonyi hátra terelődött. Vonzó nyár-barna háta volt, egy két apró anyajegy és szűnyogcsípést is felfedezett rajta, de a látvány kétségtelenül bizsergető volt. Tekintetével követve a fürdőruha

hátvonalát karcsú, csak éppen hogy párnázott asszonyi derékban végződött. Ahogy a lebukó nap szembe sugaraiban vörös haját igazgatta, a fiú szemében egyre figyelemre-méltóbb volt, nem is értette korábban mindezt miért nem vette észre. Hátrafordult az asszony, telt mellei megfeszültek a fürdőruha alatt.

– Megkaphatnám a napozó krémet? Láttam hoztál magaddal. Ég a vállam.

A fiú előrenyúlt és átadta, közben megfigyelte az asszony kezén az ápolt körmöket. Erika lassan, komótosan kente be a vállát, majd az arcát is. Közben valahol a tó közepén elhaladt egy hajó, megérkeztek a hajóhullámok. Nehezebben, de tartotta a fiú evezőivel az irányt. A távolban még mindig csak pálcikaemberek látszottak a stégeken, de már mintha nagyobbak lettek volna. Nagyobb hullámok érkeztek, nem bírta tartani az irányt, a nádas felé sodródtak. Nem volt vészes a helyzet, csak nehezebben evezett. Az asszonyt ez a helyzet nem zavarta

– Legyél kedves kend már be a hátamat. – Mondta így az asszony is kedvesebben. – Oda mégse érek el.

Akarta emlékeztetni, hogy már alig süt a nap, de meggondolta magát. Vonzotta a feladat. Elpirult zavarában, az egyik evező is kicsúszott a kezéből. Még idejében kikapta a vízből, majd közelebb húzódva a felkért feladatnak látott, s kenni kezdte az asszony hátát. Ezt se gondolta még fél órája.

– Kapitányom, egész szakszerűen csinálod – hangzott a biztatás. Közben észre se vették, egy kisebb csapáson elég jól besodródtak a nádasba. Az asszony az egyre jobban lebukó nap szépségéről csacsogott és költői hasonlatokat próbált idézni, de ő nem figyelt rá, csak az izgalmas feladatra koncentrált. Itt volt egy korábban érdektelennek talált, most már szinte kíváncsú női hát, egy kellemes érzés és az ebből fakadó feltoluló gondolatai. A békák is erősebben kuruttyoltak, hirtelen egy vadkacsa-csapat is szárnyra kapott valahol a közelükben, a lanyhuló hajóhullámok

tól lebegő csónak most megbillent. A fiú keze a hátról, a vállról előrecsusszant, mintegy véletlenül, s érezte, hogy az asszony feszes mellét tartja a markában, s tenyerét csiklandozza a vékony fürdőruha alatt keményedő bimbó. Érezte az égést az arcában, nem tudta hirtelen hogy került oda a keze, az ösztön vagy a csónakbillenés okozta egyensúlyvesztés vitte oda, s másik kezével már a deréktájon járt és szorította. Előrecsúszott kezét bocsánatkérően el akarta húzni, de a női kéz is odaért s rászorította. Zavarában oldalra pillantva azt képzelte, hogy a nádas összes békája dülledt szemekkel őket figyeli talán. Mi lesz ebből, gondolta magában, ez így kicsit kellemetlen – vagy mégse. Alkonyodott erősen, így a napozókrém kenésnek már nem sok értelme volt. Nem igazán értette a helyzetet, mi is történik itt most, nekik a pecázgató férjhez kell eljutniuk.

Gyorsan visszazökkent a valóságba, próbálta feledni a most már egyértelműen kellemesnek ítélt pillanatokat, amihez az asszony egy szót se fűzött, csak annyit szólt:

– Kis kapitányom, azért lassan evezni is kéne, ügyeskedj mint rendszeren.

Ez a mondat kicsit tán kétértelműen hangzott, vagy próbálta azt hinni, de evezni kezdett. Nem volt könnyű, jól besodródtak a nádasba. Közben az asszony megint halkán mesélt valamit elmúlt hetük programjairól, de ő nem figyelt rá. Csak gondolkozott új felfedezésén, a feszes ruha alatti finom bőrön, a haj és a krém illatán és azon a bizsergető érzésen, amit a markában érzett. Ilyesmi még úgy istenigazából nem fordult elő vele. Hetyegett fiatal lányokkal, de az más volt. Most jött rá, most hasított bele az érzés: itt egy igazi nő ül előtte, egy tapasztalt asszony, aki mintha jelezni akarna valamit – vagy csak evvel hitegeti magát és a véletlenek furcsa egybeesése történik itt?

Egy hirtelen felszisszenés, egy halk felkiáltás:

– Pont itt, jaj! – Az asszony elől matatott magán. – Hű, meg

csípett valami – s vízzel kezdte locsolni a felsőtestét. Majd hirtelen letolta a fürdőruha pántját előbb az egyik vállán, majd a másikon. Szembefordult a fiúval, felsőtestéről most már teljesen lecsúsztatva a fürdőruhát. A csónak megbillent, a fiú igencsak meglepődött. Az evezők elvesztették funkciójukat és tartásukat, kicsúsztak a kezéből. A meglepetés, a tanácstalanság, a vágy és az öröm kergetőzött a fiú agyában. Kamaszkora szép álmai tárultak elé. Ott meredt rá két csupasz, igéző asszonyi mell, szinte ugyanolyan barnán, mint a már megismert hát. Egy hívogató női kéz vonta őt közelebb magához.

– Itt kend be, kapitányom. Jó lesz az a krém is. Itt csípett meg – s a még tartásukat szépen őrző csupasz melleire vonta a fiú kezét. Nagy izgalom vett rajta erőt, visszautasíthatatlan volt a kérés – na de mégis hogy van ez az egész? Érezte, már nem hiányzik neki a magány.

– Ne izgulj, a férjem nincs a stégen kinn. Elutazott a hétvégére, sürgős munkája akadt, pár napig vissza se jön. Csak nyugalom! Most hidd el, jó itt nekünk a nádasban, aggodalomra nincs okod.

Persze hogy jó volt. Keze már ösztönösen ott volt simogató valójában a hívogató selymes asszonyi bőrön. Érezte a selymes bőrt, s alatta az enyhe zihálást. Arcát is odatolta és csókolta, szívtá, a csípést, a bimbót is már, mint a csecsemő az anyja kebelét. Beleborzongott saját bátorságába. Itt már minden logika elszállt, az élmény, az érzés tökéletes volt. Erika meg csak szorította magához a fejét. Múlt a szűnyogcsípés hatása is. Az asszony teljes valójában vele szemben ült, sok szónak nem volt helye. Lábaival a ringó csónakban átfonta a fiút, s közben ott simogatta, nyugtatgatta, ahol a legérzékenyebb. A ziháló asszonyi mellek közelsége és érintése már ösztönösen jött, arcát továbbra is közéjük fektette.

– Kapitányom, indulhat a férrias akció – volt a biztatás.

Hirtelen kiújuló zavarában az evezők után nyúlt, szinte félreértve a biztatást, de az asszony visszahúzta a kezét:

– Engem ölelj kapitányom!

Lassan kezdett a nádas körülöttük lényegtelené válni. A csónak ugyan nem volt tökéletes helyszín az ölelésre, de ez se számított. Valaki – tán egy visszatérő horgász – elevezett a nádas mellett, egy pillanatra mindketten összerezzentek. A fiúban végigfutott a rémisztő gondolat: mi van, ha ez a tüzes szomszéd nem mondott igazat, s talán a férj az? Erika kicsit hátrahúzódott, lábaival oldotta a fiú ölelését. Addigra már fürdőruháik a csónak aljában heverték. Aggódott a fiú, mit hozz ez a szétrebbenés. Nyugtató kezei a fiú combját érintették:

– Hogy győzzelek, meg hogy lazíts?

A fiú mondani akart valamit, de pontosan maga se tudta hogyan és mit, még mi jó történhet vele ebben a meglepő helyzetben. Az asszony hátra simította vörös hajzuhatagát és ráhajolt a fiú ölére. Ajkaival gondosan körbejárta hímtagját, az igazi megnyugvást hozván. A fiú kezei a tarkóján jártak, s ügyeskedve keresték az érintést a combjához simuló melleken. Majd később háttal szorosan az ölébe ült az asszony. Jó volt érezni ennyire közel minden nyári illatát. A fiú ösztönösen jól átkarolta, vállába és fültövébe csókolt. Az apró tóparti hullámok ritmusában csípőjük összhangja meghozta a végső csodát, a legmélyebb találkozást, az érzések csillaghullását, kellemes sóhaját.

Férfi lett a srácból. Az a nyár kitörölhetetlenül belérögződött, még párszor a titok és erkölcs határán találkoztak azon a nyáron. Következő évben új tulajdonosok költöztek a szomszédba. Erika emlék lett csupán, de ahányszor később a nádas mellett fürdött vagy evezett, valami bizsergető érzés végigfutott rajta, s a későbbi érintésekben még sokáig őt érezte.

Szóke Zsuzsanna

Szóke Zsuzsannaként láttam meg a napvilágot 1977-ben, Szekszárdon. Jelenleg Kartalon élek férjemmel és két gyermekünkkel. Hivatásomat tekintve: immunanalitikával és szaporodásbiológiával foglalkozó kutató vagyok.

2014 novemberében egy hirtelen késztetést éreztem, hogy nekem írnom kell, azóta írásfüggő lettem... A Napkorong Irodalmi Portálon és a Poet.hu oldalon jelennek meg verseim...

A 2015-ben megjelent Mesefelhő c. antológiában olvasható az egyik altatóm Álomba ringató címmel.

Az írás mellett rajzolgatok is. A Csinovnyik kisegér című versemhez elkészítettem a „főhős arcképét” és azt is elhoztam az antológia lapjaira.

Valóságtükör...

Hájas fák hajlonganak a szürke tavaszban,
kételkedve az egyenes szavakban.
Piszkalábú pöszméte virágzik zavartan,
míg száradt hajtásai az avarban...

Szeméthegyen nő, majd vérbe hull a fecskefű.
Műanyag palack, úszósziget nevű
hulladékkupac... kifogástalan szennynedű.
Szőnyeg alá söpört, rideg gyöngybetű...

Fájdalomtól szörfözik szökőáron szívem,
mindhiába pózol reményem rímbe.
Rideg valóságtükör csillan meg a vízen,
s köpi képembe vissza intenzíven...

Hormonözön...

Szerelem, örvénylő hormonözön,
vágyom érintésed a bőrömon.
A csókod heves, édes és fanyar,
örvénybe zuhanó, csalfa csavar...

Dopamin-simogatásod pazar,
és a kéjes oxitocinmámor...
Ó, az édes transzformátor, Ámor!
Fut rajtam a hormonözön-zápor...

A szerelem-szeretet kémiaja,
működik az élet stratégiája...

Pirosló pipacs

Pirosló pipacs párját keresi,
pirosló vér a szívét tépdesi,
pirosló magánya mételyezi,
pirosló szirma magát tegezi...

Pirosló reménye tűzként izzik,
pirosló égalján lepke siklik,
pirosló szerelem hitét hozza,
pirosló érintését így vonzza...

Nyári elmélkedések...

Nyár van.
Hőség ruhájában,
az izzasztó vágyam,
kéri, hogy csak fázzam...
Hűsítő medence
lett testem kegyence.
A hideg merülés,
csökkenő hevülés,
valós önbecsülés.
Vágy az igaz útra,
ne gondolj a múltra,
irány az új felé
s vezérel lét-relé...

Döntés(képtelenség)

Ujjpercnyi perc kopog az asztalon,
egy létpillanat: a döntés alkalom,
melytől függ miként és hova tovább,
a választást ne halogasd, ne tovább!

Csak tekints vissza, csak pozitívan!
Változás levegőjét mélyre szívтам,
benntartom... lélegzetviisszafojtva,
tisztulok régi levegőt kifújva...

A változás szele végigsöpör,
és nyakamba zuhan a jeges vödör.
Hinni kell a tiszta fejlődésben,
s tovább nem maradni a vergődésben!

Jégkristály

Csodaszép jégkristály ült ki az ablakra,
sok szó fagyott az igazmondó ajkakra,
válaszul az igaztalan tartalmakra,
a gonoszul álszent, földi hatalmakra.

De én bízom a szeretet melegében,
olvad a jég a szeretet-seregében.
Anyáé hisz a jó és igaz gyermekében,
a szeretet és változás erejében.

Hiszem, a jégkristályból lassan vízcsepp lesz...

Útkeresés...

Sárga szemű szörny riogatja lelkemet,
ferdítve egyenesen szabott jellemem.
Felejteti kéne e versenyszellemet,
és ígérem, az elengedést ellesem...

Ó, mennyi ígélet, mennyi düh, és harag,
meg féltékenység, és elégedetlenség!
Mind az el nem fogadásból emelt falak,
mögöttük pedig irigység, kegyetlenség...

Javulni kellene. Csak úgy. Önzetlenül.
Kitartani az elveinkkel sokáig.
Hogy lelkes lelkem haladjon töretlenül,
és jusson el énem belső templomáig...

Gondtalan pillanat

giga szív, szerelem,
terra test, kegyelem,
szunnyadó szemedén
álruhám levetem,
bánatom temetem
boldogság terepen,
vad hormon tengeren
ez vízszerelem...

Főnix legendája

Hamvakból lett a mitikus tűzmadár,
felkelő nap képe a hajnalmadár.
Héliopolisz madara a főnix,
tollruhája színe: bíbor és ónix.
Lehet Ré vagy akár Szélisten fia,
feltámadás, kegyelem atyafia.

Az asszony álmában főnix megjelen',
hogy méhében kívánt fia meglegyen.
Ő még az Örök élet szimbóluma,
ó-keresztyének evangéliuma.

A hajnali Tűzmadár most elillant,
így álom s a valóság összepillant!

Sáros szabadság...

Sáros szabadság szabdalja a lelkem,
igazságvágyam csillapíthatatlan,
míg nincs összhangban a test-lélek-szellem,
a gaz gyarlóság megjavíthatatlan...

A lélek-virág rengő rezdülése,
a Földanya morajló mordulása,
igaz érzék-értelem pendülése,
a biztató vészharang kondulása...

A változás vihara készülődik...
Már sebesen jönnek az impulzusok,
a lelkes lelkekben talán érződik,
már gyorsabban lüktetnek a pulzusok...

Változás újranyitja szívem-lelkem:
érezem, áhítom, várom a szent percet,
hogy sáros szabadság tisztává serken,
és szeretettel töltjük a jégvermet...

Lélekhangok...

A megrekedt lét, mint egy eltorlaszolt folyam
feszegeti a tudati gátat, amolyan
őserővel tör elő, akár lávafolyam...

A gúzsba között éhes lelkek és kezek,
az egyre hevesebben pulzáló erek,
változtatás igénye feltörve pezseg...

Lelkem belső hangja kéri, sőt követeli:
igaz utat kell keresni, míg meg nem leli.
Néha a sors-víznyelő a küzdőt elnyeli.

De! Ahogy megrekedt bábállapotból lepke
születik, a lélek is rabláncát levetve
kicsírázik, mint paszuly... s szára fut felfele!

Légy türelemmel! Várd a jelet! Higgy magadban!
Ne élj ily mély, fertő pocsolyába ragadtn...

Csinovnyik kisegér

A megszokott útvjáról letér – gondolta a szürke kisegér,
leveti csinovnyik gúnyáját s kibújik a csigaházából.
Szürkességét színesíti és kilép kiszipolyozásából.
A macska sem nézhette jó szemmel,
mi lesz így most, falkavezér?

A szürke kisegér minden magból megél,
ő sose henyél, most már hisz, lépked s remél.
Lehet fehér- vagy fekete egérkenyér,
vagy talán már koldus- akár kölcsönkenyér.
Bár messze még a kívánt szabadságlevél,
rabszolgasorsból még nincs kiváltságlevél...

De a főnixmadár még felröppen,
szabadság nektárja még elcsöppen...

Szerelem áldozata...

Szerelem áldozata lettem én,
csupa csalfa, csábító, vak remény.
A szemed-orcád hívó mosolya,
s az istálló mögötti nyoszolya...

Imádom kacajod és illatod,
ahogy nézzük a hulló csillagot.
Kívánjuk, e perc sose múljon el,
merülünk benne... tündöklésével.

Míg az én családom a Capulet
Te családod pedig a Montague...
Szerelmünk csak egy férges vadalma,
ez a családi karma hatalma...

Nem leszünk egymáséi örökre,
marad a vágy örökkön-örökre...
Az égető szerelem bélyegez,
s bánattól tudóm alig lélegez.

Szeretlek, én Kincsem, lesz még jövő,
habár az élet egy nagy cselszövő!
Most a karmánkat kell, ledolgozzuk,
és jövő életben feldolgozzuk...

Szöllősi Bernadett

Szöllősi Bernadett vagyok, szárnypróbálgató író.

Írásaim eddig, szám szerint 8 antológiában és verseskötetben jelentek meg.

Sokoldalú személyiség vagyok, akit a világ minden apró csodája elbűvöl és ihletre sarkall – talán ezért is van az, hogy nincs kedvenc műfajom, mert mindegyiket valamiért szeretem.

Legyen az haiku, novella, vers vagy elbeszélés, az mind kicsit közel áll hozzám, kicsit Rólam is szól és kicsit Mindenkiről, de legfőképpen Mindenkihez.

Készülő novelláskötetemen gőzerővel dolgozok, mellette pedig egy kulturális magazin irodalmi szerkesztő munkatársa vagyok, ahol szintén rendszeresen publikálok.

Szikra

Hiszem, hogy mindnyájunkban egy aprócska szikra szunnyad, valahol bensőnk legmélyén és csak arra vár, hogy találkozzunk vele. – Az igazival.

És ha megtaláltuk, akkor lobbantsa hatalmas lángra ezt az alvó szikrát bennünk. És égessen...

Égessen szét mindent körülöttünk.

A kis gyufaláng

Kilesett a kapualjból. Az égbolt szinte fekete volt, de az eső még nem eredt el, ezért gyorsan kilépett az utcára. Még egyszer hátrapillantott a válla fölött és észrevette a függöny mögött álló nőalakot. Búcsúképpen megemelte a kalapját és útjára indult.

Zsebéből gyufát és cigarettát kotort elő. Meggyújtotta és mélyen leszívta a füstöt. Csak ezután dobta el a gyufát.

Az, még mindig égve hullt a földre.

És a szikra boldog volt, hogy végre szabad.

Ekkor az ég felmordult és a kis lángocska a szívéhez kapott.

– Esni fog! – mondta. Aztán mintegy a saját maga megnyugtatóására ekképpen szólt:

– De hát mitől is félek én tulajdonképpen? Én sosem bántottam az esőt, Ő miért bántana engemet? És különben is, egy kis víz még nem ölt meg senkit sem.

Teljesen igaza volt a kis lángnak. De a világ már csak ilyen.

Minden pillanatban kigyúl és kialszik valami a Földön, minden ok nélkül – és így van ez rendjén.

Ismét felmorajlott és az első esőcsepp kioltotta a lángot.

Tűz

Tüzet gyújtottál bennem – nagyot,
hamuvá égtem.
Látod, így vagy úgy – de a végén porrá lesz az ember.

Tanács

Bármilyen vízen
evezz is: ne sodródj
túl messzire az álmaidtól.

Tanács2

Csak azért kikötni valahol, mert nem tudod,
hogy mikor érsz partot legközelebb – nem érdemes.

Mert mindenki sír néha

Sziromról gördülő harmatcsepp –
lám, így hullatja könnyét egy virág.

Tenger

Kitartóan hullámszik a tenger,
a sirályok felette sikoltanak,
gyengéd ölében születik az ember,
– vizei minden tüzet kioltanak.

Viselj sok álarcot bár,
mindegyik ugyanaz,
ha a földben is eret vágsz:
kísérd végig utamat.

Esti mese az emlékezésről

Azt hiszem emlékezni olyan lehet, mint úszni.

Néha, amikor eszembe jutottál – az elején sokszor, mert hát ugye az érzések már csak ilyenek – fejest ugrottam az emlékek óceánjába. És tudod mi történt ilyenkor? Fájt.

De nem tudtam megálljt parancsolni a gondolatoknak. A víz minden áldott alkalommal hideg volt, és mire kikecmeregtem belőle, teljesen átítatódtam Veled.

Ma már ez egészen más.

Csak az ujjam hegyével kavarom fel játékosan a víz felszínét, hogy tudjam, azért ott vagy még valahol. De ez a víz már kellemesen langyos, és nem éget tüzes jégként, mint korábban.

Az emléked kikopott mellőlem, ahogy egy árnyék először csak megnyúlik, majd aztán elhalványul, egy kései délutánon.

Vagy nem is tűnt el, csak ott felejtettem valamelyik utcasarkon.

Látod? Már nem is emlékszem igazán. Az idő már csak ezt teszi.

Te most sírsz?

Na, gyere ide. Látom, hogy fáradt vagy. Biztos ez teszi most a szemed sarkába a könnyeket is.

Feküdj ide mellém. Vállam gödre lesz párnád, mint egykor nekem a tiéd.

Most pedig mesélek.

Egy történetet az elmúlásról. Na, de most már ne sírj, mert eltűntél belőlem. Ha valami elmegy, egy másik majd érkezik. Így volt ez mindig is, és lesz is, meglásd.

Most pedig hunyd le szépen a szemed és álmodj szerelmet magadnak.

Tabajdi Boróka Villő

Tabajdi Boróka Villő vagyok, 16 éves.

Verseket írok azzal a céllal, hogy egy sorom vagy csupán egy szavam valamikor megérintsen valakit; verseket írok céltalanul, (csak) hogy szabaduljak önmagamtól, de ki tudja, lehet, hogy valakit ez érint meg...

Általában éppen ezért nem szól egy-egy irományom senkinek sem, hogy így szólhasson bárkinek (...nos az itt olvasható első írásom kivétel: az valakinek szól).

Lehet, hogy mások számára zavarosak a gondolataim, de ők se rettenjenek meg, sokszor nekem is azok.

Lebegés két találka közt

Fénysugarak spárgáznak szélesen
a nyár-fehér nevetéseden.

Homlokodon a ráncok, mint vonatok
futnak össze, ha valamit elhallgatok
(míg arcomon az igazság ragyog).

Kertbe lépünk. Rózsabokrok. Mellbimbók.
Üveg-madarak, gránit fény, tűz-csikók.
Hallgatjuk, ahogy muzsikál a csend.
Dobozolt káosz, faragott rend.
(Hova tartunk? Érint-e földet talpunk?)

Vékony elektromos szálak egybe
fűzik testeinket. Egy lélek ki, egy be
lép a Végtelenbe. Pillák, ajkak
tapadnak egymásba. Meg kell haljak
(hogy minden szót értek és halljak).

Sós könny, édes nyál. Bódító keverék.
Üres csigaház az én lelkem; Kellék
egy téboly felvonásaiban. Ha kellenék,
vagy hiányzom, majd kiabálj. Hátat ne fordíts
(azonban soha, mert az árnyékok harapni is tudnak).

Most fújok neked valami régi dallamot

Most fújok neked valami régi dallamot, amit ha akarsz még meg is hallhatod.

Írok magunknak valami idilli szép jövőt, egy tán soha el nem jövőt, mely oly reszketeg, mint én ki télen reszketek a kályha lusta lángja mellett. Ismerni fogsz, mint önmagad, s a szerelmünk csak úgy egymáshoz ragad, mint a nyelv, ha jégcsaphoz tapad a téli nagy hidegben.

Másnap kávét kortyolgatok ingedben, pislogva fakó reggeli fényben. S ha ránk nyit a tavasz, az a pihésszívű kis ravasz, te szélesen majd rám kacagsz, s oly bolondul pont, mint én az utcán elszaladsz; s én loholva kergetek (mint holt szerelmeket szokás) sok angyalarcú terveket, melyeket meglógni hogyha nem hagyunk, majd örökre egymásé vagyunk (?)

Persze ez még csupán egy vízió, egy lapjaimon táncoló szemtelen kis fikció, melyet lopva zsebedbe csúsztatok, s egy szétfolyó, fütyülve elfutó vonaton majd újra-újra olvasgatod, s megint elrakosgatod a sok-sok lim-lomod közé, s titkon magaddal hordozod.

Éjjeli néma vallomás

Nézlek, ahogy illékony békében alszol.
Fiatal vagy, s mégis vénnek látszol.
Egy fáradt álom elér téged is talán,
s tisztán, fehérén kívül szobánk falán.

Üres vagyok. Mégis mily ördögi e kör:
hogy a mélyből mindig van, mi feltör.
Minden látszat. Emlékek. Titkok.
Mire vagytok? Kié vagytok?

Hang kúszik fel, de nyálba fül, elnémul.
Sötét van. Csend. Csak a szél fúj.
Csak te szuszogsz. Hallgatok.
Hogy ne fájjon, amit gondolok.

Tulok Teréz

Tulok Teréznek hívnak, és a Kis-Balaton szomszédságában lévő Zalasabarban lakom.

A versek, mesék, bortalok írását negyvenkét éve az általános iskola nyolcadik osztályában kezdtem. Önálló verseskötetemet 2006-ban Gyermekszemmel-Felnőttfejjel jelent meg. 2011-ben egyik költőtársammaladtunk ki egy könyvet, ami a Tarka-barkaszivárványok címet kapta.

Tagja vagyok a nagykanizsai Takács László Irodalmi Körnek, és a miskolci Irodalmi Rádiónak.

2000 óta 24 antológiában voltak olvashatók írásaim. Hangos formában 3 CD és 5 videó felvétel őrzi soraimat.

Limerickjeimet Németh Lászlóné (Zalakomár), egyik bortalomat Göncöl György dalárda vezető (Zalakaros) zenésítette meg.

Több versenyen jutalmazták írásaimat oklevéllel és kaptam írói elismeréseket is.

Mindezekről és verseimből többet a honlapomon találhat az érdeklődő:

<http://1960314.5mp.eu>

Élő bolygónk a Föld

A Földgolyó, hol élned kell,
lassan most már rettegned kell!
Pusztulunk együtt a Földdel,
ami lassan el is földel!

A hónapok ahogy múlnak,
az évszakok egybefolynak,
köztük nincsen átmenet,
szervezeted sínyli meg!

Felhalmozott, szétszórt szemét
sosem bántotta a szemét?
A forgószél elsodorja,
nincs ki összetakarítsa.
Anyag szerint válogasd szét!
Külön azt, ami el nem ég!
Az éghetőt is más kukába!
Holnapba nézz! Ne a mába!

Ezer szabó fürge ujjá
ózonlyukat befoltozza!

Pet palack helyett üveget!
Új játszóteret! Fűveset!
Minden kertbe bokrot, fát,
így díszítse otthonát!

Hogy épek legyünk, mit tegyünk?
Mindig csak bio-t együnk!
Génkezeltet ne vegyünk,
hogy rákosak ne legyünk!

Minden nap az étkezéskor
egy pohárka jó vörös bor!

Coca Cola gyilkos ital!
Minden apró csontot kimar!
Cola helyett vizet igyál!
Az minden támadást kiáll!

Azért vívnak háborút,
nem lesz majd se csap, se kút!
Az emberek szomjan halnak,
kínjukban mennek a falnak,
Az édesvíz drága kincs!
Akkor lesz baj, ha már nincs!

Bokrok, erdő, friss levegő!
Ez lesz számodra a nyerő!
Járd az erdőt, mezőt, rétet!
Így őrzöd meg egészséged!

Ha ezt mind megfogadjuk,
a mértéket is betartjuk.
A klímacsúcs ha célba ér,
a bolygónk is tovább él!

Téli Balaton

Kopaszan
állnak
a fák,
néha megreccsen egy ág,
nem úsznak hattyúk
a tavon,
jéggé fagyott
a Balaton.

Nincs meg a
roppant
víztükör,
melyen a
szivárvány
tündökölt.

Nem ring a
hajó,
a csónak.
Elült a
hulláma
a tónak.

De majd ha jó
a kikelet,
és pacsirta
szántja
az eget,
majd ha vége lesz
a télnek,
hosszú álmából a táj
felébred.

Kék az ég,
És ragyog
a Nap!
A fák
virágot
bontanak.

Rájuk írja, rájuk vési:

Itt a tavasz!

Vas Ágota

Ha pár szóval jellemeznem kéne magamat a fő dolog, amit kiemelnék, az az lenne, hogy boldog és szerencsés ember vagyok. Nem azért mert minden tökéletesen és jól megy az életemben, hanem azért, mert megtaláltam azt a dolgot, amiben kiteljesedhetek, mondhatni az életem értelmét. Amiben teljesen önmagam lehetek, magát azt a dolgot, amit úgy érzem tennem kell ezen a világon.

Sokáig nem tudtam, hogy az írás lesz az, ami megadja nekem erre a lehetőséget. Aztán mikor elkezdtem leírni, és kiírni magamból a gondolataimat találkoztam azzal az érzéssel, amit mindig is tudtam, hogy érezni akarok. Az élvezetet abban, amit csinálok, a szeretet iránta. És hogy ezt megtaláltam, és mindennap alkalmam lehet írni, boldogságot nyújt számomra. Talán azért, mert sokáig kerestem, hogy mi az, amiben én jó vagyok, mi az, amit szeretek csinálni, mi az, amihez talán egy kicsit van tehetségem is. Örökké hálás leszek az írásnak, hogy megadja nekem a lehetőséget a kiteljesedésre és a boldog életre.

Sötét felhők gyülekeznek fölém

Sötét felhők gyülekeznek fölém,
Eltakarva a nap éltető erejét.
Erőm fogytán és csak annyi,
Téged mégis képtelen elhagyni.

Hideg cseppek melegítik arcom,
A reményt csak halványan látom.
Térdeim kopnak a fa tövében,
Ahogy összerogyok a földre esetlen.

Talán eláll az eső és vége,
Csak egy rossz rémálom lesz a végére.
Napsugár ébresztgeti híven az arcom,
Nincs más! Felállok és tovább folytatom.

Gyöngyöző buborékok

Gyöngyöző buborékok hömpölyögnek lassan,
Én is ott vágyok lenni köztük a patakban.
Hol lomhán, hol rohanva,
Érik egymás útját és haladnak sorban.

Bárcsak én is egy buborék lehetnék,
Az egész világot bejárnám, amíg élnék.
Felszállnék az ég fele messze és tova,
Világok mosolyognának rám ámulva.

Felhő széléről nézném a kék tengert,
Remélve, hogy benne egyszer otthonra lelek.
Sivatagba le nem szállnék soha,
Inkább hegyes dombokat bámulok a távolba'.

Én mégis a kis patakba vágyom vissza,
Ő ad otthont, erőt és álmokat.
Egy hely, ahol magányban társra lel az ember,
Így buborékként csordogál tovább a lelkem.

Vass Eszter

Sokáig kerestem, hogy ki is vagyok én valójában, mire rájöttem, hogy mi is az én életem értelme. Tudtam, hogy kell, hogy legyen valami, ami a szenvedélyem, ami célom, amiért érdemes élnem, ami kiteljesít, ami boldoggá és szabaddá tesz. Időbe telt, mire megtaláltam, pedig mindig is ott volt előttem. Imádtam és imádok olvasni, és minden elolvasott könyv után arról ábrándoztam, hogy bárcsak egyszer a sajátom is megjelenne. Mégis eltelt jó pár év, mire magam is eljutottam oda, hogy papírra mertem vetni a gondolataimat. Utólag már mondhatom, hogy az első mondat leírása volt csak igazán nehéz. Az írással szárnyra kaptam, és megtaláltam önmagam, találtam értelmet és célt az életemnek. Hogy írhaszak, hogy az írásaimmal szórakoztathassak, és hogy gondolatokat adhassak át embereknek történetek formájában.

Rajongás

Mit ér a rajongás, ha jégbe zárt a szíved,
Ha a hajnali harmattal érkezik az élet.
Ha a virágos rét nem nyit utat neked,
Ha elveszel a varázslatos illatok mezejében.

Mit ér a bánat, ha nem találsz rá gyógyírt,
Ha a mélyen ejtett sebekért nincs más, ki sír.
Ha a felkelő nap első sugara nem érint meg téged,
Ha nem te vagy, kiben lángol, tüzel az új élet.

Mondd el hát nekem, mit kell, hogy tegyek,
Koporsóba zárt szívem felett beverted a szeget.
Ha a sötétségbe borult világot szántad nekem,
Hol a fagy, a jég, a köd nem tud felmelegíteni engem.

Vágyom a fényre, a nap perzselő tüzére,
A melengető fák szomjat oltó ölelésére.
A kis patak csörgedező, ringatózó zenéjére,
Mellettük oly sokszor nyugalomra lelek.

Vigyél hát világ, szakítsd ki, mit érzek,
Ezerszárnnyú pillangó fonj körém palástot, és kérlek
Legyen az életem oly sokszínű s reményteljes,
Mint ahogy a szivárvány nyugalmat ad a háborgó égnek.

Fény

Fényt von maga köré a réten
A hajnallal ébredező természet.
A bíboros szivárvány-színek,
Ahogy életre keltik az eget.

Csiripelő madarak a fán,
Fütttyöt táncolnak vidáman, tán.
Hallgatod ezt a bódító zenét,
Mert a természet a legjobb zenész.

Nyugalomra int és éltet,
Kezedben a döntés, hogy élj-e.
Élvezd a napot, a szellőt, a tavaszt,
A hideg, esős időt, a fagyot, a havat.

Lásd meg mindazt, mi körbevesz,
Anyai karként óvón megölel.
Életet ad, nevel és nevettet,
Élj hát ember, és kérlek, ne keseregi!

A szép Galathea I.

Vilcsek Adrienne

Kedves Olvasók!

Örömmel tölt el, hogy a Komáromi János köré csoportosuló alkotóközösségnek immár hatodik éve tagja lehetek. Ugyanakkor megborzongok, ha arra gondolok, hogy milyen gyorsan röppent el ez a hat év, és mennyi minden történt azóta velem, körülöttem ami élményből emlékké csendesedett és arra serkent, hogy gondolataimat másokkal is megosszam.

Nem vagyok termékeny író, de nem is hajt a vágy, hogy számszerű fölénybe kerüljek írótársaimhoz viszonyítva, hiszen az írás nem verseny. Belső üzenet, ami olyan mint a gyümölcs, ha ideje előtt kínáljuk fel, nem élvezhető valódi zamata.

Előfordul, hogy félbe marad egy-egy gondolat, és hónapokkal később érkezik meg az ihlet, ami hozzásegít, hogy megszülessen végre a vers egy újabb élmény, esemény hatására, mely hozzásegít ahhoz, hogy a csonkából egészet faragjak.

Szeretettel kínálok fel az olvasóknak és író társaimnak a kötetben megjelent két teljesen különböző hangulatú írásomat.

Jó olvasást mindenkinek!

Aluljárók, alul járók

Aluljárók bűzös gyomrában ásít a nyomor. Fejemet vállam közé húzva gyorsítom lépteimet, hogy minél előbb visszaverjem a hangok, szagok támadását.

Mintha így összehúzódva láthatatlanná tudnék válni. Nem akarok körülnézni, nem akarom látni azt, amit nem lehet nem észrevenni, nem akarom hallani azt, amit nem lehet nem meghallani és nem akarom érezni azt, amit nem lehet nem érezni.

Nem, nem és nem!

Megpróbálom kizárni agyamból és érzékszerveim észlelő távolságából azt a képet, ami elém tárul. S közben dobol bennem a lelkiismeret furdalás a NEM, NEM, NEM miatt. Mert úgy érzem, hogy az aluljárók világa önmagában is egy nagy NEM. Emberek, akik nem élnek, csupán csak tenyésznek a lét periferiáján. Valamikor átkerültek ide, fentről a lentre.

Emberek, akik átcsúsztak azon a láthatatlan résen, ami a felső világ és az alsó, az aluljárók világa között van. Átcsúsztak és már nem tudtak visszakapaszkodni, vagy talán nem is akartak, mert nem volt miért, nem volt kiért, nem volt hogyan. S az alulrekedtek hiába szólongatják a felső világban mozgókat. Ki halkán, könnyörögve, ki részeg hangossággal, vagy a drog csalóka mámorából elővillanó bárgyú mosollyal.

Mi csak sietünk, legfeljebb egy-egy fémpénzt dobunk a szégyenkezve kezüket nyújtó koldusok markába. Lelkiismeretem megnyugtatóására én is lehajolok és egy százforintos érmét teszek a harmonikázó koldus sapkájába. Ránézek, de ő nem néz vissza rám. A koldusok soha nem néznek az ember szemébe. Szégyellik koldus mivoltukat. Biccent egyet a fejével, és játssza tovább a nó-

tát, ki tudja hányadikat, ki tudja hányadszor. Adni akar valamit cserébe azért, amit eléje dobtak.

Én pedig akár a többi felsővilágban élő, tovább megyek, mert mennem kell, nézek, mert nézнем kell, hallok, mert hallanom kell, s érzek, mert éreznem kell.

Élek, mert élnem kell.

Még akkor is, ha az aluljárók bűzös gyomrából rám ordít a nyomor.....

Elszökött hangok között

Elszökött hangok között keresem hangodat.

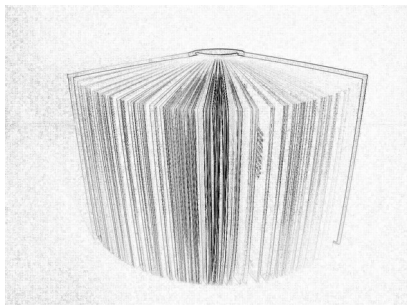
Fülembe zúgnak rég szétfoslott dallamok.

Gondolataim fagyott márványfolyosóján
nem vagy már velem, egyedül baktatok.

Tíz év vagy száz év?

Magam sem tudom.

Az idő, mely messzire vitt tőlem,
lassan szétmállik kutató ujjamon.

**Szeretne alkotásai
által fennmaradni?**

Itt az alkalom!

**... scripta manent –
... az írás megmarad**

Pályázat – Önálló kötetek kiadására

Kis példányszámban is kedvező áron és magas
minőségben!

Álmodozott már arról, hogy egy elegáns könyvet tart a kezében, amit már megérinteni is élvezet? Megsimogatja a borítóját, elolvassa a címet, érzi az ujjai alatt a kellemes bizsergést, érzi a kezében a kötet súlyát, vastagságát, látja a színét és ahogy megfordítja, szeme megakad a szerző nevén. Annak a nevén, akinek az alkotásai ebben a csodálatos könyvben szerepelnek. ...és akkor hirtelen meglátja a saját nevét! Elönti a boldog izgalom, az a jóleső érzés, amit olyan ritkán élhet át. Kinyitja a kötetet, gyönyörködve nézi a betűket, vagy a képeket amelyek a saját gondolatait, legőszintébb érzéseit tartalmazzák...

Mostantól a valóságban is átélheti ezt!

Weboldal: <http://legyenkonyved.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

Nem gond, nem probléma, nem izzadság, nem rettegés,

csak öröm, könnyedség, boldogság, kiváló minőség!

Kedves Versírók, Kedves Olvasók!

Sok éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek. A kemény-táblás, fűzött, domború-hátú kiadvány egyedi színvonalat képvisel a magyar amatőr irodalmi kiadványok sorában. Különleges minőség, könnyű kezelhetőség, elérhető áron!

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni? Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így mindig az elsők között kapja meg a Verselő Antológia részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét)
a verselo59@gmail.com címre.

ISBN 978-615-5539-06-0

